

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 806/2014

af 15. juli 2014

om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I løbet af de seneste årtier har Unionen gjort fremskridt med hensyn til at skabe et indre marked for banktjenesteydelser. Et bedre integreret indre marked for banktjenesteydelser er afgørende for at fremme økonomisk vækst i Unionen og en tilstrækkelig finansiering af realøkonomien. Den finansielle og økonomiske krise har imidlertid vist, at det indre markeds funktion for dette områdes vedkommende er truet, og at der er en stigende risiko for finansiell fragmentering. Dette er en reel kilde til bekymring i et indre marked, hvor banker bør have mulighed for at gennemføre betydelige aktiviteter på tværs af grænserne. Interbankmarkederne er blevet mindre likvide, og bankaktiviteterne på tværs af grænserne aftager som følge af frygt for afsmitning og manglende tillid til andre nationale banksystemer og medlemsstaternes evne til at understøtte banker.
- (2) Forskelle mellem de forskellige medlemsstaters nationale afviklingsregler og den dertil hørende administrative praksis samt manglen på en fælles beslutningsproces vedrørende afvikling i bankunionen bidrager til den manglende tillid og til ustabile markeder, idet de ikke tilsikrer sikkerhed og forudsigelighed med hensyn til de mulige resultater af, at en bank bliver nødlidende.
- (3) I særdeleshed har medlemsstaternes forskellige incitamenter og praksis med hensyn til behandlingen af kreditorer i banker under afvikling og redning af nødlidende banker ved hjælp af skatteyderpenge konsekvenser for opfattelsen af bankernes finansielle sundhed og solvens samt kreditrisikoen ved disse og skaber derved ulige konkurrencevilkår. Dette undergraver offentlighedens tillid til banksektoren og hindrer udøvelsen af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser på det indre marked, fordi finansieringsomkostningerne ville være lavere, hvis der ikke var sådanne forskelle i medlemsstaternes praksis.

⁽¹⁾ EUT C 109 af 11.4.2014, s. 2.⁽²⁾ EUT C 67 af 6.3.2014, s. 58.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.7.2014.

- (4) Forskelle mellem de forskellige medlemsstaters nationale afviklingsregler og den dertil hørende administrative praksis kan medføre, at banker og kunder har større låneomkostninger blot på grund af deres etableringssted og uanset deres reelle kreditværdighed. Desuden skal bankkunder i nogle medlemsstater betale højere lånerenter end bankkunder i andre medlemsstater uanset deres egen kreditværdighed.
- (5) Det Europæiske Råd konkluderede på sit møde den 18. oktober 2012, at det »i lyset af de grundlæggende udfordringer, som Den Økonomiske og Monetære Union står over for, er nødvendigt at styrke den for at sikre økonomisk og social velfærd samt stabilitet og varig velstand« og at »processen hen imod en styrket økonomisk og monetær union bør bygge på Unionens institutionelle og retlige rammer og være kendetegnet ved åbenhed og gennemsigtighed over for de medlemsstater, der har euroen som valuta, og ved respekt for det indre markedes integritet«. Der er med dette for øje oprettet en bankunion, som understøttes af et omfattende og detaljeret fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser, der gælder for hele det indre marked. Processen med at oprette en bankunion er præget af åbenhed og gennemsigtighed over for ikkedeltagende medlemsstater samt af respekt for det indre markedes integritet.
- (6) Europa-Parlamentet anmodede i sin beslutning af 7. juli 2010 med henstillinger til Kommissionen om grænseoverskridende krisestyring i banksektoren Kommissionen om »i henhold til artikel 50 og 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at forelægge Parlamentet et eller flere forslag til retsakt om en EU-ramme for krisestyring, en EU-fond for finansiell stabilitet og en saneringsenhed« og anførte i sin beslutning af 20. november 2012 med henstillinger til Kommissionen om rapporten fra formændene for Det Europæiske Råd, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Eurogruppen »Hen imod en egentlig økonomisk og monetær union«, at »det er en afgørende forudsætning for en velfungerende ØMU, at det lykkes at bryde den negative vekselvirkning mellem stater, banker og realøkonomien« og understregede »det presserende behov for supplerende og vidtrækkende foranstaltninger til løsning af krisen i banksektoren« samt for »at virkeliggøre en fuldt operationel europæisk bankunion« og samtidig sikre »et fortsat velfungerende indre marked for finansielle tjenester og kapitalens frie bevægelighed«.
- (7) Som et første skridt i retning af en bankunion skal den fælles tilsynsmekanisme, der blev oprettet ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 ⁽¹⁾ (»SSM«) sikre, at Unionens politik vedrørende tilsyn med kreditinstitutter gennemføres på en ensartet og effektiv måde, at det fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser anvendes på samme måde på kreditinstitutter i medlemsstater i euroområdet og i de medlemsstater uden for euroområdet, der vælger at deltage i SSM (de deltagende medlemsstater), og at de pågældende kreditinstitutter er underlagt tilsyn af højeste kvalitet.
- (8) Mere effektive afviklingsmekanismer er et vigtigt instrument til at undgå skader som dem, der har været resultatet af tidligere tiders sammenbrud af banker.
- (9) Det indre marked vil fortsat være fragmenteret, så længe afviklingsregler, praksis og byrdefordelingsmetoder er nationale, og så længe de finansielle midler til finansiering af afvikling tilvejebringes og bruges på nationalt plan. Dertil kommer, at der er stærke incitamenter for de nationale tilsynsmyndigheder til at minimere bankkrisers potentielle konsekvenser for deres nationale økonomi ved at træffe unilaterale foranstaltninger til at afskærme bankaktiviteter, f.eks. ved at begrænse koncerninterne overførsler og udlån eller ved at foreskrive større likviditet og kapitalkrav i deres jurisdiktioner for datterselskaber af potentielt nødlidende moderselskaber. Dette begrænser bankernes aktiviteter på tværs af grænserne og skaber dermed hindringer for udøvelsen af de grundlæggende frihedsrettigheder og forvrider konkurrencen på det indre marked. Kontroversielle hjemland-værtsland-problemer kan stadig reducere effektiviteten af grænseoverskridende afviklingsprocesser, selv om der tages hånd om dette inden for rammerne af SSM og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF og 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

- (10) For at tage hånd om disse problemer har det været nødvendigt at forstærke integrationen af afviklingsregelsættene for kreditinstitutter og investeringsselskaber (»institutter«) med henblik på at styrke Unionen, genskabe finansiell stabilitet og lægge fundamentet for økonomisk genopretning. Direktiv 2014/59/EU er et betydeligt fremskridt hen imod en harmonisering af reglerne om afvikling af banker i hele Unionen og fastsætter, at bankafviklingsmyndighederne skal samarbejde, når de tager sig af nødlidende grænseoverskridende banker. Imidlertid fastsætter nævnte direktiv minimumsregler for harmonisering og medfører ikke en centralisering af beslutningsprocessen i forbindelse med afvikling. Nævnte direktiv foreskriver i det væsentlige fælles afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser, som de enkelte medlemsstaters nationale myndigheder råder over, men giver de nationale myndigheder en skønsmargen med hensyn til anvendelsen af værktøjerne og brugen af nationale finansieringsordninger til støtte for afviklingsprocedurer. Dette sikrer, at myndighederne har værktøjerne til at gribe tilstrækkelig tidligt og hurtigt ind over for et usundt eller nødlidende institut med henblik på at sikre videreførelsen af instituttets kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig minimere konsekvenserne for økonomien og det finansielle system af, at et institut bliver nødlidende.

På trods af de tilsyns- og mæglingsopgaver, der pålægges den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, hindrer direktiv 2014/59/EU ikke helt, at medlemsstaterne træffer selvstændige og potentielt inkonsekvente afgørelser vedrørende afvikling af grænseoverskridende koncerner, hvilket kan påvirke de samlede afviklingsomkostninger. Dertil kommer, at det, eftersom det omhandler nationale finansieringsordninger, ikke i tilstrækkelig grad mindsker bankernes afhængighed af støtte fra nationale budgetter, og det ikke helt hindrer, at medlemsstaterne har forskellige tilgange til anvendelsen af finansieringsordningerne.

- (11) For deltagende medlemsstater som led i den fælles afviklingsmekanisme (»SRM«) tillægges Den Fælles Afviklingsinstans, der oprettes i henhold til denne forordning (»Afviklingsinstansen«), og de nationale afviklingsmyndigheder en centraliseret afviklingsbeføjelse. Denne oprettelse er en integreret del af harmoniseringsprocessen vedrørende afvikling, som er styret af direktiv 2014/59/EU og den række ensartede bestemmelser om afvikling, der er fastlagt i denne forordning. Den ensartede anvendelse af afviklingsordningen i de deltagende medlemsstater forbedres, idet den overdrages til en central myndighed såsom SRM. Endvidere overlapper SRM harmoniseringsprocessen inden for tilsynsvirksomhed, som blev indført med oprettelsen af EBA, det fælles regelsæt for tilsyn (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽²⁾) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽³⁾, samt i de deltagende medlemsstater oprettelsen af en fælles tilsynsmekanisme, som har fået overdraget anvendelsen af Unionens regler for tilsyn med finansielle institutioner. Tilsyn og afvikling er to komplementære aspekter af etableringen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser, og deres anvendelse på samme niveau betragtes som værende indbyrdes afhængig.
- (12) For at fuldføre det indre marked for finansielle tjenester er det af afgørende betydning, at man sikrer effektive, ensartede afviklingsafgørelser vedrørende nødlidende banker i Unionen. Inden for det indre marked kan nødlidende banker i en medlemsstat påvirke stabiliteten af de finansielle markeder i Unionen som helhed. Det er ikke kun de medlemsstater, hvor bankerne opererer, men også samtlige medlemsstater under ét, der har en interesse i at sikre effektive og ensartede afviklingsregler og lige vilkår for finansiering af afvikling i alle medlemsstater med henblik på at sikre lige konkurrencevilkår og forbedre det indre markeds funktion. Banksystemerne på det indre marked er i høj grad indbyrdes forbundne, bankkoncerner er internationale, og bankerne har en stor andel af udenlandske aktiver. Uden en fælles afviklingsmekanisme ville bankkriser i medlemsstater, der deltager i SSM, have mere negative systemiske virkninger også i ikkedeltagende medlemsstater. Indførelsen af SRM vil sikre en neutral tilgang til behandlingen af nødlidende banker og derfor øge stabiliteten af bankerne i de deltagende medlemsstater og forebygge, at kriser har afsmittende virkninger i ikkedeltagende medlemsstater, hvilket således vil være til gavn for det indre markeds funktion som helhed. Samarbejdsmekanismerne for institutter, der er

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

etableret i både deltagende og ikkedeltagende medlemsstater, bør være klare, og ingen medlemsstat eller gruppe af medlemsstater bør udsættes for forskelsbehandling, hverken direkte eller indirekte, som afviklingssted for finansielle tjenesteydelser.

- (13) For at genoprette tilliden til banksektoren og sektorens troværdighed gennemfører Den Europæiske Centralbank (ECB) løbende en omfattende vurdering af balancen i alle banker, som er under direkte tilsyn. En sådan vurdering bør forsikre alle interessenter om, at banker, der indgår i SSM og dermed falder ind under anvendelsesområdet for SRM, er grundlæggende sunde og pålidelige.

- (14) Efter oprettelsen af SSM ved forordning (EU) nr. 1024/2013, ifølge hvilken der føres tilsyn med banker i de deltagende medlemsstater, enten centralt af ECB eller af kompetente nationale myndigheder inden for rammerne af SSM, er der manglende overensstemmelse mellem EU-tilsynet med sådanne banker og den nationale behandling af de pågældende banker i afviklingsprocedurerne i medfør af direktiv 2014/59/EU, hvilket imødegås ved oprettelsen af SRM.

- (15) Denne forordning finder kun anvendelse på banker, for hvilke det gælder, at hjemlandets tilsynsførende er ECB eller den kompetente nationale myndighed i medlemsstater, der har euroen som valuta, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, og som har etableret et tæt samarbejde i henhold til artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013. Nærværende forordnings anvendelsesområde er knyttet til anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1024/2013. I betragtning af den betydelige grad af overlapning mellem de tilsynsopgaver, der er tildelt SSM, og afviklingsforanstaltninger har oprettelsen af en centraliseret tilsynsordning under artikel 127, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) afgørende betydning for processen med harmonisering af afvikling for deltagende medlemsstater. Det forhold, at enheder, der er omfattet af forordning (EU) nr. 1024/2013, er underlagt tilsyn af SSM, udgør derfor en specifik egenskab, som sætter dem i en objektivt set særlig position med hensyn til afvikling. Det er nødvendigt at vedtage foranstaltninger med henblik på oprettelse af SRM i alle medlemsstater, der deltager i SSM, for at fremme det indre markeds korrekte og stabile funktionsmåde.

- (16) Mens banker i medlemsstater uden for SSM er underlagt tilsyn, afvikling og sikkerhedsnet, der er tilpasset hinanden på nationalt plan, er banker i medlemsstater, der deltager i SSM, underlagt EU-ordninger vedrørende tilsyn og nationale ordninger vedrørende afvikling og finansielle sikkerhedsnet. Eftersom tilsyn og afvikling befinder sig på to forskellige niveauer inden for SSM, vil indgreb over for og afvikling af banker i de medlemsstater, der deltager i SSM, ikke være så hurtige, konsekvente og effektive som for banker i medlemsstaterne uden for SSM. Derfor er en centraliseret afviklingsmekanisme for alle banker, der opererer i de medlemsstater, som deltager i SSM, af afgørende betydning for at sikre lige konkurrencevilkår.

- (17) Så længe tilsynet forbliver uden for SSM, bør den pågældende medlemsstat fortsat være ansvarlig for de økonomiske konsekvenser af, at en bank bliver nødlidende. SRM bør derfor kun omfatte banker og finansieringsinstitutter, som er etableret i medlemsstater, der deltager i SSM, og som er underlagt ECB's og de nationale myndigheders tilsyn inden for rammerne af SSM. Banker, som er etableret i medlemsstater, der ikke deltager i SSM, bør ikke være omfattet af SRM. At lade sådanne medlemsstater blive omfattet af SRM, ville give dem forkerte incitamenter. Det kunne f.eks. ske, at tilsynsmyndigheder i de pågældende medlemsstater blev mere overbærende over for banker inden for deres jurisdiktion, eftersom de ikke ville skulle bære den fulde økonomiske risiko, som følge af at de er blevet nødlidende. For at sikre parallelitet i forhold til SSM bør de medlemsstater, der deltager i SSM, være omfattet af SRM. Efterhånden som medlemsstaterne bliver deltagere i SSM, bør de automatisk også blive omfattet af SRM. SRM kan potentielt i sidste ende komme til at omfatte hele det indre marked.

- (18) For at sikre lige konkurrencevilkår på det indre marked som helhed er denne forordning i overensstemmelse med direktivet 2014/59/EU. Den tilpasser derfor reglerne og principperne i nævnte direktiv til de særlige karakteristika ved SRM og sikrer, at der er passende finansiering til rådighed for sidstnævnte. Når Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen udøver deres beføjelser efter denne forordning, bør de tage hensyn til de delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, retningslinjer og henstillinger, som er vedtaget af EBA på grundlag af hhv. artikel 10-15 og artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 inden for anvendelsesområdet for direktiv 2014/59/EU. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen bør også i deres respektive egen-skaber samarbejde med EBA i overensstemmelse med artikel 25 og 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og besvare anmodninger om indsamling af oplysninger, som EBA sender til dem i overensstemmelse med artikel 35 i EBA-forordningen. Der erindres om det sidste punktum i betragtning 32 i nævnte forordning, »I tilfælde, hvor den relevante EU-lovgivning tildeler (...) kompetente myndigheder skønsmæssige beføjelser, kan afgørelser truffet af myndigheden ikke træde i stedet for udøvelsen af dette skøn i overensstemmelse med EU-retten«. Samme princip bør gælde for denne forordning, idet principperne i den primære EU-ret iagttages fuldt ud. I betragtning af disse centrale elementer bør EBA kunne udføre sine opgaver effektivt og sikre ligebehandling mellem Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og de nationale myndigheder, når de udfører samme type opgaver.
- (19) En fælles afviklingsfond (»Afviklingsfonden«) er et afgørende element, uden hvilken SRM ikke ville kunne fungere korrekt. Hvis finansieringen af afviklingen forblev national på længere sigt, ville forbindelsen mellem staten og banksektoren ikke blive fuldstændigt brudt, og investorerne ville fortsat indføre lånebetingelser alt efter bankernes hjemsted frem for efter deres kreditværdighed. Afviklingsfonden bør være med til at sikre ensartet administrativ praksis i forbindelse med finansieringen af afvikling og til at forhindre, at der opstår hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder eller konkurrenceforvridning på det indre marked på grund af forskellige nationale praksisser. Afviklingsfonden bør finansieres via bidrag fra bankerne, som opkræves på nationalt plan, og bør samles på EU-plan i overensstemmelse med den mellemstatslige aftale om overførsel og gradvis gensidiggørelse af disse bidrag (aftalen), hvilket vil øge den finansielle stabilitet og begrænse sammenkoblingen mellem den formodede finanspolitiske situation i de enkelte medlemsstater og finansieringsomkostningerne for banker og virksomheder, der opererer i de pågældende medlemsstater. For yderligere at bryde denne sammenkobling bør afgørelser, der træffes inden for SRM, ikke gribe ind i medlemsstaternes finanspolitiske ansvar. I denne forbindelse bør kun ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige betragtes som et indgreb i medlemsstaternes budgetmæssige suverænitet og finanspolitiske ansvar. Navnlig bør afgørelser, der kræver anvendelse af Afviklingsfonden eller af indskudsgarantiordningen, ikke betragtes som et indgreb i medlemsstaternes budgetmæssige suverænitet og finanspolitiske ansvar.
- (20) Denne forordning fastsætter sammen med direktiv 2014/59/EU bestemmelser for anvendelse af Afviklingsfonden og de overordnede kriterier for fastsættelse og beregning af ex ante- og ex post-bidrag. Deltagende medlemsstater har fortsat beføjelse til at pålægge enheder, der befinder sig på deres respektive områder, at betale bidrag i overensstemmelse med direktiv 2014/59/EU og denne forordning. De deltagende medlemsstater påtager sig gennem aftalen forpligtelsen til at overføre de bidrag, de indkasserer på nationalt plan, til Afviklingsfonden i henhold til direktiv 2014/59/EU og nærværende forordning. I en overgangsperiode vil bidragene blive fordelt til forskellige afdelinger, der svarer til hver af de deltagende medlemsstater (nationale afdelinger). Disse afdelinger vil gradvist blive sammenlagt, således at de ophører med at eksistere, når overgangsperioden udløber. Aftalen fastlægger, på hvilke betingelser parterne accepterer at overføre de bidrag, de indkasserer på nationalt plan, til Afviklingsfonden og gradvist at sammenlægge de nationale afdelinger. Aftalens ikrafttræden er nødvendig, for at bidrag opkrævet af parterne kan overføres til Afviklingsfondens nationale afdelinger. Denne forordning fastsætter Afviklingsinstansens beføjelser med hensyn til anvendelse og forvaltning af Afviklingsfonden. Aftalen fastsætter, hvordan Afviklingsinstansen kan afvikle de nationale afdelinger, der gradvist sammenlægges.
- (21) Det kan kun sikres, at en fælles EU-afviklingsmyndighed i de deltagende medlemsstater sørger for en centraliseret anvendelse af reglerne for afvikling af institutter i direktiv 2014/59/EU, hvis bestemmelserne om oprettelsen af en fælles afviklingsmekanisme og dennes funktion finder direkte anvendelse i medlemsstaterne, så man undgår divergerende fortolkninger i de forskellige medlemsstater. Sådant direkte anvendelighed vil være til gavn for det indre marked som helhed, fordi det vil bidrage til at sikre fair konkurrence og forebygge hindringer for den frie udøvelse af de grundlæggende frihedsrettigheder ikke blot i de deltagende medlemsstater, men på det indre marked som helhed.
- (22) Som en pendant til anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1024/2013 bør en fælles afviklingsmekanisme omfatte alle kreditinstitutter, som er etableret i de deltagende medlemsstater. Inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme bør det dog være muligt direkte at afvikle ethvert kreditinstitut i en deltagende medlemsstat

for at undgå asymmetrier på det indre marked i forbindelse med behandlingen af nødlidende institutter og kreditorer i løbet af en afvikling. I det omfang moderselskaber, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag, bør de være omfattet af SRM's anvendelsesområde. Skønt ECB ikke vil føre tilsyn med disse institutter individuelt, bliver ECB den eneste tilsynsmyndighed, der har et overordnet indtryk af, hvilken risiko koncernen som helhed, og dermed indirekte det enkelte medlem, er eksponeret for. En udelukkelse af enheder, der indgår i det konsoliderede tilsyn inden for ECB's rammer, fra SRM's anvendelsesområde vil gøre det umuligt at lægge planer for afviklingen af koncerner og fastlægge en koncernafviklingsstrategi og gøre afviklingsafgørelser langt mindre effektive.

- (23) Inden for SRM bør afgørelserne træffes på det mest hensigtsmæssige niveau. Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder bør anvende de samme væsentlige bestemmelser, når de vedtager afgørelser efter denne forordning.
- (24) Eftersom det kun er EU-institutionerne, der må fastlægge Unionens afviklingspolitik, og der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning, er det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af Rådet og Kommissionen, som er de institutioner, der kan udøve gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med artikel 291 i TEUF. Vurderingen af de skønsmæssige aspekter af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen bør foretages af Kommissionen. I betragtning af den betydelige indvirkning afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet, er det vigtigt, at Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til at træffe visse afgørelser i forbindelse med afviklingen. Det bør således være op til Rådet efter forslag fra Kommissionen at udøve effektiv kontrol med Afviklingsinstansens vurdering af, at der er tale om almene hensyn, samt at vurdere væsentlige ændringer af det beløb, der skal anvendes fra Afviklingsfonden i forbindelse med en konkret afviklingsforanstaltning. Endvidere bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, der specificerer yderligere kriterier eller omstændigheder, som Afviklingsinstansen skal tage hensyn til ved udøvelsen af dens forskellige beføjelser. En sådan overdragelse af afviklingsopgaver bør på ingen måde hæmme den måde, hvorpå det indre marked for finansielle tjenesteydelser fungerer. EBA bør derfor bevare sin rolle og alle sine eksisterende beføjelser og opgaver: den bør udvikle og bidrage til en ensartet anvendelse af den EU-lovgivning, som finder anvendelse på alle medlemsstater, og øge konvergen mellem afviklingspraksisser i hele Unionen.
- (25) For at sikre overensstemmelse med de principper, der er fastsat i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU, bør EU-institutionerne ved udførelsen af de opgaver, de tildeles i denne forordning, sikre, at der er etableret passende organisatoriske ordninger.
- (26) Som tilsynsmyndighed inden for SSM bør ECB og Afviklingsinstansen kunne vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og om det ikke med rimelighed ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Hvis den mener, at alle kriterier for udløsning af afvikling er opfyldt, bør Afviklingsinstansen vedtage afviklingsordningen. Proceduren for vedtagelse af afviklingsordningen, som omfatter både Kommissionen og Rådet, styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol (»Domstolen«) respekteres. Derfor fastsætter denne forordning, at den afviklingsordning, som Afviklingsinstansen har vedtaget, kun træder i kraft, såfremt der inden for en frist på 24 timer efter vedtagelsen i Afviklingsmekanismen ikke er nogen indsigelser fra Rådets eller Kommissionens side, eller såfremt afviklingsordningen godkendes af Kommissionen. Det grundlag, på hvilket Rådet kan gøre indsigelse efter forslag fra Kommissionen mod Afviklingsinstansens afviklingsordning, bør udelukkende være begrænset til almene hensyn og til væsentlige ændringer fra Kommissionens side af det beløb, som Afviklingsinstansen foreslår at anvende fra Afviklingsfonden.

En ændring af fondsbeløbet på 5 % eller derover i forhold til Afviklingsinstansens oprindelige forslag bør betragtes som væsentlig. Rådet bør enten godkende eller gøre indsigelse mod Kommissionens forslag uden at ændre det. I sin egenskab af observatør på Afviklingsinstansens møder bør Kommissionen løbende kontrollere, at den afviklingsordning, Afviklingsinstansen har vedtaget, er i fuldstændig overensstemmelse med denne forordning, at den tilsikrer en passende balance mellem de forskellige mål og interesser, der er på spil, at den respekterer almene hensyn, samt at det indre markeds integritet bevares. I betragtning af at afviklingsforanstaltninger kræver en meget hurtig beslutningsproces, bør Rådet og Kommissionen samarbejde tæt, og Rådet bør ikke gentage det forberedende arbejde, som Kommissionen allerede har udført. Afviklingsinstansen bør vejlede de nationale afviklingsmyndigheder, som bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at gennemføre afviklingsordningen.

- (27) Indførelsen af en koncernafviklingsordning bør være befordrende for en koordineret afvikling, som har større sandsynlighed for at give det bedste resultat for alle enheder i en koncern. Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder bør have beføjelse til at anvende broinstituttet på koncernniveau (hvilket eventuelt kan omfatte byrdefordelingsarrangementer) for at stabilisere koncernen som helhed. Ejendomsretten til datterselskaber vil kunne overføres til broinstituttet med henblik på videresalg, enten samlet eller hver for sig, når markedsvilkårene er hensigtsmæssige. Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, den nationale afviklingsmyndighed bør desuden have beføjelse til at anvende bail-in-værktøjet på moderinstitutniveau.
- (28) Afviklingsinstansen bør navnlig have beføjelse til at træffe afgørelser vedrørende vigtige enheder eller koncerner, enheder eller koncerner under ECB's direkte tilsyn eller grænseoverskridende koncerner. De nationale afviklingsmyndigheder bør bistå Afviklingsinstansen i planlægningen og forberedelsen af afviklingsafgørelser. Hvad angår enheder og koncerner, der er mindre vigtige, og som ikke opererer på tværs af grænserne, bør de nationale afviklingsmyndigheder navnlig være ansvarlige for planlægning af afviklingen, vurdering af afviklingsmulighederne, fjernelse af hindringer for afviklingsmulighederne, de foranstaltninger, som afviklingsmyndighederne har ret til at træffe i forbindelse med tidlig indgriben, samt afviklingsforanstaltningerne. Under visse omstændigheder bør de nationale afviklingsmyndigheder udføre deres opgaver på grundlag af og i overensstemmelse med denne forordning, samtidig med at de gør brug af de beføjelser, de har fået tillagt af og i overensstemmelse med den nationale lovgivning, der gennemfører direktiv 2014/59/EU, for så vidt den ikke er i modstrid med denne forordning.
- (29) Det er af stor betydning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt, at det er de samme regler, der gælder for alle afviklingsforanstaltninger, uanset om de træffes af nationale afviklingsmyndigheder i henhold til direktiv 2014/59/EU eller inden for rammerne af SRM. Kommissionen vil vurdere foranstaltningerne på basis af artikel 107 i TEUF.
- (30) Hvis afviklingsforanstaltninger involverer tildeling af statsstøtte efter artikel 107, stk. 1, i TEUF eller i form af støtte fra en afviklingsfond, kan der vedtages en afviklingsafgørelse, efter at Kommissionen har vedtaget en positiv eller betinget afgørelse om, at anvendelsen af denne støtte er forenelig med det indre marked. Kommissionens afgørelse om støtte fra en afviklingsfond bør kunne pålægge den støttemodtagende enhed betingelser, forpligtelser eller bindende tilsagn. Kommissionen kan pålægge betingelser, som omfatter, men ikke er begrænset til: krav om byrdefordeling, herunder et krav om, at tab i første omgang absorberes af egenkapitalen, og krav om bidrag fra indehavere af hybrid kernekapital, indehavere af efterstillet gæld og privilegerede kreditorer, bl.a. i overensstemmelse med kravene i direktiv 2014/59/EU, begrænsninger på udbetaling af dividender på aktier eller kuponer for hybride kapitalinstrumenter, tilbagekøb af egne aktier eller hybride kapitalinstrumenter, kapitalforvaltningstransaktioner, begrænsninger på erhvervelse af interesser i nogen foretagender, hvad enten det er gennem et aktiv eller en aktieoverførsel, forbud mod aggressiv handelspraksis eller -strategier eller mod at bekendtgøre støtte fra det offentlige, krav vedrørende markedsandele, prisfastsættelse, produkttegenskaber eller andre adfærdrelaterede krav, krav om omstruktureringsplaner, forvaltningsrelaterede krav, krav om rapportering og offentliggørelse, herunder hvad angår overholdelsen af eventuelle betingelser som fastsat af Kommissionen, krav i forbindelse med salg af støttemodtageren eller alle eller dele af dens aktiver, rettigheder og forpligtelser samt krav i forbindelse med opløsning af støttemodtageren.
- (31) For at sikre en hurtig og effektiv beslutningsproces for afviklinger bør Afviklingsinstansen være et særligt EU-agentur med en særlig struktur, som svarer til dens særlige opgaver, og som ikke følger samme skabelon som de øvrige EU-agenturer. Afviklingsinstansens sammensætning bør sikre, at der tages behørigt hensyn til alle relevante interesser i forbindelse med afviklingsprocedurer. I betragtning af Afviklingsinstansens formål bør formanden og næstformanden og fire yderligere fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen udpeges på grundlag af kvalifikationer, kendskab til bank- og finansanliggender samt relevant erfaring med finansielt tilsyn, finansiell regulering og afvikling af institutter. Formanden, næstformanden og de fire yderligere fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen bør udvælges på grundlag af en åben udvælgelsesprocedure, om hvilken Europa-Parlamentet og Rådet holdes behørigt underrettet, og som bør overholde princippet om ligelig kønsfordeling, erfaring og kvalifikationer. Kommissionen bør fremsende en liste med kandidater til posterne som formand, næstformand og de fire yderligere fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen til Europa-Parlamentets kompetente udvalg. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet et forslag til udnævnelse af formanden, næstformanden og de fire

yderligere fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen med henblik på godkendelse. Når Europa-Parlamentet har godkendt forslaget, bør Rådet vedtage en gennemførelsesafgørelse om udnævnelse af formanden, næstformanden og de fire yderligere fuldtidsmedlemmer af Afviklingsinstansen.

- (32) Afviklingsinstansen bør afholde eksekutivmøder og plenarmøder. På eksekutivmøderne bør den bestå af formanden, fire uafhængige fuldtidsmedlemmer, som bør handle uafhængigt og objektivt i Unionens interesse som helhed, og faste observatører, der udnævnes af Kommissionen og ECB. Når der på Afviklingsinstansens eksekutivmøde drøftes en afvikling af et institut eller en koncern, der er etableret i kun én deltagende medlemsstat, bør man også indbyde det medlem, der er udpeget af den pågældende medlemsstat, og som repræsenterer den nationale afviklingsmyndighed, til at deltage i mødet og i beslutningsprocessen. Når der på Afviklingsinstansens eksekutivmøde drøftes en grænseoverskridende koncern, bør man også indbyde de medlemmer, der er udpeget af såvel hjemlandet som alle berørte værtslande, og som repræsenterer de relevante nationale afviklingsmyndigheder, til at deltage i mødet og i beslutningsprocessen.
- (33) Afviklingsinstansen bør på sit eksekutivmøde forberede alle afgørelser om afviklingsprocedurer og i videst muligt omfang vedtage disse afgørelser. På grund af den institutspecifikke karakter af de oplysninger, der er indeholdt i afviklingsplanerne, bør afgørelser vedrørende udarbejdelsen, vurderingen og godkendelsen af afviklingsplanerne og anvendelsen af passende foranstaltninger træffes af Afviklingsinstansen på dens eksekutivmøde. Med hensyn til anvendelsen af Afviklingsfonden er det vigtigt, at der ikke er nogen first mover-fordel, og at udstrømningen fra Afviklingsfonden overvåges. For at sikre en tilsvarende beslutningsproces i Afviklingsinstansen, når der er behov for afviklingsforanstaltninger over tærsklen på 5 mia. EUR, bør ethvert medlem af plenarforsamlingen inden for en stram tidsfrist kunne anmode plenarmødet om at træffe afgørelse. Hvis likviditetsstøtte ikke medfører risiko eller en betydeligt mindre risiko end andre former for støtte, navnlig i tilfælde af kortsigtet, engangskreditgivning til solvente institutter mod passende sikkerhed af høj kvalitet, er det berettiget, at en sådan form for støtte tæller med en lavere vægt på kun 0,5. Når den akkumulerede nettoanvendelse af Afviklingsfonden i de seneste 12 på hinanden følgende måneder når tærsklen på 5 mia. EUR pr. år, bør plenarforsamlingen evaluere anvendelsen af afviklingsværktøjerne, herunder anvendelsen af Afviklingsfonden, og udstikke retningslinjer, som eksekutivmødet bør følge i forbindelse med efterfølgende afviklingsafgørelser. Vejledningen til eksekutivmødet bør navnlig fokusere på at sikre, at afviklingsværktøjerne anvendes på en ikkediskriminerende måde, at man undgår at bruge Afviklingsfondens midler op, og at der skelnes behørigt mellem likviditet med ingen eller lav risiko og andre former for støtte.
- (34) Eftersom deltagerne i beslutningsprocessen på Afviklingsinstansens eksekutivmøder vil være forskellige, afhængigt af den medlemsstat, hvor det/den relevante institut eller koncern driver virksomhed, bør de faste deltagere sikre, at de afgørelser, der træffes på Afviklingsinstansens eksekutivmøder i dets forskellige sammensætninger, er konsekvente, hensigtsmæssige og rimelige.
- (35) Afviklingsinstansen bør kunne indbyde observatører til sine møder. Overdragelsen af afviklingsopgaver til Afviklingsinstansen bør være i overensstemmelse med rammerne for Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) og dets underliggende mål om at udvikle det fælles regelsæt og øge konvergens mellem tilsyns- og afviklingspraksisser i Unionen som helhed. EBA bør navnlig i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010 vurdere og koordinere initiativer vedrørende afviklingsplaner med henblik på at fremme konvergens på dette område. Derfor bør Afviklingsinstansen som hovedregel altid invitere EBA, når der drøftes spørgsmål, hvorom EBA i overensstemmelse med direktiv 2014/59/EU skal udarbejde tekniske standarder eller retningslinjer. Andre observatører, som f.eks. en repræsentant for den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM), kan, når det er hensigtsmæssigt, også indbydes til at deltage i Afviklingsinstansens møder.
- (36) Observatørerne bør være genstand for de samme krav om tavshedspligt som Afviklingsinstansens medlemmer og personale samt personale, der er udvekslet med eller udstationeret fra deltagende medlemsstater, og som varetager afviklingsopgaver.
- (37) Afviklingsinstansen bør have mulighed for at oprette interne afviklingsgrupper bestående af dens eget personale og personale fra de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater, herunder eventuelt observatører fra ikkedeltagende medlemsstater. Disse interne afviklingsgrupper bør ledes af koordinatører udpeget blandt Afviklingsinstansens ledende personale, der eventuelt kan indbydes som observatører til at deltage i Afviklingsinstansens eksekutivmøder.

- (38) Afviklingsinstansen samt afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder i de ikkedeltagende medlemsstater, bør indgå et aftalememorandum, der i generelle træk beskriver, hvordan de vil samarbejde med hinanden i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver i henhold til direktiv 2014/59/EU. Aftalememorandummet kan bl.a. præcisere høringen i forbindelse med de af Afviklingsinstansens afgørelser, som påvirker datterselskaber, der er etableret, eller filialer, der er beliggende i ikkedeltagende medlemsstater, hvis moderselskabet er etableret i en deltagende medlemsstat. Memorandummet bør revideres med jævne mellemrum.
- (39) Afviklingsinstansen bør handle uafhængigt. Den bør have kapacitet til at håndtere store koncerner og handle hurtigt og upartisk. Afviklingsinstansen bør sikre, at der tages passende hensyn til den nationale finansielle stabilitet, til Unionens finansielle stabilitet og det indre marked. Medlemmer af Afviklingsinstansen bør have den nødvendige ekspertise inden for omstrukturering af banker og bankers insolvens.
- (40) Når der træffes afgørelser eller foranstaltninger i forbindelse med udøvelsen af beføjelser efter denne forordning, bør der tages behørigt hensyn til betydningen for det indre marked af udøvelsen af den etableringsret, som TEUF fastsætter, og navnlig, hvor det er muligt, til konsekvenserne for videreførelsen af grænseoverskridende aktiviteter.
- (41) I lyset af Afviklingsinstansens formål og afviklingsmålene, som bl.a. omfatter beskyttelse af offentlige midler, bør SRM finansieres via bidrag fra institutter, der er etableret i de deltagende medlemsstater.
- (42) Afviklingsinstansen og, når det er relevant, Rådet og Kommissionen bør træde i stedet for nationale afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til direktiv 2014/59/EU, hvad angår alle aspekter i forbindelse med beslutningsprocessen vedrørende afvikling. De nationale afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til nævnte direktiv, bør fortsat varetage aktiviteter vedrørende gennemførelsen af afviklingsordninger, der vedtages af Afviklingsinstansen. For at sikre gennemsigtighed og demokratisk kontrol og for at beskytte EU-institutionernes rettigheder bør Afviklingsinstansen være ansvarlig over for Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår afgørelser, der er truffet på grundlag af nærværende forordning. Ligeledes af hensyn til gennemsigtigheden og den demokratiske kontrol bør de nationale parlamenter have visse rettigheder til at få oplysninger om Afviklingsinstansens aktiviteter og til at gå i dialog med den.
- (43) En deltagende medlemsstats nationale parlament eller dets kompetente udvalg bør kunne indbyde formanden til at deltage i en drøftelse vedrørende afvikling af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat sammen med en repræsentant for den nationale afviklingsmyndighed. En sådan rolle for de nationale parlamenter er passende i betragtning af de potentielle indvirkninger, som afviklingsforanstaltninger kan have på offentlige finanser, kreditinstitutter, disses kunder og ansatte samt markederne i de deltagende medlemsstater. Formanden og de nationale afviklingsmyndigheder bør reagere positivt på sådanne indbydelser til at udveksle synspunkter med de nationale parlamenter.
- (44) For at sikre en ensartet tilgang over for institutter og koncerner bør Afviklingsinstansen have beføjelse til at udarbejde afviklingsplaner for sådanne institutter og koncerner efter høring af de kompetente nationale myndigheder og nationale afviklingsmyndigheder. Hovedreglen bør være, at koncernafviklingsplanerne udarbejdes for koncernen som helhed og fastlægger foranstaltninger over for moderselskabet samt alle de individuelle datterselskaber, der indgår i en koncern. Koncernafviklingsplanerne bør tage højde for den pågældende koncerns finansielle, tekniske og forretningsmæssige struktur. Hvis der udarbejdes individuelle afviklingsplaner for enheder, der er en del af en koncern, bør Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder bestræbe sig på i videst muligt omfang at sørge for, at der er overensstemmelse med afviklingsplanerne for resten af koncernen. Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder bør fremsende afviklingsplanerne og eventuelle ændringer deraf til den kompetente nationale myndighed, således at denne hele tiden holdes fuldt informeret. Afviklingsinstansen bør vurdere institutternes og koncernernes afviklingsmuligheder og træffe foranstaltninger til at fjerne eventuelle hindringer for afviklingen. Afviklingsinstansen bør kræve, at de nationale afviklingsmyndigheder træffer sådanne relevante foranstaltninger til at fjerne hindringer for afviklingen for at sikre konsekvens og muligheden for at afvikle de pågældende institutter. Afviklingsplaner bør i betragtning af de følsomme oplysninger, de indeholder, være omfattet af kravene om tavshedspligt som fastsat i denne forordning.

- (45) Der bør ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tages hensyn til proportionalitetsprincippet og til de særlige karakteristika ved et kreditinstituts juridiske form.
- (46) Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling. Afviklingsinstansen bør derfor have beføjelse til at kræve ændringer i institutters eller koncerners opbygning og organisering for at træffe foranstaltninger, som er nødvendige og proportionale, med henblik på at reducere eller fjerne praktiske hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer og sikre, at de pågældende enheder kan afvikles. Da alle institutter potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder har mulighed for at afvikle et hvilket som helst institut. Af hensyn til friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), bør Afviklingsinstansens skønsbeføjelse begrænses til, hvad der er nødvendigt for at forenkle instituttets struktur og drift, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle det. Herudover skal alle foranstaltninger, der træffes med dette mål for øje, være i overensstemmelse med EU-retten. Foranstaltningerne må ikke være direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet og bør være begrundet i det tvingende almene hensyn at blive gennemført af hensyn til den finansielle stabilitet. For at bestemme, om en foranstaltning er truffet ud fra almene hensyn, bør der ses på, om Afviklingsinstansen, idet den handler ud fra almene hensyn, bør være i stand til at opfylde afviklingsmålene uden at støde på hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer eller udøvelsen af de ved nærværende forordning tillagte beføjelser. Desuden bør en foranstaltning ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå de tilsigtede mål. Ved fastlæggelsen af de foranstaltninger, der skal træffes, bør Afviklingsinstansen eller, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder tage hensyn til advarsler og anbefalinger fra det europæiske udvalg for systemiske risici (»ESRB«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010⁽¹⁾.
- (47) Da alle institutter potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Afviklingsinstansen, eventuelt i samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder, kan vedtage afviklingsplaner, vurdere afviklingsmulighederne for en enhed eller en koncern og om nødvendigt træffe foranstaltninger for at imødegå eller fjerne hindringer for afvikling af et hvilket som helst institut i de deltagende medlemsstater. Nødlidende institutter med systemisk betydning, herunder dem, der er omhandlet i artikel 131 i direktiv 2013/36/EU, kan udgøre en betydelig risiko for de finansielle markeders funktion og kan have negativ indvirkning på den finansielle stabilitet. Afviklingsinstansen bør som en prioritet sørge for at udarbejde afviklingsplanerne for de pågældende systemisk vigtige institutter samt vurdere afviklingsmulighederne og træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at imødegå eller fjerne alle hindringer for deres afvikling, uden at dette dog berører dens uafhængighed og pligt til at planlægge afviklingen og vurdere mulighederne for afvikling for alle de institutter, der er omfattet af dens kompetence.
- (48) Afviklingsplaner bør i relevant omfang indeholde procedurer for information og høring af arbejdstagerrepræsentanter gennem hele afviklingsprocessen. I samme forbindelse bør kollektive aftaler eller andre ordninger, der er indgået af arbejdsmarkedets parter, samt EU-retten og den nationale ret vedrørende inddragelse af fagforeninger og arbejdstagerrepræsentanter i omstruktureringsprocesser overholdes, når det er relevant.
- (49) I forbindelse med forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner bør Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med afviklingsplaner, og når de anvender de forskellige beføjelser og værktøjer, de råder over, tage hensyn til karakteren af en enheds forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, juridiske form, risikoprofilstørrelse og retlige status, dets indbyrdes forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, om det er medlem af en institutsikringsordning (IPS) eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet samt spørgsmålet om, hvorvidt det udfører investeringsservice eller -aktiviteter, og hvorvidt dets sammenbrud og efterfølgende håndtering som led i almindelig insolvensbehandling kan forventes at få en betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, på andre institutter, på finansieringsvilkårene eller på økonomien som helhed, således at det sikres, at ordningen anvendes på formålstjenlig og rimelig vis, og at de administrative byrder i forbindelse med forpligtelserne til at udarbejde afviklingsplaner minimeres. Eftersom de indholds- og informationsmæssige krav i dette direktiv og i afsnit A i bilaget til direktiv 2014/59/EU fastsætter en minimumsstandard for enheder med åbenbar systemisk betydning, er det på et institutspecifikt grundlag tilladt at anvende andre eller væsentligt mindskede krav vedrørende afviklingsplaner og informationskrav samt en lavere ajourføringshyppighed end et år. Drejer det sig om en lille enhed med ringe forbundethed og kompleksitet, kan afviklingsplanen være mindre. Desuden bør ordningen

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

anvendes på en sådan måde, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare. Navnlig i situationer, hvor der er mere omfattende problemer eller endog tvivl om mange enheders modstandsdygtighed, er det afgørende at tage højde for risikoen for afsmitningseffekter af de foranstaltninger, der træffes over for en enkelt enhed.

- (50) I de tilfælde, hvor direktiv 2014/59/EU giver mulighed for, at de nationale afviklingsmyndigheder anvender forenklede forpligtelser eller indrømmer fritagelse for forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner, bør der fastlægges en procedure, hvorved Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder kan tillade anvendelse af sådanne forenklede forpligtelser.
- (51) I overensstemmelse med kapitalstrukturen i enheder, der er tilknyttet et centralt organ, bør Afviklingsinstansen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder ikke være forpligtet til hver især at udarbejde separate afviklingsplaner i henhold til denne forordning alene af den grund, at det centrale organ, enhederne er tilknyttet, er under direkte tilsyn af ECB. For så vidt angår koncernafviklingsplaner bør der ved udarbejdelsen af sådanne planer tages specifikt hensyn til afviklingsforanstaltningernes potentielle indvirkning på alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.
- (52) SRM bør være baseret på rammerne for forordning (EU) nr. 1024/2013 og direktiv 2014/59/EU. Afviklingsinstansen bør derfor have beføjelse til at gribe ind på et tidligt stadium i tilfælde, hvor der sker en forværring af en enheds finansielle situation eller solvens. De oplysninger, Afviklingsinstansen modtager fra de nationale afviklingsmyndigheder eller ECB på dette stadium, er af stor betydning for, at den kan bestemme, hvilke foranstaltninger den skal træffe for at forberede afviklingen af den pågældende enhed.
- (53) For at sikre en hurtig afviklingsforanstaltning, når det bliver nødvendigt, bør Afviklingsinstansen i samarbejde med ECB eller med den relevante kompetente nationale myndighed nøje overvåge de pågældende enheders situation, og hvorvidt de pågældende enheder overholder eventuelle foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, som de har truffet. Den relevante myndighed bør ved vurderingen af, om foranstaltninger iværksat af den private sektor inden for en rimelig tidsfrist vil kunne forhindre, at en enhed bliver nødlidende, tage hensyn til effektiviteten af foranstaltninger til tidlig indgriben, der træffes inden for den tidsfrist, som er fastsat af den kompetente myndighed.
- (54) Afviklingsinstansen, de nationale afviklingsmyndigheder og de kompetente myndigheder, herunder ECB, bør, hvor det er relevant, indgå et aftalememorandum, der i generelle træk beskriver, hvordan de vil samarbejde med hinanden i forbindelse med varetagelsen af deres respektive opgaver i henhold til EU-retten. Memorandummet bør revideres med jævne mellemrum.
- (55) Når der træffes afgørelser eller foranstaltninger, navnlig vedrørende enheder, som er etableret i både deltagende og ikkedeltagende medlemsstater, bør potentielle negative virkninger for disse medlemsstater, såsom fare for deres finansielle markeders stabilitet, og for enheder, der er etableret i disse medlemsstater, også tages i betragtning.
- (56) For at minimere forstyrrelserne af det finansielle marked og af økonomien bør afviklingsproceduren udføres inden for et kort tidsrum. Indskydere bør have adgang til mindst de garanterede indskud så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for samme frister, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU ⁽¹⁾. Under hele afviklingsproceduren bør Kommissionen have adgang til alle oplysninger, den måtte finde nødvendige for at træffe en kvalificeret afgørelse under afviklingsproceduren.
- (57) Afgørelsen om at bringe en enhed under afvikling bør træffes, inden en finansiell enhed bliver insolvent i henhold til balancen, og inden hele egenkapitalen er opbrugt. Afviklingen bør påbegyndes, efter det er fastslået, at enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og at ingen andre foranstaltninger fra den private sektors side kan forhindre dette inden for en rimelig tidshorisont. Det forhold, at en enhed ikke opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse, bør ikke i sig selv berettige, at der indledes en afvikling, navnlig hvis enheden fortsat er eller forventes fortsat at være levedygtig. En enhed bør betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

den ikke opfylder eller i nær fremtid forventes ikke at opfylde kravene til fortsat tilladelse, når enhedens aktiver er eller i nær fremtid forventes at være mindre end dets passiver, når enheden ikke kan eller ikke i nær fremtid forventes at kunne indfri sin gæld, når den forfalder, eller når enheden har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra under de særlige omstændigheder, der er omhandlet i denne forordning. Et behov for likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation bør ikke i sig selv betragtes som tilstrækkeligt bevis for, at enheden er eller i nær fremtid forventeligt vil være ude af stand til at betale sine forpligtelser, når de forfalder. Hvis en sådan facilitet garanteres af en stat, vil en enhed, der gør brug af faciliteten, være underlagt statsstøttereglerne. For at bevare den finansielle stabilitet — navnlig i tilfælde af systemisk likviditetsmangel — bør statsgarantier for likviditetsfaciliteter, som udstedes af centralbanker, eller statsgarantier for nyligt udstedte forpligtelser med henblik på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi ikke nødvendigvis udløse afviklingsregelsættet, forudsat at en række betingelser er opfyldt. Navnlig bør statsgarantiforanstaltningerne være godkendt efter statsstøttereglerne, de bør ikke indgå i en større hjælpepakke, og deres anvendelse bør være strengt tidsbegrænset. Medlemsstatsgarantier for aktieeksponeringer bør være forbudt.

Når en medlemsstat stiller en garanti, bør den drage omsorg for, at enheden betaler en tilstrækkelig modydelse for garantien. Endvidere bør ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ikke udløse afvikling, hvis en medlemsstat som en sikkerhedsforanstaltning erhverver en aktiepost i en enhed, herunder også i en offentligt ejet enhed, som opfylder sit kapitalkrav. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en enhed skal rejse ny kapital som følge af resultatet af en scenariebaseret stresstest eller af den tilsvarende test udført af makroprudentielle tilsynsmyndigheder, som omfatter et krav, der skal sikre opretholdelsen af finansiell stabilitet i en systemisk krisesituation, men enheden er ude af stand til selv at rejse kapital på markederne. En enhed bør ikke betragtes som nødlidende eller forventeligt nødlidende alene af den grund, at den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige blev ydet inden denne forordnings ikrafttræden. Endelig kan adgang til likviditetsfaciliteter, herunder likviditetsstøtte i en nødsituation, der stilles til rådighed af centralbanker, udgøre statsstøtte efter statsstøttereglerne.

- (58) Håndtering af en nødlidende enhed som led i almindelig insolvensbehandling kan bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af væsentlige ydelser og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I så fald kan anvendelsen af afviklingsværktøjer begrundes med almene hensyn. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelsen af grundlæggende finansielle ydelser, opretholde det finansielle systems stabilitet, reducere moralsk hasard ved at sørge for, at man i mindst muligt omfang sætter sin lid til finansiel støtte fra det offentlige til nødlidende enheder, samt at beskytte indskydere.
- (59) Håndtering af en insolvent enhed som led i almindelig insolvensbehandling bør dog altid overvejes, inden der eventuelt træffes en afgørelse om at videreføre enheden som en going concern. En insolvent enhed bør videreføres som en going concern af hensyn til den finansielle stabilitet og ved anvendelse af private midler i det omfang, dette er muligt. Dette kan opnås gennem salg til eller fusion med en privat køber, efter en nedskrivning af enhedens passiver eller efter en konvertering af dens gæld til egenkapital for at foretage en rekapitalisering.
- (60) Når Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen træffer eller forbereder afgørelser vedrørende afviklingsbeføjelser, bør de sørge for, at afviklingsforanstaltningerne bl.a. træffes ud fra visse principper, navnlig om at aktionærer og kreditorer kommer til at bære en passende andel af tabene, at ledelsen i princippet bør udskiftes, at omkostningerne i forbindelse med instituttets afvikling holdes på et minimum, og at kreditorer i samme klasse behandles ens. Navnlig hvis kreditorer i samme klasse behandles forskelligt som led i en afviklingsforanstaltning bør sådanne forskelle være begrundet i almene hensyn og i, at de hverken direkte eller indirekte indebærer forskelsbehandling på grund af nationalitet.
- (61) Begrænsningerne af aktionærers og kreditorers rettigheder bør være i overensstemmelse med artikel 52 i chartret. Afviklingsværktøjerne bør derfor kun anvendes på enheder, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiell stabilitet i almenhedens interesse. Nærmere bestemt bør der anvendes afviklingsværktøjer, når enheden ikke kan håndteres som led i almindelig insolvensbehandling, uden at det finansielle system destabiliseres, og foranstaltningerne er nødvendige for at sikre hurtig overførsel og videreførelse af systemisk vigtige funktioner, og når der ikke er rimelig udsigt til en alternativ privat løsning, f.eks. at de eksisterende aktionærer eller en tredjepart foretager en kapitalforøgelse, som er tilstrækkelig til at genoprette enhedens fulde levedygtighed.

- (62) Indgriben i ejendomsrettigheder bør ikke ske i urimeligt omfang. De berørte aktionærer og kreditorer bør derfor ikke lide større tab, end hvis enheden var blevet opløst på tidspunktet for afgørelsen om afvikling. Hvis en del af aktiverne i et institut under afvikling overføres til en privat køber eller et broinstitut, bør den resterende del af instituttet under afvikling håndteres som led i almindelig insolvensbehandling. For at beskytte aktionærer og kreditorer ved opløsning af enheden, bør disse have ret til som betaling for deres fordringer at modtage mindst det samme som det, de kunne have forventet, hvis enheden som helhed var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling.
- (63) For at beskytte aktionærers og kreditorers rettigheder bør der fastlægges klare forpligtelser vedrørende værdiansættelsen af aktiver og passiver i det institut, der er under afvikling, og, hvis det kræves i henhold til denne forordning, værdiansættelsen af den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have fået, hvis enheden var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling. Det bør være muligt at indlede en værdiansættelse allerede i fasen for tidlig indgriben. Inden der træffes en afviklingsforanstaltning, bør der foretages en fair, forsigtig og realistisk værdiansættelse af enhedens aktiver og passiver. En sådan værdiansættelse bør kun kunne appelleres til en domstol sammen med afviklingsafgørelsen. Der bør desuden, hvis det kræves i henhold til denne forordning, efter anvendelsen af afviklingsværktøjerne foretages en ex post-sammenligning mellem den behandling, aktionærer og kreditorer har fået, og den behandling, de ville have fået som led i almindelig insolvensbehandling. Hvis det fastslås, at aktionærer og kreditorer har modtaget et mindre beløb i betaling for deres fordringer end det, de ville have modtaget som led i almindelig insolvensbehandling, bør de have ret til at få differencen udbetalt, hvis det kræves i henhold til denne forordning. Hvis der er en sådan difference, betales den via den Afviklingsfond, der oprettes i henhold til denne forordning.
- (64) Det er vigtigt, at tab anerkendes, når enheden er blevet nødlidende. Værdiansættelsen af nødlidende enheders aktiver og passiver bør bygge på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes. Værdien af passiver bør imidlertid ikke påvirkes af enhedens finansielle tilstand ved værdiansættelsen. Afviklingsinstansen bør i hastetilfælde kunne foretage en hurtig værdiansættelse af en nødlidende enheds aktiver eller passiver. Denne værdiansættelse bør være midlertidig og gælde, indtil der foretages en uafhængig værdiansættelse.
- (65) For at sikre, at afviklingsproceduren er objektiv og pålidelig, er det nødvendigt at fastsætte, i hvilken rækkefølge kreditorers usikrede fordringer på et institut under afvikling bør nedskrives eller konverteres. For at begrænse risikoen for, at kreditorer lider større tab, end de ville have gjort, hvis instituttet var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling, bør den rækkefølge, der skal fastsættes, gælde både ved almindelige insolvensbehandlinger og ved afskrivnings- eller konverteringsproceduren under afvikling. Dette vil samtidig lette prisansættelsen af gæld.
- (66) Afviklingsinstansen bør træffe afgørelse om afviklingsordningens nærmere indhold. De relevante afviklingsværktøjer bør omfatte virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet, bail-in-værktøjet og værktøjet til adskillelse af aktiver, således som det også er foreskrevet i direktiv 2014/59/EU. Ordningen bør også gøre det muligt at vurdere, om betingelserne for nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt.
- (67) Når Afviklingsinstansen træffer afviklingsforanstaltninger, bør den tage hensyn til og anvende de foranstaltninger, der er fastsat i afviklingsplanerne, medmindre den i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne.
- (68) Afviklingsværktøjerne bør bl.a. omfatte salg af forretningsaktiviteter eller aktier tilhørende det institut, der er under afvikling, oprettelse af en broenhed, adskillelse af den nødlidende enheds sunde aktiver fra de værdiforringede eller underpræsterende aktiver og bail-in af den nødlidende enheds aktionærer og kreditorer.

- (69) Når afviklingsværktøjerne er blevet brugt til at overføre systemisk vigtige tjenesteydelser eller levedygtige forretningsaktiviteter til en sund enhed, som f.eks. en køber i den private sektor eller et broinstitut, bør den resterende del af enheden håndteres.
- (70) Virksomhedssalgsværktøjet bør muliggøre salg af enheden eller dele af dens forretningsaktiviteter til en eller flere købere uden aktionærernes samtykke.
- (71) Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktiver eller passiver fra det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til den enhed, der er tilbage efter opløsningen. Et eventuelt nettoprovenu fra overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af det institut, der er under afvikling, når virksomhedssalgsværktøjet anvendes, bør gå til ejerne af sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, i den enhed, der er tilbage efter opløsningen. Provenuet bør opgøres netto, dvs. efter fradrag af omkostningerne i forbindelse med enhedens sammenbrud og dens afviklingsprocedure.
- (72) Værktøjet til adskillelse af aktiver bør sætte myndighederne i stand til at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser fra et institut, der er under afvikling, til et særskilt selskab. Dette værktøj bør kun anvendes sammen med andre værktøjer for at undgå, at den nødlidende enhed får en uberettiget konkurrencefordel.
- (73) I en effektiv afviklingsordning bør omkostningerne til afvikling af en nødlidende enhed i mindst muligt omfang bæres af skatteyderne. En sådan ordning bør desuden sikre, at systemiske enheder kan afvikles, uden at den finansielle stabilitet bringes i fare. Bail-in-værktøjet opfylder dette mål, idet det sørger for, at den nødlidende enheds aktionærer og kreditorer lider passende tab og bærer en passende del af de omkostninger, der er forbundet med enhedens sammenbrud. Bail-in-værktøjet vil derfor give enhedernes aktionærer og kreditorer et stærkere incitament til at overvåge en enheds sundhedstilstand under normale forhold. Dette er endvidere i overensstemmelse med henstillingen fra Rådet for Finansiell Stabilitet om, at man i en retlig ramme for afvikling medtager lovpligtige gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser som en yderligere mulighed i samspil med andre afviklingsværktøjer.
- (74) For at sikre, at man har det nødvendige råderum til at allokere tab til kreditorer under en række forskellige omstændigheder, bør bail-in-værktøjet kunne anvendes, både når målet er at afvikle den nødlidende enhed som en going concern, hvis der er realistisk udsigt til, at enhedens levedygtighed kan genoprettes, og når systemisk vigtige tjenesteydelser overføres til et broinstitut, og den resterende del af enheden indstiller sin virksomhed og opløses.
- (75) Hvis bail-in-værktøjet anvendes med henblik på at genoprette den nødlidende enheds kapital, så den vil kunne fortsætte sin virksomhed som en going concern, bør afviklingen ved bail-in ledsages af udskiftning af ledelsen, formindre det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at beholde ledelsen for at nå afviklingsmålene, og af en efterfølgende omstrukturering af enheden og dens aktiviteter på en måde, der fokuserer på årsagerne til dens sammenbrud. Omstruktureringen bør gennemføres ved iværksættelse af en plan for omorganisering af forretningsaktiviteterne. Sådanne planer bør i givet fald være forenelige med den omstruktureringsplan, som enheden skal indgive til Kommissionen i henhold til Unionens statsstøtteregler. Planen bør navnlig, ud over foranstaltninger med henblik på at genoprette enhedens levedygtighed på lang sigt, indeholde foranstaltninger, der begrænser støtten til et minimum, foranstaltninger til byrdefordeling samt foranstaltninger, der begrænser konkurrenceforvridninger.
- (76) Bail-in-værktøjet bør ikke anvendes på fordringer, som er sikret, dækket af en sikkerhedsstillelse eller på anden måde garanteret. For at sikre, at bail-in-værktøjet er effektivt og formålstjenligt, er det imidlertid ønskeligt, at det kan anvendes på så bred en vifte af usikrede passiver i en nødlidende enhed som muligt. Ikke desto mindre bør visse former for usikrede passiver ikke være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet. For at beskytte indehavere af dækkede indskud bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på indskud, som er beskyttet i medfør af direktiv 2014/49/EU. For at sikre kontinuiteten af kritiske funktioner bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på visse forpligtelser over for de ansatte i den nødlidende enhed eller på krav fra handelsvirksomheder vedrørende varer og tjenesteydelser af kritisk betydning for enhedens daglige virke. For at beskytte pensionsrettigheder og pensionsbeløb, som pensionskasser og pensionsforvaltere har til gode, bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på den

nødlidende enheds forpligtelser over for en pensionsordning, bortset fra forpligtelser vedrørende pensionsydelse, der kan henføres til variabel aflønning, som ikke har baggrund i kollektive overenskomster. For at nedbringe risikoen for systemiske afsmitningseffekter bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på forpligtelser hidrørende fra deltagelse i betalingsordninger, hvis restløbetid er på under syv dage, eller forpligtelser over for andre enheder, bortset fra enheder i samme koncern, med en oprindelig løbetid på under syv dage.

- (77) Det bør være muligt at udelukke eller delvis udelukke passiver i en række tilfælde, bl.a. når det ikke er muligt at foretage en bail-in for sådanne passiver inden for en rimelig frist, når udelukkelsen er strengt nødvendig og er proportional i forhold til videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder, eller når anvendelse af bail-in-værktøjet på passiverne ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditors tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in. Det bør endvidere være muligt at udelukke eller delvis udelukke passiver, når dette er nødvendigt for at undgå afsmitningseffekter og finansiel ustabilitet, som kan skabe alvorlige forstyrrelser i en medlemsstats økonomi. Afviklingsinstansen eller, hvor det relevant, de nationale afviklingsmyndigheder bør overveje konsekvenserne af en eventuel bail-in af passiver bestående af berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, som ligger over dækningsniveauet som fastsat i direktiv 2014/49/EU.
- (78) Når sådanne udelukkelse tages i anvendelse, kan omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af andre nedskrivningsrelevante passiver øges for at tage hensyn til udelukkelse, dog således at princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere end under en almindelig insolvensbehandling, overholdes. Når tabene ikke kan videregives til andre kreditorer, kan Afviklingsfonden yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, under overholdelse af en række strenge betingelser, herunder kravet om at tab, der i alt udgør mindst 8 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, allerede skal være absorberet, og at Afviklingsfondens finansiering skal være begrænset til det laveste beløb af enten 5 % af de samlede passiver, inklusive kapitalgrundlaget, eller de midler, der er til rådighed for Afviklingsfonden, samt det beløb, der kan tilvejebringes gennem ex post-bidrag inden for tre år.
- (79) I særlige tilfælde, når passiver er blevet udelukket, og Afviklingsfonden er anvendt til at bidrage til bail-in i stedet for de pågældende passiver op til det tilladte loft, bør Afviklingsinstansen kunne forsøge at tilvejebringe midler fra alternative finansieringsmidler.
- (80) Bail-in-beløbet på mindst 8 % af de samlede passiver som omhandlet i nærværende forordning, bør beregnes på grundlag af værdiansættelsen udført i overensstemmelse med nærværende forordning. Historiske tab, der allerede er absorberet af aktionærerne gennem en reduktion af kapitalgrundlaget forud for denne værdiansættelse, bør ikke medtages i disse procentsatser.
- (81) Da et af afviklingens vigtigste formål er beskyttelse af dækkede indskydere, bør dækkede indskud ikke være omfattet af anvendelsen af bail-in-værktøjet. Indskudsgarantiordningen bidrager imidlertid til finansiering af afviklingen ved at absorbere tabene op til de nettotab, som den ville have skullet bære efter at have kompenseret indskyderne som led i almindelig insolvensbehandling. Udøvelsen af bail-in-beføjelserne forventes at sikre, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud, hvilket er hovedårsagen til oprettelsen af indskudsgarantiordningerne. Ikke at fastsætte inddragelse af disse ordninger i sådanne tilfælde ville udgøre en urimelig fordel i forhold til de resterende kreditorer, der ville blive underlagt afviklingsmyndighedens beføjelser.
- (82) Hvis der i forbindelse med afviklingen af en enhed overføres indskud til en anden enhed, bør indskyderne ikke være forsikret ud over den dækningsgrad, der er fastsat i direktiv 2014/49/EU. Derfor bør fordringer på indskud, der forbliver i det institut, som er under afvikling, begrænses til differencen mellem de overførte midler og den dækning, der ydes efter direktiv 2014/49/EU. Hvis de overførte indskud overstiger dækningsniveauet, bør indskyderen ikke kunne gøre nogen fordringer gældende over for indskudsgarantiordningen for så vidt angår indskud, der forbliver i det institut, som er under afvikling.
- (83) For at undgå, at enhederne strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at enhederne til enhver tid skal opfylde minimumskravet vedrørende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som kan komme i betragtning til bail-in-værktøjet som en procentdel af enhedens samlede kapitalgrundlag.

- (84) Der bør anvendes en top-down-tilgang ved fastsættelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL-kravet) inden for en koncern. Denne tilgang bør anerkende, at der anvendes afviklingsforanstaltninger inden for den enkelte juridiske person, og at det er bydende nødvendigt, at tabsabsorberingskapaciteten befinder sig i eller er tilgængelig for enheden inden for den koncern, hvor tabene forekommer. Med henblik på dette bør det sikres, at tabsabsorberingskapaciteten inden for en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoniveauet i de juridiske personer, den består af. Det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er nødvendigt for de enkelte datterselskaber, bør vurderes særskilt. Endvidere bør det sikres, at al kapital og alle passiver, der medregnes i det konsoliderede minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, befinder sig i enheder, hvor der sandsynligvis vil opstå tab, eller på anden vis er til rådighed til at absorbere tabene.

Denne forordning bør give mulighed for såvel en selskabsspecifik («multiple points of entry») som en koncernspecifik («single point of entry») tilgang til afvikling. Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver bør afspejle den afviklingsstrategi, der egner sig for en koncern i overensstemmelse med afviklingsplanen. Navnlig bør minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver gælde på det passende niveau i koncernen for at afspejle den selskabsspecifikke eller koncernspecifikke tilgang, der er fastlagt i afviklingsplanen, idet der dog kan forekomme tilfælde, hvor en anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil blive anvendt, fordi den f.eks. vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene mere effektivt. På denne baggrund bør alle enheder i koncernen, uanset om der er valgt en koncernspecifik eller en selskabsspecifik tilgang, på ethvert tidspunkt have et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver med henblik på at imødegå risikoen for afsmitning eller for et bankrun.

- (85) Den bedste afviklingsmetode bør vælges, afhængigt af sagens omstændigheder, og i dette øjemed bør alle de afviklingsværktøjer, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU, være til rådighed. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen bør, når der træffes afgørelse om afviklingsordningen, så vidt muligt vælge den løsning, som er mindst bekostelig for Afviklingsfonden.
- (86) Ved direktiv 2014/59/EU er de nationale afviklingsmyndigheder tillagt beføjelse til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter, eftersom betingelserne for at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter kan overlappe med betingelserne for afvikling, og i sådanne tilfælde skal der foretages en vurdering af, om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenterne i sig selv er tilstrækkeligt til at genoprette den pågældende enheds finansielle sundhed, eller om det også er nødvendigt at træffe afviklingsforanstaltninger. Som regel vil dette være tilfældet i forbindelse med afvikling. Afviklingsinstansen, kontrolleret af Kommissionen eller, hvor det er relevant, af Rådet bør også i denne rolle træde i stedet for de nationale afviklingsmyndigheder og bør derfor have beføjelse til at vurdere, om betingelserne for nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt, og til at beslutte, om det pågældende institut skal bringes under afvikling, hvis kravene vedrørende afvikling også er opfyldt.
- (87) Det bør i alle de deltagende medlemsstater sikres, at afviklingsforanstaltningerne er effektive og ensartede. I dette øjemed og hvis en national afviklingsmyndighed ikke har anvendt eller overholdt Afviklingsinstansens afgørelse i henhold til denne forordning, eller har anvendt den på en måde, der udgør en trussel mod et eller flere af afviklingsmålene eller mod en effektiv gennemførelse af afviklingsordningen, bør Afviklingsinstansen have beføjelse til at overføre specifikke rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden person eller til at kræve konvertering af gældsinstrumenter, der indeholder kontraktvilkår for konvertering under visse omstændigheder, eller til at vedtage alle nødvendige foranstaltninger, som i væsentlig grad imødegår truslen mod det pågældende afviklingsmål. Alle foranstaltninger, der er truffet af en national afviklingsmyndighed, og som ville hæmme eller påvirke Afviklingsinstansens udøvelse af beføjelser eller funktioner, bør være udelukket.
- (88) De relevante enheder, organer og myndigheder, som er involveret i anvendelsen af denne forordning, bør samarbejde med hinanden i overensstemmelse med forpligtelsen til loyalt samarbejde, som er nedfældet i traktaterne.
- (89) For at øge SRM's effektivitet bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med EBA i alle forhold. Når det er relevant, bør Afviklingsinstansen også samarbejde med ESRB, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske

Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA) som oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽¹⁾ og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 ⁽²⁾, og de øvrige myndigheder, der indgår i ESFS. Endvidere bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med ECB og de øvrige myndigheder, der har beføjelse til at føre tilsyn med enheder inden for rammerne af SSM, navnlig vedrørende koncerner, der er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag. For effektivt at forvalte afviklingen af nødlidende enheder bør Afviklingsinstansen samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder i alle faser af afviklingen. Dette samarbejde er således ikke blot nødvendigt med henblik på gennemførelsen af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen, men også forud for vedtagelsen af en eventuel afviklingsafgørelse i afviklingsplanlægningsfasen eller i fasen for tidlig indgriben. Afviklingsinstansen bør kunne samarbejde med relevante afviklingsmyndigheder og faciliteter, der finansierer direkte eller indirekte offentlig finansiel støtte.

- (90) I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser bør Afviklingsinstansen pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at sikre, at personalerepræsentanterne i de berørte enheder er informeret og, hvor det er relevant, hørt som fastsat i direktiv 2014/59/EU.
- (91) Eftersom Afviklingsinstansen træder i stedet for de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder, når der træffes afviklingsafgørelser, bør Afviklingsinstansen også træde i stedet for de pågældende myndigheder i forbindelse med samarbejdet med ikkedeltagende medlemsstater, herunder i afviklingskollegier som omhandlet i direktiv 2014/59/EU, i det omfang det drejer sig om afviklingsopgaver.
- (92) Da mange institutter ikke blot opererer i Unionen, men også internationalt, skal en effektiv afviklingsmekanisme fastlægge principper for samarbejde med tredjelandes relevante myndigheder. Der bør ydes støtte til tredjelandsmyndigheder i overensstemmelse med de retlige rammer som fastsat i artikel 88 i direktiv 2014/59/EU. For at sikre en ensartet tilgang over for tredjelande, bør det så vidt muligt undgås, at der træffes forskellige afgørelser i de deltagende medlemsstater hvad angår anerkendelse af afviklingsprocedurer, der gennemføres i tredjelande, for institutter eller moderselskaber, der har datterselskaber eller andre aktiver, rettigheder eller forpligtelser i den deltagende medlemsstat. Afviklingsinstansen bør derfor have mulighed for at udstede henstillinger i denne henseende.
- (93) Afviklingsinstansen bør have hensigtsmæssige undersøgelsesbeføjelser for at kunne udføre sine opgaver effektivt. Den bør kunne kræve at få alle nødvendige oplysninger, enten via de nationale afviklingsmyndigheder eller direkte, efter at have orienteret dem, og foretage undersøgelser og kontrol på stedet, hvis det er relevant i samarbejde med de kompetente nationale myndigheder, ved fuldt ud at gøre brug af alle de tilgængelige oplysninger hos ECB og de kompetente nationale myndigheder. I forbindelse med afvikling bør Afviklingsinstansen kunne foretage kontrol på stedet for at sikre, at afgørelser træffes på grundlag af fuldstændig korrekte oplysninger og for at overvåge de nationale myndigheders gennemførelse effektivt.
- (94) For at sikre, at Afviklingsinstansen har adgang til alle relevante oplysninger, bør de relevante enheder og deres personale eller tredjeparter, til hvem enhederne har outsourcet funktioner eller aktiviteter, ikke kunne påberåbe sig krav om tavshedspligt for at hindre videregivelse af oplysninger til Afviklingsinstansen. Ligeledes bør videregivelse af sådanne oplysninger til Afviklingsinstansen ikke betragtes som et brud på kravet om tavshedspligt.
- (95) For at sikre overensstemmelse med afgørelser, der vedtages inden for rammerne af SRM, bør der i tilfælde af overtrædelse pålægges bøder, der står i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og har en afskrækkende virkning. Afviklingsinstansen bør være berettiget til at pålægge virksomheder bøder eller tvangsbøder i tilfælde af manglende efterlevelse af afgørelser, som er henvendt til dem.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

- (96) Hvis en national afviklingsmyndighed overtræder reglerne for SRM ved ikke at anvende sine beføjelser i medfør af national lovgivning til at efterleve en instruks fra Afviklingsinstansen, kan den pågældende medlemsstat i henhold til relevant retspraksis være pligtig at yde erstatning for skader forvoldt enkeltpersoner, herunder, hvis det er relevant, skader forvoldt instituttet eller koncernen, der er under afvikling, eller en kreditor i en del af den pågældende enhed eller koncern i en medlemsstat.
- (97) For at garantere Afviklingsinstansen fuld selvstændighed og uafhængighed bør den tildeles et selvstændigt budget med indtægter fra obligatoriske bidrag fra institutterne i de deltagende medlemsstater. Der bør fastsættes hensigtsmæssige regler for Afviklingsinstansens budget, udarbejdelsen af budgettet, vedtagelsen af interne regler om proceduren for opstilling og gennemførelse af budgettet samt intern og ekstern revision af regnskabet.
- (98) Denne forordning berører ikke det forhold, at medlemsstaterne kan opkræve gebyrer til dækning af de administrative omkostninger fra deres nationale afviklingsmyndigheder.
- (99) De deltagende medlemsstater har i fællesskab aftalt at sikre, at ikkedeltagende medlemsstater vil blive godtgjort omgående og med renter for det beløb, den pågældende ikkedeltagende medlemsstat har indbetalt til egne indtægter, i forbindelse med en eventuel anvendelse af Unionens budget til opfyldelse af ikkekontraktlige forpligtelser og dertil hørende udgifter i forbindelse med udførelsen af opgaver under denne forordning. De deltagende medlemsstater har indgået en aftale om gennemførelsen af denne forpligtelse.
- (100) Under visse omstændigheder kan effektiviteten af de anvendte afviklingsværktøjer være betinget af adgangen til kortfristede finansieringsmidler for enheden eller en broenhed, garantier, der stilles til rådighed for potentielle købere, eller tilvejebringelsen af kapital til broenheden. Uagtet centralbankernes rolle med hensyn til at tilføre det finansielle system likviditet, også i perioder med stress, er det vigtigt, at oprette en fond for at undgå, at midler, der er behov for til sådanne formål, kommer fra nationale budgetter. Det bør være den finansielle sektor som helhed, der finansierer stabiliseringen af det finansielle system.
- (101) Det er nødvendigt at sikre, at Afviklingsfonden er fuldt ud til rådighed med henblik på afvikling af nødlidende institutter. Afviklingsfonden bør derfor ikke anvendes til andre formål end en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og afviklingsbeføjelserne. Endvidere bør den udelukkende anvendes i overensstemmelse med de gældende mål og principper for afvikling. Afviklingsinstansen bør i overensstemmelse hermed påse, at tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer først afholdes af aktionærerne og kreditorerne idet institut, der er under afvikling. Kun hvis aktionærernes og kreditorernes ressourcer er opbrugt, bør tab, omkostninger eller andre udgifter afholdes i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer af Afviklingsfonden.
- (102) Som princip bør der indsamles bidrag fra branchen forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb. Hvis de på forhånd indsamlede midler ikke er tilstrækkelige til at dække tabene eller omkostningerne og andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden, bør der indsamles supplerende bidrag til dækning af de yderligere omkostninger eller tab. Endvidere bør Afviklingsfonden kunne indgå kontrakter om låntagning og andre former for støtte fra finansielle institutter eller andre tredjeparter, hvis ex ante- og ex post-bidragene ikke er umiddelbart tilgængelige eller ikke er tilstrækkelige til at dække omkostninger i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden som følge af afviklingsforanstaltningerne.
- (103) For at undgå dobbeltbetalinger bør medlemsstaterne kunne gøre brug af disponible finansielle midler hidrørende fra nationale bankgebyrer, skatter eller afviklingsbidrag, som er indført mellem den 17. juni 2010 og den 2. juli 2014, i forbindelse med ex ante-bidragene.
- (104) For at nå en kritisk masse og undgå procykliske virkninger, som ville opstå, hvis Afviklingsfonden skulle baseres udelukkende på ex post-bidrag under en systemisk krise, er det absolut nødvendigt, at de disponible finansielle midler, der er til rådighed ex ante under Afviklingsfonden, mindst beløber sig til et vist minimumsmålniveau.

- (105) Dette målniveau for Afviklingsfonden bør fastsættes som en procentdel af beløbet af dækkede indskud i alle kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i de deltagende medlemsstater. Da de samlede passiver i disse institutter imidlertid i betragtning af Afviklingsfondens funktion vil være et mere passende benchmark, bør Kommissionen vurdere, hvorvidt dækkede indskud eller samlede passiver udgør den mest hensigtsmæssige referenceværdi, samt om der bør indføres et absolut mindstebeløb i fremtiden, som fastholder lige konkurrencevilkår i forhold til direktiv 2014/59/EU.
- (106) Der bør fastsættes en passende frist til at nå op på målniveauet for Afviklingsfonden. Det bør dog være muligt for Afviklingsinstansen at justere bidragsperioden for at tage højde for store udbetalinger, som Afviklingsfonden måtte have foretaget.
- (107) Sikring af effektiv og tilstrækkelig finansiering fra Afviklingsfonden er af altafgørende betydning for SRM's troværdighed. Afviklingsinstansens kapacitet til at bringe alternativ finansiering af Afviklingsfonden i stand bør forbedres på en måde, der optimerer omkostningerne ved finansiering og bevarer fondens kreditværdighed. Straks efter denne forordnings ikrafttræden bør Afviklingsinstansen tage de nødvendige skridt til i samarbejde med de deltagende medlemsstater at udvikle passende metoder og bestemmelser, der gør det muligt at forbedre lånekapaciteten for Afviklingsfonden, som bør være på plads på datoen for denne forordnings ikrafttræden.
- (108) Hvis deltagende medlemsstater i forvejen har etableret nationale afviklingsfinansieringsordninger, bør de kunne foreskrive, at de nationale afviklingsfinansieringsordninger anvender deres disponible finansielle midler, indsamlet fra enheder gennem deres hidtidige ex ante-bidrag, til at kompensere enheder for de ex ante-bidrag, de pågældende enheder bør indbetale til Afviklingsfonden. En sådan kompensation berører ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til direktiv 2014/49/EU.
- (109) For at sikre en rimelig beregning af bidrag og give incitamenter til at anvende en mindre risikobetonet model bør der i forbindelse med bidrag til Afviklingsfonden tages hensyn til omfanget af den risiko, kreditinstituttet har påtaget sig, i overensstemmelse med direktiv 2014/59/EU og de delegerede retsakter vedtaget i medfør heraf.
- (110) For at sikre en korrekt fordeling af afviklingsomkostningerne mellem indskudsgarantiordninger og Afviklingsfonden bør den indskudsgarantiordning, som et institut under afvikling er medlem af, pålægges at betale et bidrag, der ikke er større end de tab, den ville have lidt, hvis enheden var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling.
- (111) For at beskytte værdien af midlerne i Afviklingsfondens besiddelse bør midlerne investeres i tilstrækkeligt sikre, diversificerede og likvide aktiver.
- (112) Såfremt det tætte samarbejde mellem en deltagende medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, og ECB afsluttes i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013, bør der træffes afgørelse om en fair fordeling af de kumulerede bidrag fra den deltagende medlemsstat under hensyntagen til såvel den deltagende medlemsstats som Afviklingsfondens interesser.
- (113) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for at fastsætte bestemmelserne om beregning af den rentesats, der skal anvendes i tilfælde af en afgørelse om inddrivelse af misbrugte midler fra Afviklingsfonden, og for at sikre støttemodtagernes ret til god forvaltning og aktindsigt i forbindelse med en sådan inddrivelse; fastlægge typerne af bidrag til Afviklingsfonden, og i hvilke tilfælde disse skal betales, og hvordan bidragene beregnes, og hvorledes de skal betales; præcisere registrerings-, regnskabs- og indberetningsreglerne samt andre regler, der er nødvendige for at sikre, at bidragene betales fuldt ud og rettidigt; fastsætte de årlige bidrag, der er nødvendige for at dække Afviklingsinstansens administrative udgifter, inden den bliver fuldt operationel; fastsætte bidragsordningen for institutter, som er meddelt tilladelse til at drive virksomhed, efter at Afviklingsfonden har nået sit målniveau; fastsætte kriterierne for fordeling af bidragene over perioden; fastsætte, under hvilke omstændigheder betalingen af bidrag kan fremskyndes; fastsætte kriterierne for fastlæggelse af det antal år, hvormed den indledende periode til opnåelse af målniveauet kan forlænges; fastsætte kriterierne for fastlæggelse af de årlige bidrag, når Afviklingsfondens disponible finansielle midler falder til under målniveauet efter den indledende periode; og fastsætte foranstaltninger, der præciserer, under hvilke forhold og betingelser ex post-bidrag midlertidigt kan udsættes for de enkelte institutter og fastlægge nærmere regler for forvaltningen af Afviklingsfonden og generelle principper og kriterier for dens investeringsstrategi.

- (114) Rådet bør inden for rammerne af delegerede retsakter vedtaget i henhold til direktiv 2014/59/EU vedtage gennemførelsesretsakter for at præcisere anvendelsen af metoden til beregning af individuelle bidrag til Afviklingsfonden samt de tekniske bestemmelser for beregning af det faste bidrag og det risikoafpassede bidrag. Denne metodologi bør sikre, at både de faste og de risikoafpassede elementer i formelen til beregning af individuelle bidrag beregnes på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsprincipperne og med de delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU. Metodologien bør tage hensyn til proportionalitetsprincippet uden at skabe forvridninger mellem medlemsstaternes banksektorstrukturer.
- (115) Som det fremgår af erklæring nr. 39 ad artikel 290 i TEUF, bør Kommissionen i overensstemmelse med sin faste praksis også fremover søge bistand fra eksperter udnævnt af medlemsstaterne, når den udarbejder sine udkast til retsakter som fastsat i denne forordning. Det er desuden særligt vigtigt på dette område, at Kommissionen, hvor det er relevant, under sit forberedende arbejde gennemfører relevante høringer af ECB og Afviklingsinstansen inden for deres kompetenceområder.
- (116) Afviklingsforanstaltninger bør meddeles korrekt og — med visse begrænsede undtagelser som fastsat i denne forordning — offentliggøres. Da de oplysninger, der indhentes af Afviklingsinstansen, de nationale afviklingsmyndigheder og deres professionelle rådgivere under afviklingen, imidlertid kan være følsomme, bør de være omfattet af tavshedspligt, indtil afviklingsafgørelsen offentliggøres. Det er nødvendigt at tage i betragtning, at nærmere oplysninger om indholdet af afviklingsplaner og resultatet af en vurdering af disse planer kan have vidtrækkende konsekvenser, navnlig for de berørte institutter. Enhver oplysning vedrørende en afgørelse, som kommer frem, før afgørelsen er truffet, det være sig om opfyldelsen af betingelserne for afvikling, om brugen af et bestemt værktøj eller om enhver foranstaltning under sagsbehandlingen, må antages at have indvirkning på de almene og private interesser, der er berørt af foranstaltningen. Imidlertid kan den oplysning, at Afviklingsinstansen og nationale afviklingsmyndigheder er i færd med at undersøge et konkret institut, være tilstrækkelig til, at det kan få negative konsekvenser for det pågældende institut. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der forefindes passende mekanismer til at bevare fortroligheden af sådanne oplysninger vedrørende eksempelvis det nærmere indhold af afviklingsplaner og resultatet af eventuelle vurderinger foretaget i den forbindelse.
- (117) For at sikre fortroligheden af Afviklingsinstansens arbejde bør dens medlemmer og personale, herunder personale udvekslet med eller udstationeret af deltagende medlemsstater med henblik på at varetage afviklingsopgaver, være omfattet af krav om tavshedspligt, også når de ikke længere varetager opgaverne. Disse krav bør ligeledes gælde andre personer, som Afviklingsinstansen har bemyndiget, personer, som medlemsstaternes nationale afviklingsmyndigheder har godkendt eller udpeget til at udføre inspektioner på stedet, samt observatører, som er indbudt til at deltage i Afviklingsinstansens plenar- og eksekutivmøder, og observatører fra ikkedeltagende medlemsstater, der deltager i interne afviklingsgrupper. Med henblik på at udføre de opgaver, Afviklingsinstansen har fået tildelt i denne forordning, bør den på visse betingelser have tilladelse til at udveksle oplysninger med nationale myndigheder og organer eller EU-myndigheder og -organer.
- (118) For at sikre, at Afviklingsinstansen integreres i Det Europæiske Finanstilsynssystem, bør forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således, at begrebet kompetente myndigheder i nævnte forordning også omfatter Afviklingsinstansen. Denne ligestilling af Afviklingsinstansen og kompetente myndigheder i forordning (EU) nr. 1093/2010 ligger i forlængelse af de opgaver, der tildeles EBA i artikel 25 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med at bidrage til og aktivt deltage i udarbejdelsen og koordineringen af genopretnings- og afviklingsplaner og sigte mod at lette afviklingen af nødlidende enheder, navnlig grænseoverskridende koncerner.
- (119) Indtil Afviklingsinstansen er fuldt operationel, bør Kommissionen have ansvaret for den indledende drift, herunder udnævnelse af en midlertidig formand, der kan anvise alle nødvendige betalinger på Afviklingsinstansens vegne.
- (120) SRM samler Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen og afviklingsmyndighederne i de deltagende medlemsstater. Domstolen har jurisdiktion til at bedømme lovligheden af afgørelser vedtaget af Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen i medfør af artikel 263 i TEUF samt til at fastlægge deres ansvar uden for kontraktforhold. Endvidere har Domstolen i overensstemmelse med artikel 267 i TEUF kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse efter anmodning fra nationale domstolsmyndigheder vedrørende gyldigheden eller fortolkningen af retsakter fra Unionens institutioner, organer eller agenturer. Nationale domstolsmyndigheder bør i overensstemmelse med deres nationale lovgivning have kompetence til at bedømme lovligheden af afgørelser vedtaget af afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater som led i udøvelsen af de beføjelser, som de er tillagt i denne forordning, samt til at fastlægge deres ansvar uden for kontraktforhold.

- (121) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og de principper, som navnlig anerkendes i chartret, særlig ejendomsretten, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at drive egen virksomhed samt adgangen til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar, og forordningen bør gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (122) Målene for denne forordning, nemlig indførelse af et effektivt fælles europæisk regelsæt for afvikling af enheder og sikkerhed for konsekvent anvendelse af afviklingsreglerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (123) Kommissionen bør evaluere anvendelsen af denne forordning for at vurdere dens indvirkning på det indre marked og for at fastslå, om der er behov for ændringer eller videreudvikling for at øge effektiviteten af SRM, navnlig om det er nødvendigt at fuldende bankunionen med en harmonisering på EU-plan af insolvensprocedurerne for nødlidende institutter.
- (124) Overførslen af bidrag opkrævet på nationalt plan i henhold til denne forordning bør sætte Afviklingsfonden i stand til at fungere, og dermed afviklingsværktøjerne til at blive anvendt, på effektiv vis. Derfor bør denne forordnings bestemmelser vedrørende afviklingsværktøjerne og bidragene anvendes fra den 1. januar 2016. Fra december 2015 bør det være muligt at udsætte denne dato med perioder af én måneds varighed, såfremt betingelserne for overførslen af bidrag opkrævet på nationalt plan ikke er opfyldt —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

DEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning fastsættes der fælles regler og en fælles procedure for afvikling af de i artikel 2 omhandlede enheder, der er etableret i de i artikel 4 omhandlede deltagende medlemsstater.

Disse fælles regler og denne fælles procedure anvendes af Den Fælles Afviklingsinstans, oprettet i overensstemmelse med artikel 42 (»Afviklingsinstansen«) i samarbejde med Rådet, Kommissionen og afviklingsmyndighederne inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme (»SRM«), der oprettes ved denne forordning. SRM består af en fælles afviklingsfond (»Afviklingsfonden«).

Anvendelsen af Afviklingsfonden er betinget af ikrafttrædelsen af en aftale mellem de deltagende medlemsstater (»aftalen«) om overførsel af de midler, der er opkrævet på nationalt plan, til Afviklingsfonden og om en gradvis sammenlægning af de forskellige midler, der er opkrævet på nationalt plan, således at de fordeles på nationale afdelinger af Afviklingsfonden.

Artikel 2

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på følgende enheder:

- kreditinstitutter, der er etableret i en deltagende medlemsstat
- moderselskaber, herunder finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, der er etableret i en af de deltagende medlemsstater, hvis de er underlagt ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til artikel 4, stk. 1, litra g), i forordning (EU) nr. 1024/2013
- investeringselskaber og finansieringsinstitutter, der er etableret i en deltagende medlemsstat, hvis disse er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag med moderselskabet i henhold til artikel 4, stk. 1, litra g), i forordning (EU) nr. 1024/2013.

Artikel 3

Definitioner

1. Ved anvendelsen af denne forordning forstås ved:
 - 1) »kompetent national myndighed«: en kompetent national myndighed som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1024/2013
 - 2) »kompetent myndighed«: en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, nr. 2), litra i), i forordning (EU) nr. 1093/2010
 - 3) »national afviklingsmyndighed«: en myndighed, som er udpeget af en deltagende medlemsstat i henhold til artikel 3 i direktiv 2014/59/EU
 - 4) »relevant national afviklingsmyndighed«: den nationale afviklingsmyndighed i en deltagende medlemsstat, i hvilken en enhed eller en koncerns enhed er etableret
 - 5) »betingelser for afvikling«: betingelserne som omhandlet i artikel 18, stk. 1
 - 6) »afviklingsplan«: afviklingsplan udarbejdet i overensstemmelse med artikel 8 eller 9
 - 7) »koncernafviklingsplan«: koncernafviklingsplan udarbejdet i overensstemmelse med artikel 8 eller 9
 - 8) »afviklingsmål«: målene som omhandlet i artikel 14
 - 9) »afviklingsværktøj«: et afviklingsværktøj som omhandlet i artikel 22, stk. 2
 - 10) »afviklingsforanstaltning«: en afgørelse om at bringe en enhed som omhandlet i artikel 2 under afvikling i henhold til artikel 18, anvendelse af et afviklingsværktøj eller udøvelse af en eller flere afviklingsbeføjelser
 - 11) »dækkede indskud«: indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/49/EU
 - 12) »berettigede indskud«: berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU
 - 13) »institut«: et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 2, litra c)
 - 14) »institut under afvikling«: en enhed som omhandlet i artikel 2, over for hvilken der er truffet en afviklingsforanstaltning
 - 15) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 16) »finansielt holdingselskab«: et finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 17) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 18) »finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 31), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 19) »moderinstitut i Unionen«: et moderinstitut i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 29), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 20) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 21) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 22) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013

- 23) »koncern«: et moderselskab og dets datterselskaber, der er enheder som omhandlet i artikel 2
- 24) »grænseoverskridende koncern«: en koncern, der har enheder som omhandlet i artikel 2
- 25) »konsolideret situation«: en konsolideret situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 26) »konsoliderende tilsynsmyndighed«: en konsoliderende tilsynsmyndighed situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 41), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 27) »afviklingsmyndighed på koncernniveau«: en afviklingsmyndighed i den deltagende medlemsstat, hvor instituttet eller modervirksomheden, der er underlagt konsolideret tilsyn på højeste konsolideringsniveau i deltagende medlemsstater i overensstemmelse med artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, er etableret
- 28) »institutsikringsordning«: en ordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 29) »ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige«: statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiel støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af en enhed som omhandlet i nærværende forordnings artikel 2, eller af en koncern, som en sådan enhed er en del af
- 30) »virksomhedssalgsværktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 24
- 31) »broinstitutværktøj«: mekanisme til gennemførelse af en overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til et broinstitut i overensstemmelse med artikel 25
- 32) »værktøj til adskillelse af aktiver«: mekanisme til en afviklingsmyndigheds overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der er under afvikling, til et porteføljeadministrationsselskab i overensstemmelse med artikel 26
- 33) »bail-in-værktøj«: mekanisme til en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelserne til nedskrivning og konvertering af passiverne i et institut, der er under afvikling, i overensstemmelse med artikel 27
- 34) »disponible finansielle midler«: kontante midler, indskud, aktiver og uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som Afviklingsfonden har til disposition til de i artikel 76, stk. 1, omhandlede formål
- 35) »målniveau«: den mængde disponible finansielle midler, der skal opnås ifølge artikel 69, stk. 1
- 36) »aftale«: aftalen om overførsel og gensidiggørelse af bidrag til Afviklingsfonden
- 37) »overgangsperiode«: perioden fra datoen for denne forordnings anvendelse som fastsat i henhold til artikel 99, stk. 2 og 6, og indtil Afviklingsfonden har nået målniveauet, dog senest den 1. januar 2024.
- 38) »finansielt instrument«: et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 50), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 39) »gældsinstrumenter«: obligationer og andre former for overdragelig gæld, instrumenter, der skaber eller anerkender en gæld, og instrumenter, der giver ret til at erhverve gældsinstrumenter
- 40) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 41) »kapitalgrundlagskrav«: kapitalgrundlagskrav som fastlagt i artikel 92-98 i forordning (EU) nr. 575/2013

- 42) »opløsning«: realisering af aktiver tilhørende en enhed som omhandlet i artikel 2
- 43) »derivat«: et derivat som defineret i artikel 2, stk. 5, i forordning (EU) nr. 648/2012
- 44) »nedskrivning og konverteringsbeføjelser«: beføjelserne som omhandlet i artikel 21
- 45) »egentlige kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter der opfylder betingelserne i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, eller artikel 31, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 46) »supplerende kapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder betingelserne i artikel 63 i forordning (EU) nr. 575/2013
- 47) »hybride kernekapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 48) »samlet beløb«: det samlede beløb med hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at nedskrivningsrelevante passiver nedskrives eller konverteres, i overensstemmelse med artikel 27, stk. 13
- 49) »nedskrivningsrelevante passiver«: passiver og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter eller hybride kernekapitalinstrumenter fra en enhed som omhandlet i artikel 2 og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27, stk. 3
- 50) »indskudsgarantiordning«: indskudsgarantiordning indført og officielt anerkendt af en medlemsstat i henhold til artikel 4 i direktiv 2014/49/EU
- 51) »relevante kapitalinstrumenter«: supplerende kapitalinstrumenter og hybride kernekapitalinstrumenter
- 52) »dækket obligation« et instrument som omhandlet i artikel 52, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ⁽¹⁾
- 53) »indskyder«: en indskyder som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 6, i direktiv 2014/49/EU
- 54) »investor«: en investor i den i artikel 1, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF ⁽²⁾ anvendte betydning.
2. I mangel af relevante definitioner i nærværende artikels stk. 1, anvendes definitionerne som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2014/59/EU. I mangel af relevante definitioner i nærværende artikels stk. 1 eller i artikel 2 i direktiv 2014/59/EU anvendes definitionerne som omhandlet i artikel 3 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 4

Deltagende medlemsstater

1. Deltagende medlemsstater som omhandlet i artikel 2 i forordning (EU) nr. 1024/2013 betragtes også som deltagende medlemsstater ved anvendelsen af denne forordning.
2. Såfremt det tætte samarbejde mellem en medlemsstat og ECB suspenderes eller afbrydes i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013, ophører enheder etableret i den pågældende medlemsstat med at være omfattet af nærværende forordning fra datoen for anvendelsen af afgørelsen om at suspendere eller afbryde det tætte samarbejde.
3. Såfremt det tætte samarbejde mellem en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, og ECB afsluttes i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EU) nr. 1024/2013, træffer Afviklingsinstansen, inden for en frist på tre måneder efter datoen for vedtagelsen af afgørelsen om afslutning af det tætte samarbejde i forståelse med den pågældende medlemsstat, afgørelse om bestemmelserne for tilbagebetaling af de bidrag, som den pågældende medlemsstat har overført til Afviklingsfonden samt eventuelle betingelser, der finder anvendelse.

Tilbagebetalinger omfatter den del af afdelingen, som svarer til den pågældende medlemsstat, og som ikke er underlagt gensidiggørelse. Hvis tilbagebetalingerne i løbet af den overgangsperiode, der er fastsat i aftalen, af den ikkegensidiggjorte

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

del ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den pågældende medlemsstat at finansiere oprettelsen af sin nationale finansielle ordning i overensstemmelse med direktiv 2014/59/EU, skal tilbagebetalingerne også omfatte alle eller en del af bidragene fra den del af afdelingen, der svarer til medlemsstaten, og som i overensstemmelse med aftalen er underlagt gensidiggørelse, eller, efter overgangsperioden, alle eller en del af de bidrag, som den pågældende medlemsstat har overført under det tætte samarbejde, i et omfang, som er tilstrækkeligt til at muliggøre finansieringen af den ovennævnte nationale finansielle ordning.

Ved vurderingen af omfanget af finansielle midler, der skal tilbagebetales fra den gensidiggjorte del eller, efter overgangsperioden, på anden vis fra Afviklingsfonden, tages følgende supplerende kriterier i betragtning:

- a) den måde, hvorpå det tætte samarbejde med ECB er afsluttet, uanset om det skete frivilligt i overensstemmelse med artikel 7, stk. 6, i forordning (EU) nr. 1024/2013 eller ej
- b) forekomsten af igangværende afviklingsforanstaltninger på afslutningsdatoen
- c) den økonomiske cyklus i den medlemsstat, der er berørt af afslutningen.

Tilbagebetalinger fordeles over en begrænset periode svarende til varigheden af det tætte samarbejde. Den relevante medlemsstats del af de finansielle midler fra fonden, der anvendes til afviklingsforanstaltninger i løbet af perioden med det tætte samarbejde fratrækkes disse tilbagebetalinger.

4. Denne forordning finder fortsat anvendelse på afviklingsprocedurer, som er i gang på datoen for anvendelsen af en afgørelse som omhandlet i stk. 2.

Artikel 5

Sammenhæng med direktiv 2014/59/EU og gældende national lovgivning

1. Hvis Afviklingsinstansen i henhold til denne forordning udfører opgaver eller udøver beføjelser, som i henhold til direktiv 2014/59/EU skal varetages af den nationale afviklingsmyndighed, anses Afviklingsinstansen ved anvendelsen af denne forordning og direktiv 2014/59/EU for at være den relevante nationale afviklingsmyndighed eller, i tilfælde af afvikling af grænseoverskridende koncerner, den relevante koncernafviklingsmyndighed.
2. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen samt, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder træffer afgørelser i henhold til og i overensstemmelse med de relevante EU-retsakter og navnlig eventuelle lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige retsakter, herunder dem der er omhandlet i artikel 290 og 291 i TEUF.

Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen er underlagt bindende reguleringsmæssige standarder og gennemførelsesstandarder, som er udarbejdet af EBA og vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 10-15 i forordning (EU) nr. 1093/2010, samt eventuelle retningslinjer og henstillinger, som EBA har udstedt i overensstemmelse med artikel 16 i samme forordning. De skal gøre sig alle bestræbelser på at overholde EBA's retningslinjer og henstillinger, som vedrører de opgaver, disse organer skal varetage. Såfremt de ikke overholder eller ikke agter at overholde sådanne retningslinjer og henstillinger, skal EBA underrettes herom i overensstemmelse med artikel 16, stk. 3, i nævnte forordning. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen samarbejder med EBA om anvendelsen af artikel 25 og 30 i nævnte forordning. Afviklingsinstansen er endvidere underlagt eventuelle afgørelser, der træffes af EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, når direktiv 2014/59/EU fastsætter bestemmelse om sådanne afgørelser.

Artikel 6

Generelle principper

1. Ingen handling, intet forslag og ingen politik fra Afviklingsinstansens, Rådets, Kommissionens eller en national afviklingsmyndigheds side må udgøre forskelsbehandling af enheder, indskydere, investorer eller andre kreditorer, der er etableret i Unionen, på grundlag af deres nationalitet eller forretningssted.

2. Alle handlinger, forslag eller politikker fra Afviklingsinstansens, Rådets og Kommissionens eller en national afviklingsmyndigheds side i forbindelse med SRM gennemføres under fuldstændig hensyntagen til og rettidig omhu for det indre markeds enhed og integritet.
3. Når Kommissionen træffer afgørelser eller foretager handlinger, der kan have virkninger i flere medlemsstater, og navnlig hvis den træffer afgørelser vedrørende koncerner, der er etableret i to eller flere medlemsstater, tages der behørigt hensyn til de afviklingsmål, som er omhandlet i artikel 14, og alle de følgende faktorer:
 - a) interesser hos de medlemsstater, i hvilke en koncern driver virksomhed, og navnlig virkninger af eventuelle afgørelser, handlinger eller passivitet på den finansielle stabilitet, skatteindtægterne, økonomien, finansieringsordningerne, indskudsgarantiordningen eller investorgarantiordningen i disse medlemsstater og på Afviklingsfonden
 - b) målet om at afveje de forskellige involverede medlemsstaters interesser og om at undgå i urimelig grad at skade eller beskytte en medlemsstats interesser
 - c) behovet for at minimere negative virkninger for alle dele af en koncern, som en enhed som omhandlet i artikel 2, der er underlagt afvikling, er en del af.
4. Når der træffes afgørelser eller foranstaltninger, navnlig vedrørende enheder eller koncerner, som er etableret i både deltagende og ikkedeltagende medlemsstater, skal potentielle negative virkninger for ikkedeltagende medlemsstater, herunder for enheder, der er etableret i disse medlemsstater, tages i betragtning.
5. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen afvejer de faktorer, der er omhandlet i stk. 3, med de i artikel 14 omhandlede afviklingsmål afhængigt af arten af og omstændighederne ved den enkelte sag og skal overholde de afgørelser, som Kommissionen har truffet i henhold til artikel 107 i TEUF og denne forordnings artikel 19.
6. Afviklingsinstansens, Rådets eller Kommissionens afgørelser eller handlinger må hverken medføre, at medlemsstaterne skal yde ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, eller at der gøres indgreb i medlemsstaternes budgetmæssige suverænitet og finanspolitiske ansvar.
7. Når Afviklingsinstansen træffer en afgørelse, der er henvendt til en national afviklingsmyndighed, har den nationale afviklingsmyndighed ret til nærmere at specificere de foranstaltninger, der skal træffes. Sådanne specifikationer skal overholde den pågældende afgørelse fra Afviklingsinstansen.

Artikel 7

Opgavefordeling inden for SRM

1. Afviklingsinstansen har ansvaret for, at SRM fungerer effektivt og konsekvent.
2. Med forbehold af bestemmelserne som omhandlet i artikel 31, stk. 1, er Afviklingsinstansen ansvarlig for udarbejdelse af afviklingsplaner og vedtagelse af alle afgørelser vedrørende afvikling for:
 - a) de enheder, der er omhandlet i artikel 2, og som ikke tilhører en koncern, og for koncerner:
 - i) der betragtes som væsentlige, jf. artikel 6, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1024/2013, eller
 - ii) over for hvilke ECB i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b,) i forordning (EU) nr. 1024/2013 har besluttet at udøve alle de relevante beføjelser direkte, samt
 - b) andre grænseoverskridende koncerner.
3. I forhold til enheder og koncerner, som ikke er omhandlet i stk. 2, skal de nationale afviklingsmyndigheder, uden at det berører Afviklingsinstansens ansvar for de opgaver, den er tildelt i denne forordning, udføre og være ansvarlige for at:
 - a) vedtage afviklingsplaner og foretage en vurdering af afviklingsmulighederne i overensstemmelse med artikel 8 og 10 og efter den procedure, der er fastsat i artikel 9
 - b) vedtage foranstaltninger under tidlig indgriben i overensstemmelse med artikel 13, stk. 3

- c) indføre forenklede forpligtelser eller indrømme fritagelse fra forpligtelsen til at udarbejde en afviklingsplan i overensstemmelse med artikel 11
- d) fastlægge niveauet for minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 12
- e) vedtage afviklingsafgørelser og anvende de afviklingsværktøjer, der er omhandlet i denne forordning, i overensstemmelse med de relevante procedurer og sikkerhedsforanstaltninger, forudsat at afviklingsforanstaltningen ikke kræver anvendelse af Afviklingsfonden og udelukkende finansieres ved hjælp af de værktøjer, der er omhandlet i artikel 21 og 24-27, eller indskudsgarantiordningen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 79 og efter proceduren som fastsat i artikel 31
- f) nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i henhold til artikel 21 efter proceduren som fastsat i artikel 31.

Hvis en afviklingsforanstaltning kræver anvendelse af Afviklingsfonden, skal Afviklingsinstansen vedtage afviklingsordningen.

De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med vedtagelsen af en afviklingsafgørelse tage hensyn til og anvende de i artikel 9 omhandlede afviklingsplaner, medmindre de i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved, at der træffes foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanen.

De nationale afviklingsmyndigheder skal ved udførelsen af de opgaver, som er omhandlet i dette stykke, anvende de relevante bestemmelser i denne forordning. Alle henvisninger til Afviklingsinstansen i artikel 5, stk. 2, artikel 6, stk. 5, artikel 8, stk. 6, 8, 12 og 13, artikel 10, stk. 1-10, artikel 11-14, artikel 15, stk. 1, 2 og 3, artikel 16, artikel 18, stk. 1, første afsnit, artikel 18, stk. 2 og 6, artikel 20, artikel 21, stk. 1-7, artikel 21, stk. 8, andet afsnit, artikel 21, stk. 9 og 10, artikel 22, stk. 1, 3 og 6, artikel 23 og 24, artikel 25, stk. 3, artikel 27, stk. 1-15, artikel 27, stk. 16, andet afsnit, andet punktum, tredje afsnit, fjerde afsnit, første, tredje og fjerde punktum, og artikel 32 læses som henvisninger til de nationale afviklingsmyndigheder for så vidt angår koncerner og enheder som omhandlet i første afsnit. Med henblik herpå anvender de nationale afviklingsmyndigheder de beføjelser, som de er tillagt i henhold til national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2014/59/EU i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning.

De nationale afviklingsmyndigheder underretter Afviklingsinstansen om de i nærværende stykke omhandlede foranstaltninger, der skal træffes, og samarbejder tæt med Afviklingsinstansen, når disse foranstaltninger træffes.

De nationale afviklingsmyndigheder fremsender afviklingsplanerne til Afviklingsinstansen, jf. artikel 9, samt en eventuel ajourføring sammen med en begrundet vurdering af afviklingsmulighederne for den pågældende enhed eller koncern i overensstemmelse med artikel 10.

4. Når det er nødvendigt for at sikre konsekvent anvendelse af høje afviklingsstandarder under denne forordning, kan Afviklingsinstansen:

- a) i forlængelse af en national afviklingsmyndigheds underretning om en foranstaltning i henhold til nærværende artikels stk. 3 i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, inden for den behørig tidsfrist og under henvisning til de presserende omstændigheder, udstede en advarsel til den pågældende nationale afviklingsmyndighed, hvis Afviklingsinstansen finder, at udkastet til afgørelse vedrørende en enhed eller koncern som omhandlet i nærværende artikels stk. 3 ikke er i overensstemmelse med denne forordning eller med dens generelle instrukser, jf. artikel 31, stk. 1, litra a)
- b) når som helst — navnlig hvis der ikke i tilstrækkelig grad korrigeres som følge af dens advarsel, jf. litra a) — på eget initiativ efter samråd med den pågældende nationale afviklingsmyndighed eller på anmodning af den pågældende nationale afviklingsmyndighed, beslutte direkte at udøve alle de relevante beføjelser efter denne forordning, også i forhold til enhver enhed eller koncern, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 3.

5. Uanset nærværende artikels stk. 3 kan deltagende medlemsstater beslutte, at Afviklingsinstansen udøver alle de relevante beføjelser og varetager alle de opgaver, den er blevet tildelt efter denne forordning, over for andre enheder og koncerner, som er etableret på deres område, end dem, der er omhandlet i stk. 2. I så fald finder nærværende artikels stk. 3 og 4, artikel 9, artikel 12, stk. 2, samt artikel 31, stk. 1, ikke anvendelse. Medlemsstater, som agter at gøre brug af denne mulighed, skal underrette Afviklingsinstansen og Kommissionen herom. Underretningen får gyldighed fra dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

DEL II

SÆRLIGE BESTEMMELSER

AFSNIT I

FUNKTIONER INDEN FOR SRM OG PROCEDUREREGLER

KAPITEL 1

Afviklingsplanlægning

Artikel 8

Afviklingsplaner udarbejdet af Afviklingsinstansen

1. Afviklingsinstansen udarbejder og vedtager afviklingsplaner for de i artikel 7, stk. 2 omhandlede enheder og koncerner, samt for de i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5 omhandlede enheder og koncerner, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt.
2. Afviklingsinstansen udarbejder afviklingsplanerne efter høring af ECB eller de relevante kompetente nationale myndigheder eller de nationale afviklingsmyndigheder, herunder afviklingsmyndigheden på koncernniveau, i de delta-gende medlemsstater, hvor enhederne er etableret, og afviklingsmyndighederne i de ikkedeltagende medlemsstater, hvor der befinder sig væsentlige filialer, hvis dette er relevant for den væsentlige filial. I dette øjemed kan Afviklingsinstansen pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at udarbejde og forelægge Afviklingsinstansen udkast til afviklingsplaner og afviklingsmyndigheden på koncernniveau at udarbejde og forelægge Afviklingsinstansen et udkast til koncernafviklingsplan.
3. Med henblik på at sikre effektiv og ensartet anvendelse af denne artikel udsteder Afviklingsinstansen retningslinjer og sender instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder om udarbejdelsen af udkast til afviklingsplaner og udkast til koncernafviklingsplaner vedrørende specifikke enheder eller koncerner.
4. Ved anvendelsen af nærværende artikels stk. 1 forelægger de nationale afviklingsmyndigheder Afviklingsinstansen alle de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde og gennemføre afviklingsplanerne, således som de har indhentet oplysningerne i henhold til artikel 11 og artikel 13, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, jf. dog kapitel 5 i nærværende afsnit.
5. I afviklingsplanen opstilles der modeller for, hvordan de i denne forordning omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på de i stk. 1 omhandlede enheder og koncerner.
6. Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingsforanstaltninger, som Afviklingsinstansen kan træffe, hvis en i stk. 1 omhandlet enhed eller koncern opfylder betingelserne for afvikling.

Oplysningerne i stk. 9 videregives til den pågældende enhed.

Når Afviklingsinstansen udarbejder og ajourfører afviklingsplanen, påpeger den eventuelle væsentlige hindringer for en sådan afvikling og angiver i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer i overensstemmelse med artikel 10.

Der skal i afviklingsplanen tages højde for en række relevante scenarier, herunder at den omstændighed, at et institut bliver nødlidende, kan være idiosynkratisk eller finde sted i en periode med generel finansiell ustabilitet eller med hændelser, der berører hele systemet.

Der må i afviklingsplanen ikke forudsættes noget af følgende:

- a) ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af den Afviklingsfond, der oprettes i henhold til artikel 67
- b) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller
- c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

7. Afviklingsplanen skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan ansøge om anvendelse af centralbankfaciliteter, og skal identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.
8. Afviklingsinstansen kan pålægge institutterne at bistå dem med at udarbejde og ajourføre planerne.
9. Afviklingsplanen for hver enhed skal indeholde følgende, kvantificeret, hvor det er relevant og muligt:
- a) en sammenfatning af planens vigtigste elementer
 - b) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet, der har fundet sted, siden de seneste afviklingsoplysninger blev registreret
 - c) en beskrivelse af, hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse, i tilfælde af at instituttet bliver nødlidende
 - d) et overslag over tidsrammen for gennemførelsen af hvert af planens væsentlige aspekter
 - e) en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 10
 - f) en beskrivelse af de foranstaltninger, der måtte være nødvendige i medfør af artikel 10, stk. 7, for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, som er påpeget ved vurderingen i overensstemmelse med artikel 10
 - g) en beskrivelse af procedurerne for bestemmelse af værdien og salgbarheden af instituttets kritiske funktioner, centrale forretningsområder og aktiver
 - h) en udførlig beskrivelse af de ordninger, der skal sikre, at de i artikel 11 i direktiv 2014/59/EU krævede oplysninger er aktuelle og tilgængelige for afviklingsmyndighederne til enhver tid
 - i) en redegørelse for, hvordan de forskellige afviklingsmodeller vil kunne finansieres, uden at der forudsættes noget af følgende:
 - i) eventuel ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af den Afviklingsfond, der oprettes i henhold til artikel 67
 - ii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller
 - iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser
 - j) en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier, der vil kunne anvendes, alt efter de forskellige mulige scenarier og de gældende tidsfrister
 - k) en beskrivelse af kritiske indbyrdes afhængighedsforhold
 - l) en beskrivelse af mulighederne for at bevare adgangen til betalings- og clearingtjenester samt andre infrastrukturer og en vurdering af overførbareheden af kundernes positioner
 - m) en analyse af planens konsekvenser for instituttets medarbejdere, herunder en vurdering af eventuelle omkostninger forbundet hermed, og en beskrivelse af de planlagte procedurer for høring af medarbejderne under afviklingsprocessen, idet der tages hensyn til de nationale ordninger for dialog med arbejdsmarkedets parter, hvor dette er relevant
 - n) en plan for kommunikation med medierne og offentligheden
 - o) minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i medfør af artikel 12 og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant
 - p) hvor det er relevant, minimumskravet til kapitalgrundlag og kontraktlige bail-in-værktøjer i medfør af artikel 12 og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant
 - q) en beskrivelse af de aktiviteter og systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af den fortsatte gennemførelse af instituttets operationelle procedurer
 - r) eventuelle udtalelser fra instituttet om afviklingsplanen.

10. Koncernafviklingsplaner skal indeholde en plan for afvikling af den koncern, der er ledet af EU-moderselskabet, som er etableret i en deltagende medlemsstat, i sin helhed, enten via afvikling af EU-moderselskabet eller via udskillelse og afvikling af datterselskaberne. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger til afvikling af:

- a) EU-moderselskabet
- b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret i Unionen
- c) enheder som omhandlet i artikel 2, litra b), samt
- d) med forbehold af artikel 33, de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret uden for Unionen.

11. Koncernafviklingsplanen skal:

- a) fastlægge de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes over for koncernenheder, både gennem afviklingsforanstaltninger for de enheder, der er omhandlet i artikel 2, litra b), og datterinstitutterne og gennem koordinerede afviklingsforanstaltninger for datterinstitutterne i de i stk. 6 omhandlede scenarier
- b) undersøge, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne kan udøves på en koordineret måde i forbindelse med koncernenheder, der er etableret i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjeparts opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af koncernenhederne varetager, eller navnlig af individuelle koncernenheder, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for en koordineret afvikling
- c) indeholde en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 10
- d) når en koncern også omfatter enheder, som er etableret i tredjelande, påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i de pågældende tredjelande og konsekvenserne for afvikling i Unionen
- e) afdække foranstaltninger, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt
- f) angive, hvordan koncernafviklingsforanstaltningerne vil kunne finansieres og, hvis der er behov for Afviklingsfonden og de finansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU, opstille principper for deling af ansvaret for denne finansiering mellem finansieringskilder i de forskellige deltagende og ikkedeltagende medlemsstater. Der må i planen ikke forudsættes noget af følgende:
 - i) enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra anvendelsen af den Afviklingsfond, der oprettes i henhold til artikel 67 i denne forordning, og de finansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU
 - ii) enhver likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller
 - iii) enhver likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Disse principper opstilles på grundlag af rimelige og afbalancerede kriterier og tager navnlig hensyn til artikel 107, stk. 5, i direktiv 2014/59/EU og indvirkningen på den finansielle stabilitet i alle de berørte medlemsstater.

Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssigt stor indvirkning på nogen medlemsstat.

12. Afviklingsinstansen skal fastsætte den dato, på hvilken de første afviklingsplaner skal udarbejdes. Afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner skal gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter væsentlige ændringer af enhedens retlige eller organisatoriske struktur, dens forretningsaktiviteter eller dens finansielle stilling, eller i tilfælde af koncernafviklingsplaner, af koncernen, herunder enhver koncernenhed, som kan få væsentlige konsekvenser for planens effektivitet, eller som på anden vis nødvendiggør en revision af afviklingsplanen.

Med henblik på en revision eller ajourføring af afviklingsplanerne, jf. første afsnit, meddeler institutterne samt ECB eller de kompetente nationale kompetente nationale myndigheder straks Afviklingsinstansen enhver ændring, der nødvendiggør en sådan revision eller ajourføring af afviklingsplanen.

13. Afviklingsinstansen fremsender afviklingsplanerne med eventuelle ændringer til ECB eller til de relevante kompetente nationale myndigheder.

Artikel 9

Afviklingsplaner udarbejdet af nationale afviklingsmyndigheder

1. De nationale afviklingsmyndigheder udarbejder og vedtager afviklingsplaner for institutter og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, stk. 4, litra b), og stk. 5, i overensstemmelse med artikel 8, stk. 5-13.
2. De nationale afviklingsmyndigheder udarbejder afviklingsplaner efter høring af de relevante kompetente nationale myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende og ikkedeltagende medlemsstater, hvor der befinder sig væsentlige filialer, hvis dette er relevant for den væsentlige filial.

Artikel 10

Vurdering af afviklingsmulighederne

1. Ved udarbejdelsen og opdateringen af afviklingsplaner i henhold til artikel 8 foretager Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, og afviklingsmyndighederne i ikkedeltagende medlemsstater, i hvilke væsentlige filialer er beliggende, for så vidt det er relevant for den væsentlige filial, en vurdering af, i hvilket omfang institutter og koncerner kan afvikles uden at påregne noget af følgende:
 - a) enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af Afviklingsfonden, der oprettes i henhold til artikel 67
 - b) enhver likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller
 - c) enhver likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.
 2. ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed forelægger genopretningsplanen eller koncerngenopretningsplanen for Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen gennemgår genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle handlinger i genopretningsplanen, der kunne få en negativ indvirkning på instituttets eller koncernens afviklingsmuligheder, og fremsætter henstillinger herom til ECB eller den kompetente nationale myndighed.
 3. Ved udarbejdelsen af en afviklingsplan vurderer Afviklingsinstansen, i hvilket omfang en sådan enhed kan afvikles i overensstemmelse med denne forordning. En enhed anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Afviklingsinstansen enten håndterer den som led i almindelig insolvensbehandling eller anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser på den, idet den i videst muligt omfang forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for finansielle systemer, herunder generel finansiel ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor enheden befinder sig, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således, at det sikrer videreførelsen af enhedens kritiske funktioner.
- Afviklingsinstansen underretter rettidigt EBA, når et institut anses for ikke at kunne afvikles.
4. En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Afviklingsinstansen enten håndterer koncernenheder som led i almindelig insolvensbehandling eller afvikler dem ved at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser på koncernenheder, idet den så vidt muligt forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer, herunder generel finansiel ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, i de medlemsstater, i hvilke der ligger koncernenheder, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.

Afviklingsinstansen underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

5. Ved anvendelsen af stk. 3 og 4 og 10 henviser betydelige negative konsekvenser for det finansielle system eller trusler mod den finansielle stabilitet til en situation, hvor det finansielle system aktuelt eller potentielt er udsat for en forstyrrelse, der kan give anledning til finansiell uro, som risikerer at bringe det indre markeds eller økonomiens eller det finansielle systems ordnede funktion, effektivitet og integritet i fare i en eller flere medlemsstater. I forbindelse med konstateringen af betydelige negative konsekvenser tager Afviklingsinstansen hensyn til relevante advarsler og henstillinger fra ESRB og de relevante kriterier udarbejdet af EBA til identificering og måling af systemiske risici.

6. Ved vurderingen som omhandlet i nærværende artikel undersøger Afviklingsinstansen de forhold, der er anført i afdeling C i bilaget til direktiv 2014/59/EU.

7. Hvis Afviklingsinstansen efter en vurdering af afviklingsmulighederne for en enhed eller en koncern i henhold til stk. 3 eller 4 og efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende enhed eller koncern, udarbejder Afviklingsinstansen en rapport i samarbejde med de kompetente myndigheder rettet til instituttet eller moderselskabet med en analyse af de væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne. I rapporten skal konsekvenserne for instituttets forretningsmodel tages i betragtning, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som Afviklingsinstansen mener, er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer, jf. stk. 10.

8. Rapporten fremsendes ligeledes til de kompetente myndigheder og til afviklingsmyndighederne i ikkedeltagende medlemsstater, hvor væsentlige filialer af institutter, der ikke er en del af en koncern, er beliggende. Den skal indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering, og den skal påpege, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet som fastsat i artikel 6.

9. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten forelægger enheden eller moderselskabet Afviklingsinstansen forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige hindringer, der er påpeget i rapporten. Afviklingsinstansen underretter de kompetente myndigheder, EBA og, i tilfælde af væsentlige filialer af institutter, der ikke er en del af en koncern og er beliggende i en ikkedeltagende medlemsstat, afviklingsmyndighederne i disse medlemsstater, om foranstaltninger foreslået af enheden eller moderselskabet.

10. Afviklingsinstansen vurderer efter samråd med de kompetente myndigheder, om de pågældende foranstaltninger, der henvises til i stk. 9, effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige hindringer, der er tale om. Hvis de foranstaltninger, der foreslås af den pågældende enhed eller det pågældende moderselskab, ikke effektivt reducerer eller fjerner hindringerne for afvikling, træffer Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder og i givet fald den udpegede makroprudentielle myndighed en beslutning om, at de foreslåede foranstaltninger ikke effektivt reducerer eller fjerner hindringerne for afvikling, og de nationale afviklingsmyndigheder gives instruks om at pålægge instituttet, moderselskabet eller eventuelle datterselskaber af den pågældende koncern at træffe en eller flere af de foranstaltninger, som er omhandlet i stk. 11.

Ved fastlæggelsen af alternative foranstaltninger skal Afviklingsinstansen påvise, hvorfor instituttets foreslåede foranstaltninger ikke ville kunne fjerne hindringerne for afviklingen, og hvordan de foreslåede alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne dem. Afviklingsinstansen skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet, og foranstaltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter, dets stabilitet og evne til at bidrage til økonomien, på det indre marked for finansielle tjenesteydelser og på den finansielle stabilitet i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.

Afviklingsinstansen skal endvidere tage hensyn til behovet for at undgå virkninger for det pågældende institut eller den pågældende koncern, der går videre, end hvad der er nødvendigt for at fjerne hindringen for afvikling, eller som er uforholdsmæssige.

11. Med henblik på anvendelsen af stk. 10 giver Afviklingsinstansen, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at træffe en af følgende foranstaltninger:

- a) at pålægge, at enheden reviderer eventuelle koncerninterne finansieringsordninger, eller genovervejer fraværet af sådanne, eller udarbejder serviceaftaler (det være sig internt i koncernen eller med en tredjepart) til dækning af kritiske funktioner
- b) at pålægge enheden at begrænse sine maksimale enkeltvis og samlede eksponeringer

- c) at indføre krav om, at der i specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis afgives yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med en afvikling
- d) at pålægge enheden at afhænde bestemte aktiver
- e) at pålægge enheden at begrænse eller indstille visse eksisterende eller påtænkte aktiviteter
- f) at begrænse eller standse udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter
- g) at kræve ændringer af den juridiske eller operationelle struktur af enheden eller en koncernenhed, som den enten direkte eller indirekte kontrollerer, for at begrænse kompleksiteten med henblik på at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjerne
- h) at pålægge en enhed at oprette et finansielt moderholdingselskab i en deltagende medlemsstat eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen
- i) at pålægge en enhed at udstede nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 12
- j) at pålægge en enhed at træffe andre foranstaltninger til at opfylde kravene i artikel 12, herunder navnlig ved at forsøge at genforhandle nedskrivningsrelevante passiver — hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter — den har udstedt, med henblik på at sikre, at en eventuel afgørelse fra Kommissionens side om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til lovgivningen i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under.

De nationale afviklingsmyndigheder træffer i givet fald direkte de foranstaltninger, der er henvist til i litra a)- j) i første afsnit.

12. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 29.

13. En afgørelse i medfør af stk. 10 eller 11 skal opfylde følgende krav:

- a) den skal indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering
- b) den skal angive, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet som fastsat i stk. 10.

Artikel 11

Forenklede forpligtelser for visse institutter

1. Afviklingsinstansen kan efter samråd med den nationale afviklingsmyndighed på eget initiativ eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed anvende forenklede forpligtelser vedrørende udarbejdelse af afviklingsplaner, jf. artikel 8, eller kan indrømme fritagelse for kravet om udarbejdelse af sådanne planer i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3-9.

2. De nationale afviklingsmyndigheder kan foreslå Afviklingsinstansen at anvende forenklede forpligtelser for institutter eller koncerner i henhold til stk. 3 og 4, eller at indrømme fritagelser for kravet om udarbejdelse af afviklingsplaner for bestemte institutter eller koncerner i henhold til stk. 7. Forslaget skal begrundes og ledsages af al relevant dokumentation.

3. Når Afviklingsinstansen modtager et forslag i henhold til stk. 2 om at anvende forenklede forpligtelser, eller når den handler på eget initiativ, foretager den en vurdering af de pågældende institutter eller den pågældende koncern og anvender forenklede forpligtelser, hvis instituttets eller koncernens sammenbrud ikke kan forventes at få betydelige negative konsekvenser for det finansielle system eller true den finansielle stabilitet som omhandlet i artikel 10, stk. 5.

Af disse grunde tager Afviklingsinstansen hensyn til:

- a) karakteren af et instituts eller en koncerns forretningsaktiviteter, dets/dens aktionærstruktur, juridiske form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter
- b) dets medlemskab af en institutskringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013

- c) om det udfører investeringsservice eller -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU ⁽¹⁾ og
- d) om dets sammenbrud og efterfølgende håndtering som led i almindelig insolvensbehandling kunne forventes at få en betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, på andre institutter, på finansieringsvilkårene eller på økonomien i almindelighed.

Afviklingsinstansen foretager den i første afsnit omhandlede vurdering, hvor det er relevant efter høring af den nationale makroprudentielle myndighed, og af ESRB, hvor det er relevant.

4. Afviklingsinstansen skal i forbindelse med anvendelsen af forenklede forpligtelser fastlægge:

- a) det nærmere indhold af afviklingsplaner, jf. artikel 8
- b) datoen, hvor de første afviklingsplaner skal være udarbejdet, samt hyppigheden af ajourføringen af afviklingsplanerne, som kan være mindre end den, der er fastsat i artikel 8, stk. 12
- c) det nærmere indhold af de oplysninger, der kræves af institutterne, jf. artikel 8, stk. 9, i nærværende forordning og afsnit B i bilaget til direktiv 2014/59/EU
- d) detaljeringsgraden af de oplysninger, der anvendes til vurdering af afviklingsmulighederne i nærværende forordnings artikel 10 og i afsnit C i bilaget til direktiv 2014/59/EU.

5. Anvendelsen af forenklede forpligtelser berører ikke Afviklingsinstansens beføjelser til at træffe enhver afviklingsforanstaltning.

6. Når der anvendes forenklede forpligtelser, kan Afviklingsinstansen til enhver tid pålægge de fulde, uforenklede forpligtelser, hvis nogen af de omstændigheder, der lå til grund herfor, ikke længere gør sig gældende.

7. Med forbehold af artikel 9 og 31 fritager Afviklingsinstansen ved modtagelsen af et forslag om indrømmelse af fritagelse fra forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner, jf. nærværende artikels stk. 2, eller på eget initiativ, jf. nærværende artikels stk. 3, institutter, der er tilsluttet et centralt organ og helt eller delvist er undtaget fra tilsynsmæssige krav i national lovgivning, for forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013.

Hvis der indrømmes fritagelse i overensstemmelse med første afsnit, finder forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplanen anvendelse på en konsolideret situation på det centrale organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning. Med henblik herpå omfatter enhver henvisning i dette kapitel til en koncern et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning og deres datterselskaber, og enhver henvisning til moderselskaber eller -institutter, som er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i medfør af artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, omfatter centralorganet.

8. Institutter, der i medfør af artikel 6, stk. 4, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 er underlagt direkte tilsyn af ECB, eller som udgør en væsentlig andel af en medlemsstats finansielle system, er genstand for individuelle afviklingsplaner.

For så vidt angår dette stykke anses et instituts aktiviteter for at udgøre en væsentlig andel af den deltagende medlemsstats finansielle system, hvis:

- a) den samlede værdi af dets aktiver overstiger 30 mia. EUR eller
- b) de samlede aktiver i forhold til BNP i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, overstiger 20 %, medmindre den samlede værdi af aktiverne er under 5 mia. EUR.

9. Hvis den nationale afviklingsmyndighed, der har foreslået anvendelse af forenklede forpligtelser eller indrømmelse af en fritagelse i henhold til stk. 2, finder, at afgørelsen om anvendelse af forenklede forpligtelser eller indrømmelse af fritagelsen skal tilbagekaldes, forelægger den Afviklingsinstansen et forslag herom. I så fald træffer Afviklingsinstansen afgørelse om den foreslåede tilbagekaldelse under fuld hensyntagen til den begrundelse for tilbagekaldelsen, som den nationale afviklingsmyndighed har fremført, i lyset af de forhold og omstændigheder, der er omhandlet i stk. 3 eller i stk. 7 og 8.

10. Afviklingsinstansen underretter EBA om, hvordan den har anvendt denne artikel.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

Artikel 12

Minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen fastlægger efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. stk. 4, uden at dette berører nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelse af disse stykker er overholdt, til enhver tid skal overholde.

2. De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 9, efter høring af de kompetente myndigheder, fastlægge minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. stk. 4, der er genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 3, til enhver tid skal overholde. I denne forbindelse finder proceduren i artikel 31 anvendelse.

3. Med henblik på at sikre en effektiv og ensartet anvendelse af denne artikel udsteder Afviklingsinstansen retningslinjer og sender instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder vedrørende specifikke institutter eller koncerner.

4. Minimumskravet til kapitalgrundlaget og nedskrivningsberettigede passiver beregnes som kapitalgrundlaget og de nedskrivningsberettigede passiver, udtrykt som en procentdel af instituttets samlede passiver og kapitalgrundlag.

Med henblik på første afsnit skal derivatpassiver medtages i de samlede passiver, forudsat at der gives fuld anerkendelse af modparterers nettingrettigheder.

5. Uanset stk. 1 skal Afviklingsinstansen undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i overensstemmelse med national ret ikke må modtage indskud, fra kravet om på alle tidspunkter at opfylde minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, når:

- a) disse institutter vil blive håndteret som led i nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer, som er gennemført i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42 i direktiv 2014/59/EU, der gælder for disse institutter, og
- b) disse nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer vil sikre, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, vil bære tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.

6. Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. stk. 4, må ikke overstige det kapitalgrundlag og de nedskrivningsrelevante passiver, der er tilstrækkelige til at sikre, at tabet for et institut eller et moderselskab som omhandlet i artikel 2 samt for det pågældende instituts eller moderselskabs øverste moderselskab og ethvert institut eller finansielt institut, der indgår i det konsoliderede regnskab for dette øverste moderselskab, hvis bail-in-værktøjet anvendes, ville kunne absorberes, og disse enheders egentlige kernekapitalprocent ville kunne genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, som de har tilladelse til i henhold til direktiv 2013/36/EU eller tilsvarende lovgivning, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller moderselskabet som omhandlet i artikel 2 og det pågældende instituts eller moderselskabs øverste moderselskab og ethvert institut eller finansielt institut, der indgår i det konsoliderede regnskab for dette øverste moderselskab.

Hvis det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 27, stk. 5, eller at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan overføres til en modtager i sin helhed ved en delvis overførsel, må minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 4 ikke overstige det kapitalgrundlag og de nedskrivningsrelevante passiver, der er nødvendige for at sikre, at instituttet eller moderselskabet som omhandlet i artikel 2 har tilstrækkelige øvrige nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tab for instituttet eller moderselskabet som omhandlet i artikel 2 samt for det pågældende instituts eller moderselskabs øverste moderselskab og ethvert institut eller finansieringsinstitut, der indgår i det konsoliderede regnskab for dette

øverste moderselskab, kan dækkes, og at den egentlige kernekapitalprocent i disse enheder kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, som de har tilladelse til i henhold til direktiv 2013/36/EU eller tilsvarende lovgivning, og for at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller moderselskabet og dette instituts eller moderselskabs øverste moderselskab og ethvert institut eller finansieringsinstitut, der indgår i det konsoliderede regnskab for dette øverste moderselskab.

Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i stk. 4 må ikke være lavere end det samlede omfang af kapitalgrundlagskrav og bufferkrav i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

7. Inden for de grænser, der er fastsat i nærværende artikels stk. 6, og for at sikre, at en enhed som omhandlet i artikel 2 kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder, hvis det er relevant, bail-in-værktøjet, på en måde, hvorved afviklingsmålene opfyldes, fastlægges minimumskravet i nærværende artikels stk. 1 på grundlag af følgende kriterier:

- a) størrelsen af og forretningsmodellen, finansieringsmetoden og risikoprofilen for instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2
- b) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 79
- c) i hvilket omfang det forhold, at instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 er nødlidende, vil få betydelige negative konsekvenser for det finansielle system eller være en trussel for den finansielle stabilitet som omhandlet i artikel 10, stk. 5, herunder gennem afsmittende virkninger på andre institutter på grund af dets indbyrdes forbindelser med andre institutter eller med det øvrige finansielle system.

8. Ved fastlæggelsen af minimumskravet skal det præciseres, hvilket minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver institutterne skal opfylde på individuel basis, og hvilket minimumskrav moderselskaber skal opfylde på en konsolideret situation. Det samlede minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på et konsolideret niveau i et moderselskab i Unionen, der er etableret i en deltagende medlemsstat, skal fastlægges af Afviklingsinstansen efter høring af den konsoliderende tilsynsmyndighed på grundlag af de kriterier, der er fastsat i stk. 7, og såfremt koncernens datterselskaber i tredjelande i overensstemmelse med afviklingsplanen skal afvikles separat.

9. Afviklingsinstansen fastsætter det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der finder anvendelse på koncernens datterselskaber på individuel basis. Disse minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastsættes på et passende niveau under hensyntagen til:

- a) kriterierne i stk. 7, navnlig datterselskabets størrelse, forretningsmodel og risikoprofil, herunder dets kapitalgrundlag, og
- b) det konsoliderede krav, der er fastsat for koncernen.

10. Afviklingsinstansen kan beslutte at fritage et moderinstitut for minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på et individuelt grundlag, forudsat at betingelserne som fastsat i artikel 45, stk. 11, litra a) og b), i direktiv 2014/59/EU er opfyldt. Afviklingsinstansen kan beslutte at fritage et datterselskab for minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på et individuelt grundlag, forudsat at betingelserne som fastsat i artikel 45, stk. 12, litra a), b) og c), i direktiv 2014/59/EU er opfyldt.

11. Afviklingsinstansen kan på eget initiativ efter samråd med den nationale afviklingsmyndighed eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed beslutte at minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1 er delvist opfyldt på et konsolideret eller individuelt grundlag i kraft af kontraktlige bail-in-instrumenter i fuld overensstemmelse med kriterierne i stk. 5, første og andet afsnit, og i stk. 7.

12. For at et instrument kan betegnes som et kontraktligt bail-in-instrument, jf. stk. 11, skal Afviklingsinstansen finde det godtgjort, at instrumentet:

- a) indeholder et kontraktvilkår, der fastsætter, at instrumentet, såfremt Afviklingsinstansen beslutter at anvende bail-in-værktøjet på det pågældende institut, skal nedskrives eller konverteres i nødvendigt omfang, før andre nedskrivningsrelevante passiver nedskrives eller konverteres og
- b) er omfattet af en bindende aftale, et tilsagn eller en bestemmelse om rangordning, som foreskriver, at det i tilfælde af almindelig insolvensbehandling rangerer under andre nedskrivningsrelevante passiver og først kan indfries, når andre samtidigt udestående nedskrivningsrelevante passiver er blevet indfriet.

13. Afviklingsinstansen foretager en fastlæggelse i henhold til stk. 1 og, hvor det er relevant, stk. 11 parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplaner i henhold til artikel 8.

14. Afviklingsinstansen retter sin afgørelse om fastlæggelse af minimumskravet til de nationale afviklingsmyndigheder. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 29. Afviklingsinstansen pålægger de nationale afviklingsmyndigheder at kontrollere og sikre, at institutter og moderselskaber overholder det i nærværende artikels stk. 1 fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

15. Afviklingsinstansen underretter ECB og EBA om det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, den har fastlagt for hvert institut og moderselskab i henhold til stk. 1 og, hvor det er relevant, om kravene som fastsat i stk. 11.

16. Nedskrivningsrelevante passiver, herunder efterstillede gældsinstrumenter og efterstillede lån, der ikke kan betragtes som supplerende kapitalinstrumenter eller hybride kernekapitalinstrumenter, indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver som anført i stk. 1, hvis de opfylder følgende betingelser:

- a) instrumentet er udstedt og fuldt indbetalt
- b) passivet er ikke et passiv over for instituttet selv, og dette har ikke selv stillet sikkerhed eller garanti for det
- c) købet af instrumentet var ikke direkte eller indirekte finansieret af instituttet
- d) passivet har en restløbetid på mindst et år
- e) passivet hidrører ikke fra et derivat
- f) passivet hidrører ikke fra et indskud, der har forrang i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens i henhold til artikel 108 i direktiv 2014/59/EU.

Med henblik på første afsnit, litra d), er udløbsdatoen for et passiv, såfremt det pågældende passiv giver ejeren ret til tilbagebetaling på et tidligere tidspunkt, den første dato, hvor en sådan ret opstår.

17. Hvis et passiv er underlagt lovgivningen i en jurisdiktion uden for Unionen, kan Afviklingsinstansen give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om at kræve, at instituttet godtgør, at en afgørelse fra Afviklingsinstansen om at nedskrive eller konvertere det pågældende passiv foretages i henhold til lovgivningen i den pågældende jurisdiktion, under hensyntagen til vilkårene i kontrakten, der regulerer passivet, internationale aftaler om anerkendelse af afviklingsprocedurer og andre relevante forhold. Finder Afviklingsinstansen det ikke godtgjort, at en afgørelse gennemføres i henhold til lovgivningen i den pågældende jurisdiktion, medregnes gælden ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

18. Forelægger Kommissionen et forslag til retsakt i henhold til artikel 45, stk. 18, i direktiv 2014/59/EU, skal den i givet fald ligeledes forelægge et lovgivningsforslag om ændring af nærværende forordning.

KAPITEL 2

Tidlig indgriben

Artikel 13

Tidlig indgriben

1. ECB eller de kompetente nationale myndigheder underretter Afviklingsinstansen om enhver foranstaltning, som de pålægger et institut eller en koncern at træffe, eller som de selv træffer i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1024/2013, artikel 27, stk. 1, eller artikel 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 104 i direktiv 2013/36/EU.

Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om oplysninger, som den har modtaget i henhold til første afsnit.

2. Fra datoen for modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger, og uden at dette berører ECB's og de kompetente nationale myndigheders beføjelser i henhold til anden EU-lovgivning, kan Afviklingsinstansen forberede afviklingen af det pågældende institut eller den pågældende koncern.

Ved anvendelsen af første afsnit overvåger ECB eller den relevante nationale myndighed i samarbejde med Afviklingsinstansen nøje betingelserne for instituttet eller moderselskabet, og hvorvidt de overholder eventuelle foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, som de er blevet pålagt.

ECB eller den relevante kompetente nationale myndighed forsyner Afviklingsinstansen med alle de oplysninger, der er nødvendige for at ajourføre afviklingsplanen og forberede instituttets eventuelle afvikling og for at foretage en værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver i henhold til artikel 20, stk. 1-15.

3. Afviklingsinstansen har beføjelse til at kræve, at instituttet eller moderselskabet kontakter potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet, med forbehold af kriterierne i artikel 39, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU og kravene om tavshedspligt i artikel 88 i nærværende forordning.

Afviklingsinstansen har endvidere beføjelse til at pålægge den relevante nationale afviklingsmyndighed at udarbejde en foreløbig afviklingsordning for det pågældende institut eller den pågældende koncern.

Afviklingsinstansen underretter ECB, de relevante kompetente nationale myndigheder og de relevante nationale afviklingsmyndigheder om enhver foranstaltning, den træffer i henhold til nærværende stykke.

4. Hvis ECB eller den kompetente nationale myndighed påtænker at pålægge et institut eller en koncern supplerende foranstaltninger i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1024/2013 eller i henhold til artikel 27, stk. 1, eller artikel 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, før instituttet eller koncernen i fuldt omfang har efterkommet den første foranstaltning, som Afviklingsinstansen er blevet underrettet om, underretter de Afviklingsinstansen, før de pålægger det pågældende institut eller den pågældende koncern en sådan supplerende foranstaltning.

5. ECB eller den kompetente nationale myndighed, Afviklingsinstansen eller de relevante nationale afviklingsmyndigheder påser, at den supplerende foranstaltning som omhandlet i stk. 4 og foranstaltninger truffet af Afviklingsinstansen med det formål at forberede afviklingen, jf. stk. 2, er forenelige.

KAPITEL 3

Afvikling

Artikel 14

Afviklingsmål

1. Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, når det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, tager de inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder hensyn til de afviklingsmål, afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser, som de finder bedst opfylder de afviklingsmål, der er relevante i betragtning af sagens omstændigheder.

2. De i stk. 1 omhandlede afviklingsmål er:

- a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner
- b) at undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, navnlig ved at forebygge afsmittende virkninger, herunder for markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen
- c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
- d) at beskytte indskydere omfattet af direktiv 2014/49/EU og investorer omfattet af direktiv 97/9/EF
- e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder forfølger de i første afsnit omhandlede mål, søger de at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

3. Afviklingsmålene er alle lige vigtige og skal afvejes efter omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, medmindre andet fremgår af bestemmelserne i denne forordning.

Artikel 15

Overordnede principper for afvikling

1. Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen samt, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, træffer de alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingsforanstaltningen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

- a) aktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene
- b) kreditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med den i artikel 17 anførte prioritetsorden for deres fordringer, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i denne forordning
- c) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, udskiftes, undtagen i de tilfælde, hvor det anses for nødvendigt helt eller delvist, afhængigt af omstændighederne, at beholde ledelsesorganet og den daglige ledelse for at nå afviklingsmålene
- d) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, yder al den støtte, der er nødvendig for at nå afviklingsmålene
- e) fysiske og juridiske personer bærer i henhold til national ret det civil- eller strafferetlige ansvar for, at instituttet, der er under afvikling, er blevet nødlidende
- f) kreditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i denne forordning
- g) ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis en enhed som omhandlet i artikel 2 var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 29
- h) dækkede indskud er beskyttet fuldt ud, og
- i) der træffes afviklingsforanstaltninger i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i denne forordning.

2. Er et institut en koncernenhed, skal Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen, når de træffer afgørelse om anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser, med forbehold af artikel 14 handle på en måde, der minimerer konsekvenserne for andre koncernenheder og koncernen som helhed og minimerer den negative indvirkning på den finansielle stabilitet i Unionen og dens medlemsstater, navnlig i de lande, hvor koncernen driver virksomhed.

3. Når virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes på en enhed som omhandlet i nærværende forordnings artikel 2, anses denne enhed for at være under konkursbehandling eller tilsvarende insolvensbehandling i forbindelse med artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF ⁽¹⁾.

4. Når der træffes afgørelse om anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser, pålægger Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder at informere og høre arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang.

Dette berører ikke bestemmelserne om medarbejderrepræsentation i ledelsesorganer i national ret eller praksis.

Artikel 16

Afvikling af finansieringsinstitutter og moderselskaber

1. Afviklingsinstansen træffer afgørelse om en afviklingsforanstaltning over for et finansieringsinstitut etableret i en deltagende medlemsstat, hvis betingelserne som fastsat i artikel 18, stk. 1, er opfyldt både for så vidt angår finansieringsinstituttet og moderselskabet, der er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag.

2. Afviklingsinstansen træffer en afviklingsforanstaltning over for et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), hvis betingelserne som fastsat i artikel 18, stk. 1, er opfyldt både for så vidt angår moderselskabet og et eller flere datterselskaber, der er institutter, eller, hvis datterselskabet ikke er etableret i Unionen, tredjelandsmyndigheden har fastslået, at det opfylder betingelserne for afvikling i henhold til retten i det pågældende tredjeland.

3. Uanset stk. 2, og uanset om et moderselskab ikke opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, kan Afviklingsinstansen træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab, hvis et eller flere af dets datterselskaber, der er institutter, opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, 4 og 5, og deres aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod et institut eller koncernen som helhed, og afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab er nødvendige for afviklingen af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afviklingen af koncernen som helhed. Hvis en national afviklingsmyndighed meddeler Afviklingsinstansen, at medlemsstatens insolvenslovgivning fastsætter, at en koncern behandles som en helhed, og afviklingsforanstaltninger over moderselskabet er nødvendige for afviklingen af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af koncernen som helhed, kan Afviklingsinstansen ligeledes træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger over for moderselskabet.

Med henblik på første afsnit kan Afviklingsinstansen, når den tager stilling til, om betingelserne i artikel 18, stk. 1, er opfyldt for så vidt angår et eller flere datterselskaber, der er institutter, se bort fra eventuelle koncerninterne kapitaloverførsler eller overførsler af tab mellem enhederne, herunder udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

Artikel 17

Prioritetsorden for fordringer

1. Ved anvendelsen af bail-in-værktøjet på en enhed som omhandlet i nærværende forordnings artikel 2, og uden at dette berører passiver, der er udelukket fra bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27, stk. 3, træffer Afviklingsinstansen, Kommissionen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder afgørelse om udøvelsen af om nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, herunder en eventuel anvendelse af artikel 27, stk. 5, og de nationale afviklingsmyndigheder udøver disse beføjelser i overensstemmelse med artikel 47 og 48 i direktiv 2014/59/EU og i overensstemmelse med en omvendt prioritetsorden for fordringer efter national lovgivning, herunder bestemmelserne til gennemførelse af artikel 108 i direktiv 2014/59/EU.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

2. De deltagende medlemsstater underretter Kommissionen og Afviklingsinstansen meddelelse om prioritetsrækkefølgen for fordringerne i forhold til enhederne i artikel 2 i henhold til national insolvensret den 1. juli i hvert kalenderår eller straks, hvis der sker en ændring af prioritetsrækkefølgen.

Anvendes bail-in-værktøjet, hæfter indskudsgarantiordningen, jf. bestemmelserne i artikel 79.

Artikel 18

Afviklingsprocedure

1. Afviklingsinstansen vedtager en afviklingsordning, jf. stk. 6, for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, men kun når den på sit eksekutivmøde efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til fjerde afsnit eller på eget initiativ vurderer, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende
- b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor, herunder en institutsikringsordnings foranstaltninger, eller tilsyn, herunder tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 21, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende
- c) en afviklingsforanstaltning er nødvendig i almenhedens interesse, jf. stk. 5.

ECB vurderer betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra a), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

Hvis ECB vurderer, at betingelserne i første afsnit, litra a), er opfyldt for et institut eller en koncern som omhandlet i første afsnit, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen, eller hvor det er relevant de nationale afviklingsmyndigheder, vurderer på et eksekutivmøde betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra b), i tæt samarbejde med ECB. ECB kan endvidere give Afviklingsinstansen eller de berørte nationale afviklingsmyndigheder meddelelse om, at den betragter betingelsen i nævnte litra som værende opfyldt.

2. Med forbehold af tilfælde, hvor ECB har besluttet at føre direkte tilsyn med kreditinstitutter i henhold til artikel 6, stk. 5, litra b), i forordning (EU) nr. 1024/2013, i tilfælde af modtagelse af en meddelelse, jf. stk. 1, eller hvis Afviklingsinstansen har til hensigt at foretage en vurdering efter stk. 1 på eget initiativ vedrørende en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 3, meddeler Afviklingsinstansen straks sin vurdering til ECB.

3. En tidligere vedtagelse af en foranstaltning i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1024/2013, i henhold til artikel 27, stk. 1, eller artikel 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, er ikke en betingelse for iværksættelse af en afviklingsforanstaltning.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

- a) enheden misligholder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil misligholde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så ECB kompetente nationale kan inddrage tilladelsen, herunder men ikke begrænset til det forhold, at instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dens kapitalgrundlag
- b) enhedens aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enhedens aktiver i nær fremtid vil være, mindre end dens passiver

- c) enheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder
- d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:
 - i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i overensstemmelse med centralbankernes vilkår
 - ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser eller
 - iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver enheden en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er omhandlet i litra a), b) og c), eller i artikel 21, stk. 1, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), omhandlede tilfælde gælder følgende: garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet heri, skal være begrænset til solvente institutter og skal være betinget af endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltningerne i første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige kapitaltilførsler til imødegåelse af kapitalmangel, som er konstateret i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af FTM, gennemgangen af aktiveres kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som ECB, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af den kompetente myndighed.

Forelægger Kommissionen et forslag til retsakt i henhold til artikel 32, stk. 4, i direktiv 2014/59/EU, skal den i givet fald ligeledes forelægge et forslag til retsakt om ændring af nærværende forordning.

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 14, og en håndtering af enheden som led i almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. Hvis betingelserne som fastsat i stk. 1 er opfyldt, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning. Afviklingsordningen skal:

- a) bringe enheden under afvikling
- b) fastslå hvilke afviklingsværktøjer, der skal anvendes på det institut, som er under afvikling, jf. artikel 22, stk. 2, navnlig en eventuel udelukkelse fra anvendelse af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5 og 14
- c) fastslå anvendelsen af Afviklingsfonden til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 76 og i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse truffet i henhold til artikel 19.

7. Umiddelbart efter vedtagelsen af afviklingsordningen fremsender Afviklingsinstansen denne til Kommissionen.

Kommissionen skal, inden for 24 timer efter Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, enten godkende eller gøre indsigelse mod ordningen hvad angår de skønsmæssige aspekter i de tilfælde, der ikke er dækket af nærværende stykkes tredje afsnit.

Kommissionen kan inden for de første 12 timer, efter at Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, foreslå Rådet at:

- a) gøre indsigelse mod afviklingsordningen med den begrundelse, at den af Afviklingsinstansen vedtagne ordning ikke opfylder kriteriet om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c)
- b) godkende eller gøre indsigelse mod en væsentlig ændring af størrelsen af det beløb fra Afviklingsfonden, som indgår i Afviklingsinstansens afviklingsordning.

Med henblik på tredje afsnit træffer Rådet afgørelse med simpelt flertal.

Afviklingsordningen træder kun i kraft, hvis hverken Rådet eller Kommissionen gør indsigelse inden 24 efter Afviklingsinstansens fremsendelse af ordningen.

Rådet eller Kommissionen angiver, alt efter omstændighederne, begrundelser for udøvelsen af deres indsigelsesret.

Hvis Rådet inden for 24 timer, efter at Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, har godkendt Kommissionens forslag om ændring af ordningen af de grunde, der er omhandlet i tredje afsnit, litra b), eller hvis Kommissionen har gjort indsigelse i overensstemmelse med andet afsnit, ændrer Afviklingsinstansen inden for otte timer afviklingsordningen i overensstemmelse med de anførte grunde.

Hvis den af Afviklingsinstansen vedtagne afviklingsordning indeholder udelukkelse af visse passiver under ekstraordinære omstændigheder, som omhandlet i artikel 27, stk. 5, og hvor en sådan udelukkelse kræver bidrag fra Afviklingsfonden eller fra alternative finansieringskilder for at beskytte det indre markeds integritet, kan Kommissionen forbyde eller kræve ændringer af den foreslåede udelukkelse med angivelse af passende årsager baseret på overtrædelse af kravene som fastsat i artikel 27 og i delegerede retsakter vedtaget af Kommissionen på grundlag af artikel 44, stk. 11, i direktiv 2014/59/EU.

8. Hvis Rådet modsætter sig, at et institut bringes under afvikling med den begrundelse, at kriterierne om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c), ikke er opfyldt, vil den pågældende enhed blive opløst på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.

9. Afviklingsinstansen påser, at de relevante nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige afviklingsforanstaltninger til at gennemføre afviklingsordningen. Afviklingsordningen sendes til de relevante nationale afviklingsmyndigheder og skal indeholde en instruks til disse myndigheder om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at gennemføre Afviklingsinstansens afgørelse i overensstemmelse med artikel 29 ved at udøve afviklingsbeføjelser. Hvis der foreligger statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden, handler Afviklingsinstansen i overensstemmelse med en afgørelse om den pågældende støtte truffet af Kommissionen.

10. Kommissionen har beføjelse til fra Afviklingsinstansen at indhente alle oplysninger, som den finder relevante for udførelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning. Afviklingsinstansen har i overensstemmelse med kapitel 5 i dette afsnit beføjelse til fra alle personer at indhente de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan forberede og træffe afgørelse om en afviklingsforanstaltning, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne.

Artikel 19

Statsstøtte og støtte fra Afviklingsfonden

1. Når en afviklingsforanstaltning involverer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, i TEUF, eller støtte fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3, vil der ikke blive vedtaget en afviklingsordning i henhold til nærværende forordnings artikel 18, stk. 6, før Kommissionen har vedtaget en positiv eller betinget afgørelse om, hvorvidt anvendelsen af en sådan støtte er forenelig med det indre marked.

Unionens institutioner handler under udførelsen af de opgaver, de tildeles i nærværende forordnings artikel 18, i overensstemmelse med principperne i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2014/59/EU og skal på passende måde offentliggøre alle relevante oplysninger om deres interne organisering i denne henseende.

2. Afviklingsinstansen anmoder efter modtagelse af en meddelelse i henhold til nærværende forordnings artikel 18, stk. 1, eller på eget initiativ, hvis den finder, at afviklingsforanstaltninger vil kunne udgøre statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF, den eller de deltagende medlemsstater om straks at underrette Kommissionen om de påtænkte foranstaltninger i henhold til artikel 108, stk. 3, i TEUF. Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om ethvert tilfælde, hvor den anmoder en eller flere medlemsstater om at foretage underretning i henhold til artikel 108, stk. 3, i TEUF.

3. I det omfang afviklingsforanstaltningen som foreslået af Afviklingsinstansen involverer Afviklingsfonden, underretter Afviklingsinstansen Kommissionen om den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden. Afviklingsinstansens underretning skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for at Kommissionen kan foretage sin vurdering i henhold til dette stykke.

Underretningen i henhold til dette stykke skal udløse en indledende undersøgelse fra Kommissionens side, under hvilken Kommissionen kan anmode Afviklingsinstansen om yderligere oplysninger. Kommissionen vurderer, hvorvidt anvendelsen af Afviklingsfonden vil fordreje eller true med at forvride konkurrencevilkårene ved at begunstige støttemodtageren eller enhver anden virksomhed, hvilket vil være uforeneligt med det indre marked, i det omfang det påvirker samhandlen mellem medlemsstaterne. Kommissionen skal ved anvendelsen af Afviklingsfonden anvende de kriterier, der er fastlagt for anvendelsen af statsstøtteregele, som er nedfældet i artikel 107 i TEUF. Afviklingsinstansen forsyner Kommissionen med de oplysninger, som den finder nødvendige for at foretage denne vurdering.

Hvis Kommissionen nærer alvorlige tvivl om, hvorvidt den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden er forenelig med det indre marked, eller hvis Afviklingsinstansen har undladt at tilvejebringe de nødvendige oplysninger efter en anmodning fra Kommissionen i henhold til andet afsnit, indleder Kommissionen en tilbundsgående undersøgelse og underretter Afviklingsinstansen herom. Kommissionen offentliggør sin afgørelse om at indlede en tilbundsgående undersøgelse i *Den Europæiske Unions Tidende*. Afviklingsmyndigheden, enhver medlemsstat eller enhver person, virksomhed eller forening, hvis interesser kan blive påvirket af anvendelsen af Afviklingsfonden, kan fremsætte bemærkninger til Kommissionen inden for den tidsfrist, som måtte være angivet i underretningen. Afviklingsinstansen kan fremsætte bemærkninger til bemærkningerne fra medlemsstaterne og berørte tredjeparter inden for den tidsfrist, som Kommissionen måtte fastsætte. Ved undersøgelsesperiodens udløb foretager Kommissionen sin vurdering af, om anvendelsen af Afviklingsfonden vil være forenelig med det indre marked.

Kommissionen lader sig i forbindelse med sin vurdering og sine undersøgelser i henhold til dette stykke vejlede af alle de relevante bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 109 i TEUF, samt af relevante meddelelser, vejledninger og foranstaltninger vedtaget af Kommissionen, som er gældende på tidspunktet for vurderingen, under anvendelse af traktaternes bestemmelser vedrørende statsstøtte. Disse foranstaltninger skal anvendes som om, henvisninger til den medlemsstat, der er ansvarlig for at underrette om støtten, var henvisninger til Afviklingsinstansen, og med eventuelle andre nødvendige ændringer.

Kommissionen vedtager en afgørelse om foreneligheden af anvendelsen af Afviklingsfonden med det indre marked, som sendes til Afviklingsinstansen og til de nationale afviklingsmyndigheder i den eller de berørte medlemsstater. Denne afgørelse kan være afhængig af betingelser, forpligtelser eller bindende tilsagn for så vidt angår støttemodtageren.

Afgørelsen kan endvidere pålægge Afviklingsmyndigheden, de nationale afviklingsmyndigheder i den eller de deltagende berørte medlemsstat(er) eller støttemodtageren forpligtelser, der skal gøre det muligt at overvåge overholdelsen. Dette kan omfatte krav om udpegelse af en befuldmægtiget eller en anden uafhængig person til at deltage i overvågningen. Den befuldmægtigede eller den anden uafhængige person udfører de opgaver, som måtte være angivet i Kommissionens afgørelse.

Enhver afgørelse i henhold til dette stykke offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kommissionen kan afgive en negativ afgørelse, der rettes til Afviklingsinstansen, hvori den beslutter, at den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden vil være uforenelig med det indre marked og ikke kan gennemføres i den af Afviklingsinstansen foreslåede form. Afviklingsinstansen genovervejer ved modtagelsen af en sådan afgørelse sin afviklingsordning og udarbejder en revideret udgave.

4. Er Kommissionen alvorligt i tvivl om, hvorvidt dens afgørelse i henhold til stk. 3 overholdes, foretager den de nødvendige undersøgelser. Til dette formål kan Kommissionen udøve de beføjelser, som den har til rådighed i forbindelse med de bestemmelser og andre foranstaltninger, der henvises til i stk. 3, fjerde afsnit, og lade sig vejlede af dem.

5. Hvis Kommissionen på grundlag af de undersøgelser, den gennemfører, og efter at den har opfordret de berørte parter til at fremsætte deres bemærkninger, mener, at afgørelsen under stk. 3 ikke er blevet overholdt, træffer den en afgørelse rettet til den nationale afviklingsmyndighed i den berørte deltagende medlemsstat, hvori den kræver, at myndigheden inddriver den misbrugte støtte inden for en frist, der fastsættes af Kommissionen. Den støtte fra Afviklingsfonden, der skal tilbagebetales i medfør af en afgørelse om tilbagebetaling, skal omfatte renter til en passende sats, der fastsættes af Kommissionen, og betales til Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen indbetaler ethvert beløb, den modtager under første afsnit, til Afviklingsfonden, og tager sådanne beløb i betragtning ved fastsættelsen af bidrag i overensstemmelse med artikel 70 og 71.

Den afviklingsprocedure, der er omhandlet i første afsnit, skal respektere støttemodtagernes ret til god forvaltning og til aktindsigt som fastsat i artikel 41 og 42 i chartret.

6. Med forbehold af de indberetningsforpligtelser, som Kommissionen kan fastlægge i sin afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 3, forelægger Afviklingsinstansen Kommissionen årlige rapporter med vurderinger af, om anvendelsen af Afviklingsfonden er i overensstemmelse med afgørelserne i henhold til nævnte stykke, hvor Afviklingsinstansen i forbindelse med udarbejdelsen af disse rapporter anvender sine beføjelser i medfør af artikel 34.

7. Enhver medlemsstat eller enhver person, virksomhed eller forening, hvis interesser kan blive berørt af anvendelsen af Afviklingsfonden, navnlig enheder som omhandlet i artikel 2, har ret til at underrette Kommissionen om enhver mistanke om misbrug af Afviklingsfonden, som er i strid med afgørelsen i medfør af stk. 3.

8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 93 vedrørende fastsættelse af detaljerede regler for:

a) beregningen af den rentesats, der skal anvendes i tilfælde af en afgørelse om tilbagebetaling i overensstemmelse med stk. 5

b) sikring af retten til god forvaltning og retten til aktindsigt som omhandlet i stk. 5.

9. Hvis Kommissionen efter indstilling fra Afviklingsinstansen eller på eget initiativ mener, at anvendelsen af afviklingsværktøjer og -foranstaltninger ikke overholder de kriterier, på grundlag af hvilke den oprindelige afgørelse i henhold til stk. 3 blev truffet, kan den gennemgå en sådan afgørelse på ny og vedtage passende ændringer.

10. Uanset stk. 3 kan Rådet, efter en begæring fra en medlemsstat, ved enstemmighed beslutte, at anvendelse af Afviklingsfonden skal være at betragte som forenelig med det indre marked, såfremt en sådan afgørelse er begrundet i ekstraordinære omstændigheder. Såfremt Rådet ikke har fremsat sin udtalelse inden syv dag efter begæringen, vedtager Kommissionen en afgørelse i sagen.

11. De deltagende medlemsstater skal sikre, at deres nationale afviklingsmyndigheder har de nødvendige beføjelser til at sikre overholdelsen af eventuelle betingelser, der fastsættes i Kommissionens afgørelser i medfør af stk. 3, og til at inddrive misbrugte beløb i henhold til afgørelser truffet af Kommissionen i medfør af stk. 5.

Artikel 20

Værdiansættelse med henblik på afvikling

1. Før Afviklingsinstansen træffer afgørelse om afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, påser den, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed, og af den pågældende enhed.

2. Når alle kravene i stk. 1 og 4-9 er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 15.

3. Er en uafhængig værdiansættelse i overensstemmelse med stk. 1 ikke mulig, kan Afviklingsinstansen foretage en midlertidig værdiansættelse af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikels stk. 10.

4. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver, når den opfylder betingelserne for afvikling i artikel 16 og 18.

5. Målene med værdiansættelsen er:

a) at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt

b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår en enhed som omhandlet i artikel 2

c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter

d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsrelevante passiver

- e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, forpligtelser eller ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og afgørelsen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, som er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af ejerskabsinstrumenterne
- f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, forpligtelser eller ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og at indgå i Afviklingsinstansens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 24, stk. 2, litra b), anvendte betydning
- g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves.

6. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke forudsættes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til en enhed som omhandlet i artikel 2 fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingsforanstaltninger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. Hvis der anvendes et afviklingsværktøj, tages der i værdiansættelsen desuden hensyn til:

- a) at Afviklingsinstansen, jf. artikel 22, stk. 6, kan få dækket rimelige udgifter, den har afholdt, fra det institut, der er under afvikling
- b) at Afviklingsfonden kan påregne renter eller gebyrer for alle lån eller garantier, der ydes til det institut, som er under afvikling, jf. artikel 76.

7. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser:

- a) en ajourført balance og en redegørelse for en i artikel 2 omhandlet enheds finansielle stilling
- b) en analyse af og et skøn over aktivernes bogførte værdi
- c) en liste over udestående balanceførte og ikkebalanceførte fordringer, således som de fremgår af en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen for fordringer, jf. artikel 17.

8. Hvor det er relevant med henblik på at indgå i de afgørelser, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 5, litra e) og f), kan oplysningerne i stk. 7, litra b), suppleres af en analyse af og et skøn over værdien af et institut eller en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver baseret på markedsværdi.

9. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med prioritetsordenen for fordringer i henhold til artikel 17 og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer eller kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis enheden som omhandlet i artikel 2 blev håndteret som led i almindelig insolvensbehandling. Dette skøn berører ikke anvendelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere som omhandlet i artikel 15, stk. 1, litra g).

10. Hvis det, på grund af sagens hastende omstændigheder enten ikke er muligt at opfylde kravene som fastsat i stk. 7 og 9, eller hvis stk. 3 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene som fastsat i stk. 4 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene som fastsat i stk. 1, 7 og 9.

Den midlertidige værdiansættelse som omhandlet i første afsnit skal omfatte en buffer til yderligere tab, når dette er berettiget.

11. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene som fastsat i stk. 1 og 4-9, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person, jf. stk. 1, har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene som fastsat i de nævnte stykker. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages uafhængigt af den i stk. 16, 17 og 18 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

- a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden
- b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. nærværende artikels stk. 12.

12. Hvis skønnet i den efterfølgende endelige værdiansættelse over en i artikel 2 omhandlet enheds nettoværdi er højere end skønnet i den midlertidige værdiansættelse over enhedens nettoværdi, kan Afviklingsinstansen pålægge den nationale afviklingsmyndighed at:

- a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet under bail-in-værktøjet
- b) give et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab instruks om at foretage en yderligere udbetaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller forpligtelser til et institut, som er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til ejerskabsinstrumenterne til ejerne af disse ejerskabsinstrumenter.

13. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 10 og 11 et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger, herunder at give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om at tage kontrol over en nødlidende enhed eller om udøvelsen af beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter.

14. Afviklingsinstansen iværksætter og opretholder foranstaltninger til at sikre, at vurderingen i forbindelse med anvendelsen af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27 og værdiansættelsen som omhandlet i stk. 1-15 i denne artikel er baseret på oplysninger om aktiver og passiver i instituttet under afvikling, som er så ajourførte og omfattende som muligt.

15. Værdiansættelsen er en integrerende del af afgørelsen om anvendelse af et afviklingsværktøj eller om udøvelse af en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om udøvelse af gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i forbindelse med kapitalinstrumenter. Værdiansættelsen kan ikke i sig selv gøres til genstand for en særskilt ret til appel, men kan gøres til genstand for appel sammen med Afviklingsinstansens afgørelse.

16. Afviklingsinstansen påser, at en uafhængig person, jf. stk. 1, hurtigst muligt efter at en afviklingsforanstaltning eller afviklingsforanstaltninger er blevet iværksat, foretager en værdiansættelse med henblik på at vurdere, om aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til stk. 1-15.

17. Ved værdiansættelsen som omhandlet i stk. 16 fastlægges:

- a) den behandling, som aktionærer og kreditorer eller de relevante indskudsgarantiordninger ville have modtaget, hvis et institut under afvikling, for hvilken afviklingsforanstaltningen eller afviklingsforanstaltningerne er blevet sat i værk, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor afgørelsen om afviklingsforanstaltningen blev truffet
- b) den faktiske behandling, som aktionærer i og kreditorer hos et institut under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen og
- c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i nærværende stykkes litra a) og behandlingen i litra b).

18. Ved værdiansættelsen som omhandlet i stk. 16:

- a) forudsættes det, at et institut under afvikling, for hvilken afviklingsforanstaltningen eller afviklingsforanstaltningerne er blevet sat i værk, ville havde været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor afgørelsen om afviklingsforanstaltningen blev truffet
- b) forudsættes det, at afviklingsforanstaltningen eller afviklingsforanstaltningerne ikke var blevet iværksat
- c) ses der bort fra enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til et institut under afvikling.

Artikel 21

Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter

1. Afviklingsinstansen udøver først beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter efter proceduren i artikel 18 for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og når den ved et eksekutiv møde efter at havemodtaget meddelelse i henhold til andet afsnit eller på eget initiativ vurderer, at en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

- a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 16 og 18 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingsforanstaltning
- b) at enheden ikke længere vil være levedygtig, medmindre de relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egenkapital
- c) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravet til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag og en konsolideret situation, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig
- d) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på koncernniveau, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag, på koncernniveau eller på et konsolideret grundlag, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig
- e) at enheden eller koncernen har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen i de tilfælde, der er fastsat i artikel 18, stk. 4, litra d), nr. iii).

ECB foretager vurderingen af betingelserne som omhandlet i første afsnit, litra a), c) og d), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde ligeledes foretage en sådan vurdering.

2. For så vidt angår vurderingen af, om enheden eller koncernen er levedygtig, kan Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering, efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

3. Med henblik på stk. 1 anses en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) den pågældende enhed eller koncern er nødlidende eller er forventeligt nødlidende
- b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder alternative foranstaltninger iværksat af den private sektor eller et tilsyn (bl.a. tidlig indgriben) end nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, uafhængigt eller kombineret med en afviklingsforanstaltning, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden eller koncernen bliver nødlidende.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 3, litra a), anses den pågældende enhed for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis et eller flere af de i artikel 18, stk. 4, omhandlede forhold gør sig gældende.

5. Med henblik på anvendelsen af stk. 3, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen misligholder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at koncernen i nær fremtid vil misligholde, de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at ECB eller den kompetente nationale myndighed træffer foranstaltninger, herunder men ikke begrænset til det forhold, at koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dens kapitalgrundlag.

6. Et relevant kapitalinstrument udstedt af et datterselskab nedskrives eller konverteres ikke i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c), i direktiv 2014/59/EU i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang i moderselskabet, som er blevet nedskrevet eller konverteret.

7. Hvis en eller flere af de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt, beslutter Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren som fastsat i artikel 18, om beføjelserne til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter skal udøves uafhængigt eller i overensstemmelse med proceduren i artikel 18 kombineret med en afviklingsforanstaltning.

8. Hvis Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren som fastsat i artikel 18, konstaterer, at en eller flere af betingelserne i denne artikels stk. 1 er opfyldt, men at betingelserne for afvikling i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1, ikke er opfyldt, giver Afviklingsinstansen straks de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 59 og 60 i direktiv 2014/59/EU.

Afviklingsinstansen sikrer, at der, inden de nationale afviklingsmyndigheder udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, foretages en værdiansættelse af en i artikel 2 omhandlet enheds eller en koncerns aktiver og passiver i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1-15. Denne værdiansættelse danner grundlaget for beregningen af den nedskrivning, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at dække tab, og den konvertering, der skal anvendes på de relevante kapitalinstrumenter for at rekapitalisere enheden som omhandlet i artikel 2 eller koncernen.

9. Hvis en eller flere af betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og betingelserne i artikel 18, stk. 1, ligeledes er opfyldt, finder den i artikel 18, stk. 6, 7 og 8, fastsatte procedure anvendelse.

10. Afviklingsinstansen påser, at de nationale afviklingsmyndigheder udøver nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne hurtigst muligt i overensstemmelse med den i artikel 17 anførte prioritetsorden for deres fordringer og på en måde, der giver følgende resultater:

- a) egentlige kernekapitalposter nedbringes først i forhold til tabene og inden for dens kapacitet
- b) hovedstolen af supplerende kernekapitalinstrumenter nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt inden for de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest
- c) hovedstolen af hybride kapitalinstrumenter nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt inden for de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

11. De nationale afviklingsmyndigheder efterlever Afviklingsinstansens instrukser og foretager nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 29.

Artikel 22

Almindelige principper for afviklingsværktøjer

1. Når Afviklingsinstansen beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, hvis betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og denne afviklingsforanstaltning medfører, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, giver Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i henhold til artikel 21 umiddelbart inden eller samtidigt med anvendelsen af afviklingsværktøjet.

2. De afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 6, litra b), er følgende:

- a) virksomhedssalgsværktøjet
- b) broinstitutværktøjet
- c) værktøjet til adskillelse af aktiver
- d) bail-in-værktøjet.

3. Når Afviklingsinstansen vedtager afviklingsordningen som omhandlet i artikel 18, stk. 6, tager den hensyn til følgende faktorer:

- a) aktiverne og passiverne i det institut, der er under afvikling, på grundlag af værdiansættelsen i henhold til artikel 20
- b) den likviditetsmæssige status for det institut, der er under afvikling

- c) salgbarheden af franchiseværdien i det institut, der er under afvikling, i lyset af konkurrenceforholdene og de økonomiske forhold på markedet
 - d) den tid, der er til rådighed.
4. Afviklingsværktøjerne anvendes med henblik på at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i artikel 14, i overensstemmelse med principperne for afvikling i artikel 15. De kan anvendes enten alene eller i enhver kombination, bortset fra værktøjet til adskillelse af aktiver, der kun kan anvendes sammen med et andet afviklingsværktøj.
5. Anvendes de i stk. 2, litra a) eller b), omhandlede afviklingsværktøjer til kun at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i det institut, der er under afvikling, skal den resterende del af enheden, jf. artikel 2, fra hvilken aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne er blevet overført, håndteres som led i almindelig insolvensbehandling.
6. Afviklingsinstansen kan få dækket rimelige udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjerne eller beføjelserne på én eller flere af følgende måder:
- a) som et fradrag fra et vederlag, der er betalt af en modtager til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til aktionærerne eller ejerne af andre ejerskabsinstrumenter
 - b) fra det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor eller
 - c) fra et eventuelt provenu som følge af indstillingen af driften af broinstitutet eller porteføljeadministrationsselskabet, som privilegeret kreditor.

Et eventuelt overskud modtaget af de nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med anvendelse af Afviklingsfonden tilbagebetales til Afviklingsinstansen.

Artikel 23

Afviklingsordning

I den afviklingsordning, der vedtages af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 18, fastsættes i overensstemmelse med en eventuel afgørelse om statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden de nærmere bestemmelser om de afviklingsværktøjer, der skal anvendes over for det institut, der er under afvikling, vedrørende som minimum de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 24, stk. 2, artikel 25, stk. 2, artikel 26, stk. 2, og artikel 27, stk. 1, der gennemføres af de nationale afviklingsmyndigheder i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i direktiv 2014/59/EU som gennemført i national ret, og de specifikke beløb og formål, til hvilke Afviklingsfonden skal anvendes, fastsættes.

Afviklingsordningen beskriver de afviklingsforanstaltninger, der bør træffes af Afviklingsinstansen over for EU-moderselskabet eller bestemte koncernenheder etableret i den deltagende medlemsstat med det formål at opfylde de afviklingsmål og -principper, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen skal i forbindelse med vedtagelsen af afviklingsordningen tage hensyn til og anvende den i artikel 8 omhandlede afviklingsplan, medmindre Afviklingsinstansen i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er omhandlet i afviklingsplanen.

Under afviklingsproceduren kan Afviklingsinstansen ændre og ajourføre afviklingsordningen, hvis dette er hensigtsmæssigt i lyset af sagens omstændigheder. I forbindelse med ændringer og ajourføringer finder proceduren som fastsat i artikel 18 anvendelse.

Afviklingsordningen skal endvidere gøre det muligt for de nationale afviklingsmyndigheder, hvor det er relevant, at udpege en administrator for det institut, der er under afvikling, i medfør af artikel 35 i direktiv 2014/59/EU. Afviklingsinstansen kan bestemme, at den samme administrator udpeges for alle de enheder, der tilhører en koncern, hvor dette er nødvendigt for at fremme løsninger, der genopretter de berørte enheders finansielle sundhed.

Artikel 24

Virksomhedssalgsværktøjet

1. Inden for afviklingsordningen består virksomhedssalgsværktøjet i overførsel af følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:
 - a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller
 - b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling.
2. For så vidt angår virksomhedssalgsværktøjet, fastsættes i afviklingsordningen:
 - a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser der skal overføres af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1 og stk. 7-11, i direktiv 2014/59/EU
 - b) på hvilke kommercielle vilkår den nationale afviklingsmyndighed under hensyntagen til omstændighederne og omkostningerne og udgifterne under afviklingsproceduren skal foretage overførslen i henhold til artikel 38, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 2014/59/EU
 - c) hvorvidt overførselsbeføjelsen kan udøves flere gange af den nationale afviklingsmyndighed, jf. artikel 38, stk. 5 og 6, i direktiv 2014/59/EU
 - d) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af den pågældende enhed eller de pågældende instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/59/EU
 - e) hvorvidt den nationale afviklingsmyndigheds overholdelse af salgskravene vil svække afviklingsmålene, jf. nærværende artikels stk. 3.
3. Afviklingsinstansen anvender virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde salgskravene som fastsat i stk. 2, litra e), hvis den finder, at overholdelse af disse krav vil svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet nødlidende eller forventeligt nødlidende, og
 - b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme vil svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet i artikel 14, stk. 2, litra b).

Artikel 25

Broinstitutværktøjet

1. Inden for afviklingsordningen består broinstitutværktøjet i overførsel til et broinstitut af:
 - a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller
 - b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et eller flere institutter under afvikling.
2. Med hensyn til broinstitutværktøjet fastsættes i afviklingsordningen:
 - a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser der skal overføres til et broinstitut af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 40, stk. 1-12, i direktiv 2014/59/EU
 - b) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds etablering og drift af broinstituttet og indstilling af broinstitutts drift, jf. artikel 41, stk. 1, 2, 3 og 5-9, i direktiv 2014/59/EU
 - c) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af broinstituttet eller dets aktiver eller passiver, jf. artikel 41, stk. 4, i direktiv 2014/59/EU.
3. Afviklingsmyndigheden sikrer, at den samlede værdi af de forpligtelser, der af den nationale afviklingsmyndighed overføres til broinstituttet, ikke overstiger den samlede værdi af de rettigheder og aktiver, der overføres fra det institut, der er under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

Artikel 26

Værktøj til adskillelse af aktiver

1. Inden for afviklingsordningen består værktøjet til adskillelse af aktiver i overførsel af aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut, der er under afvikling, eller et broinstitut til et eller flere porteføljeadministrationsselskaber.
2. For så vidt angår værktøjet til adskillelse af aktiver, fastsættes i afviklingsordningen:
 - a) hvilke aktiver, rettigheder og forpligtelser der af den nationale afviklingsmyndighed skal overføres til et porteføljeadministrationsselskab i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1-5 og 8-13, i direktiv 2014/59/EU
 - b) det vederlag, for hvilket aktiverne, rettighederne og forpligtelserne af den nationale afviklingsmyndighed skal overføres til porteføljeadministrationsselskabet, i overensstemmelse med principperne i nærværende forordnings artikel 20, artikel 42, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU samt Unionens statsstøttere regler.

Første afsnit, litra b), er ikke til hinder for, at vederlaget kan have en nominel eller negativ værdi.

Artikel 27

Bail-in-værktøjet

1. Bail-in-værktøjet kan anvendes til følgende formål:
 - a) at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2, der opfylder betingelserne for afvikling i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette enhedens evne til at opfylde betingelserne for tilladelse (for så vidt disse betingelser finder anvendelse på enheden) og til fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil den har opnået tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, hvis enheden har opnået tilladelse i henhold til disse direktiver, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden
 - b) at konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der overføres:
 - i) til et broinstitut med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut eller
 - ii) under virksomhedssalgsværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver.

Inden for afviklingsordningen vedrørende bail-in-værktøjet fastsættes følgende:

- a) det samlede beløb, med hvilket nedskrivningsrelevante passiver skal nedbringes eller konverteres, jf. stk. 13
- b) de passiver, der kan undtages, jf. stk. 5-14
- c) målet for og minimumsindholdet af den virksomhedsomlægningsplan, der skal forelægges, jf. stk. 16.

2. Bail-in-værktøjet må kun anvendes til det i stk. 1, litra a), anførte formål, hvis det med rimelighed kan forventes, at anvendelsen af dette værktøj sammen med andre relevante foranstaltninger, herunder de foranstaltninger, der gennemføres i overensstemmelse med virksomhedsomlægningsplanen, som kræves i henhold til stk. 16, ud over at opfylde de relevante afviklingsmål vil føre til en genoprettelse af instituttets eller enhedens finansielle sundhed og levedygtighed på længere sigt.

Er betingelserne som fastsat i første afsnit ikke opfyldt, anvendes et af afviklingsværktøjerne i artikel 22, stk. 2, litra a), b) og c), og bail-in-værktøjet som omhandlet i nævnte stykkes litra d), afhængigt af hvad der er mest hensigtsmæssigt.

3. Følgende passiver kan, hvad enten de er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat eller i et tredjeland, ikke gøres til genstand for nedskrivning og konvertering:
 - a) dækkede indskud
 - b) sikrede passiver, dækkede obligationer og passiver i form af finansielle instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integreret del af sikkerhedspuljen, og som i overensstemmelse med national lovgivning er sikret på en måde, der svarer til dækkede obligationer

- c) enhver forpligtelse, der opstår som følge af et instituts eller en enheds som omhandlet i artikel 2 besiddelse af kunders aktiver eller penge, herunder kunders aktiver eller penge, der er deponeret af eller på vegne af investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF eller AIF'er som defineret i artikel 4, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁾, under forudsætning af at en sådan kunde er beskyttet i henhold til den gældende insolvensret
- d) enhver forpligtelse, der opstår som følge af et tillidsforhold mellem et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2 (som administrator) og en anden person (som begunstiget), under forudsætning af at en sådan begunstiget er beskyttet i henhold til gældende insolvens- eller civilret
- e) forpligtelser over for institutter, undtagen enheder, der indgår i samme koncern, med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage
- f) forpligtelser med en resterende løbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF ⁽²⁾, eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system
- g) en forpligtelse over for en af følgende:
 - i) en medarbejder som følge af et løntilgodehavende, pensionsydelse eller anden fast godtgørelse, undtagen den variable del af lønnen, som ikke er reguleret ved en kollektiv overenskomst
 - ii) en kommerciel eller handelsmæssig kreditor som følge af levering til det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 2, af varer eller tjenester, der er afgørende for den daglige drift af instituttets eller enhedens aktiviteter, herunder it-tjenester, forsyninger og leje, servicering og vedligeholdelse af lokaler
 - iii) skatte- og socialsikringsmyndigheder, såfremt disse forpligtelser har fortrinsret i henhold til gældende ret
 - iv) indskudsgarantiordninger som følge af forfaldne bidrag i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU.

Litra g), nr. i), i første afsnit finder ikke anvendelse på den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere som fastsat i artikel 92, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

4. Bail-in-værktøjets anvendelsesområde som omhandlet i nærværende artikels stk. 3 er ikke til hinder for, at bail-in-beføjelserne i givet fald udøves i forhold til en hvilken som helst del af et sikret passiv eller et passiv, for hvilket der er stillet sikkerhed, som overstiger værdien af de aktiver, det pant, den tilbageholdelsesret eller den kaution, der stilles som sikkerhed, eller et hvilket som helst beløb i et indskud, der overstiger den dækning, som foreskrives i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Afviklingsinstansen påser, at alle sikrede aktiver i tilknytning til en sikkerhedspulje med dækkede obligationer er uberørte, holdes adskilt og finansieres i tilstrækkeligt omfang.

Uden at det berører bestemmelserne om store eksponeringer i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU og for at give mulighed for at afvikle enheder og koncerner, henstiller Afviklingsinstansen til de nationale afviklingsmyndigheder, at de i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 10, stk. 11, litra b), begrænser, i hvilket omfang andre institutter ligger inde med passiver, der kan blive omfattet af et bail-in-værktøj, undtagen passiver, som enheder, der er en del af den samme koncern, ligger inde med.

5. Under ekstraordinære omstændigheder, hvor der anvendes et bail-in-værktøj, kan visse passiver udelukkes eller delvis udelukkes fra anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne hvis:

- a) det, uanset at den relevante nationale afviklingsmyndighed efter bedste evne bestræber sig herpå, ikke muligt at foretage en bail-in inden for en rimelig frist
- b) udelukkelsen er strengt nødvendig og rimelig af hensyn til videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder på en måde, der fortsat sætter instituttet under afvikling i stand til at videreføre nøglefunktioner, tjenesteydelser og transaktioner

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

- c) udelukkelsen er strengt nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, navnlig med hensyn til berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, som alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion, herunder de finansielle markeders infrastrukturer på en måde, der ville medføre en alvorlig forstyrrelse for en medlemsstats eller Unionens økonomi, eller
- d) anvendelse af bail-in-værktøjet på disse passiver ville forårsage en værdinedsættelse af en sådan størrelse, at andre kreditorers tab ville være større, end hvis disse passiver var udelukket fra bail-in.

Hvis et nedskrivningsrelevant passiv eller en gruppe af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes eller delvis udelukkes i henhold til dette stykke, kan omfanget af den nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, øges for at tage højde for sådanne udelukkelser, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, overholder principperne i artikel 15, stk. 1, litra g).

6. Hvis et nedskrivningsrelevant passiv eller en gruppe af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes eller delvis udelukkes, jf. stk. 5, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan der fra Afviklingsfonden ydes et bidrag til instituttet under afvikling med henblik på at gøre et eller begge af følgende:

- a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsrelevante passiver, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 13, litra a)
- b) købe ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med stk. 13, litra b).

7. Afviklingsfonden kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 6, såfremt:

- a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1-15, af aktionærer, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis og
- b) bidraget fra Afviklingsfonden ikke overstiger 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1-15.

8. Bidraget fra Afviklingsfonden som omhandlet i nærværende artikels stk. 7 kan finansieres af:

- a) det beløb, der er til rådighed for Afviklingsfonden, og som er opkrævet gennem bidrag fra enheder som omhandlet i nærværende forordnings artikel 2 i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU samt i nærværende forordnings artikel 67, stk. 4, og artikel 70 og 71
- b) de beløb, der er opkrævet fra alternative finansieringsmidler i overensstemmelse med artikel 73 og 74, hvis de i nærværende stykkes litra a) omhandlede beløb ikke er tilstrækkelige.

9. I ekstraordinære tilfælde kan det forsøges at tilvejebringe yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder, efter at:

- a) den grænse på 5 %, der er angivet i stk. 7, litra b), er nået, og
- b) alle usikrede ikkeprivilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

10. Som et alternativ eller et supplement kan der, når betingelserne som fastsat i stk. 9, litra a) og b), er opfyldt, ydes et bidrag fra midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 70, og som endnu ikke er udnyttet.

11. Ved anvendelsen af denne forordning finder artikel 44, stk. 8, i direktiv 2014/59/EU ikke anvendelse.

12. Når der træffes afgørelse i henhold til stk. 5, skal der tages behørigt hensyn til:

- a) princippet om, at tab først afholdes af aktionærerne og dernæst generelt af kreditorerne i prioritetsorden i det institut, der er under afvikling
- b) hvor megen tabsabsorberingskapacitet der vil være tilbage i instituttet under afvikling, hvis passiverne eller gruppen af passiver udelukkes, og
- c) behovet for at bibeholde tilstrækkelige ressourcer til afviklingsfinansiering.

13. Afviklingsinstansen vurderer på grundlag af en værdiansættelse, der overholder kravene i artikel 20, stk. 1-15, af det samlede beløb af:

- a) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives for at sikre, at nettoværdien af instituttet under afvikling er lig med nul, og
- b) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres til aktier eller andre typer af kapitalinstrumenter for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for enten:
 - i) instituttet under afvikling eller
 - ii) broinstituttet.

Den i første afsnit omhandlede vurdering fastsætter det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives eller konverteres for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for instituttet under afvikling eller, hvis det er relevant, den egentlige kernekapitalprocent for broinstituttet, idet der tages hensyn til kapitalbidrag fra Afviklingsfonden i henhold til artikel 76, stk. 1, litra d), og for at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller til broinstituttet og give det mulighed for i løbet af mindst et år fortsat at opfylde kravene til godkendelse og fortsætte de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

Agter Afviklingsinstansen at anvende værktøjet til adskillelse af aktiver som omhandlet i artikel 26 skal det beløb, som de nedskrivningsrelevante passiver skal nedbringes med, i relevant omfang tage hensyn til et forsigtigt skøn over porteføljeadministrationsselskabets kapitalbehov.

14. Udelukkelse i henhold til stk. 5 kan foretages enten med henblik på fuldstændig udelukkelse af et passiv fra nedskrivning eller en begrænsning af omfanget af nedskrivningen af dette passiv.

15. Ved anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne skal kravene vedrørende prioritetsordenen for krav som fastsat i artikel 17 overholdes.

16. Den nationale afviklingsmyndighed forelægger straks Afviklingsinstansen den virksomhedsmølnægningsplan, den har modtaget i henhold til artikel 52, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 2014/59/EU, fra ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, deri.

Inden to uger efter fremlæggelsen af virksomhedsmølnægningsplanen underretter den relevante nationale afviklingsmyndighed Afviklingsinstansen om sin vurdering af planen. Senest en måned efter fremlæggelsen af virksomhedsmølnægningsplanen vurderer Afviklingsinstansen sandsynligheden for, at planen, såfremt den gennemføres, vil genoprette levedygtigheden på lang sigt af det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 2. Vurderingen foretages efter aftale med den kompetente nationale myndighed eller ECB, hvor det er relevant.

Finder Afviklingsinstansen, at planen må anses for at opfylde dette mål, tillader den den nationale afviklingsmyndighed at godkende planen i henhold til artikel 52, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU. Finder Afviklingsinstansen ikke, at planen må anses for at opfylde dette mål, giver den den nationale afviklingsmyndighed instruks om at underrette ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, i nævnte direktiv, om sine indsigelser og kræve, at planen ændres på en sådan måde, at der tages hensyn til disse indsigelser, jf. artikel 52, stk. 8, i nævnte direktiv. I begge tilfælde sker dette efter aftale med den kompetente nationale myndighed eller ECB, hvor det er relevant.

Senest to uger efter modtagelse af en sådan underretning fremlægger ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU en ændret plan for den nationale afviklingsmyndighed med henblik på godkendelse. Den nationale afviklingsmyndighed forelægger den ændrede plan og sin vurdering af planen for Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen vurderer den ændrede plan og pålægger den nationale afviklingsmyndighed senest efter en uge at underrette ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU om, hvorvidt den finder, at den ændrede plan tager behørigt hensyn til de meddelte indsigelser, eller om der kræves yderligere ændringer.

Afviklingsinstansen giver EBA meddelelse om koncernens virksomhedsmølnægningsplan.

Artikel 28

Afviklingsinstansens overvågning

1. Afviklingsinstansen overvåger nøje de nationale afviklingsmyndigheders gennemførelse af afviklingsordningen. Med henblik herpå skal de nationale afviklingsmyndigheder:

- a) samarbejde med og bistå Afviklingsinstansen i udøvelsen af dennes overvågningsforpligtelse
- b) med jævne mellemrum som fastsat af Afviklingsinstansen forsyne denne med nøjagtige, pålidelige og fuldstændige oplysninger om gennemførelsen af afviklingsordningen, anvendelsen af afviklingsværktøjerne og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne, som de måtte blive anmodet om af Afviklingsinstansen, herunder om følgende:
 - i) den driftsmæssige og finansielle situation for instituttet under afvikling, broinstituttet og porteføljeadministrationselskabet
 - ii) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget i forbindelse instituttets håndtering som led i almindelig insolvensbehandling
 - iii) eventuelle verserende retssager vedrørende håndteringen af aktiverne i instituttet under afvikling, indsigelser mod afviklingsafgørelsen og værdiansættelsen eller vedrørende anmodninger om kompensation indgivet af aktionærer eller kreditorer
 - iv) udnævnelse, fjernelse eller udskiftning af evaluatore, administratorer, regnskabskyndige, advokater og andre fagfolk, der måtte være nødvendige for at bistå den nationale afviklingsmyndighed, og gennemførelsen af deres opgaver
 - v) andre spørgsmål, der er relevante for gennemførelsen af afviklingsordningen, herunder mulige overtrædelser af de sikkerhedsforanstaltninger, der er indeholdt i direktiv 2014/59/EU, og som Afviklingsinstansen måtte indbringe
 - vi) i hvilket omfang og på hvilken måde de i artikel 63-72 i direktiv 2014/59/EU omhandlede nationale afviklingsmyndigheders beføjelser udøves af dem
 - vii) den økonomiske rentabilitet, gennemførligheden og gennemførelsen af virksomhedsomlægningsplanen som omhandlet i artikel 27, stk. 16.

De nationale afviklingsmyndigheder forelægger Afviklingsinstansen en endelig rapport om gennemførelsen af afviklingsordningen.

2. På grundlag af de indhentede oplysninger kan Afviklingsinstansen give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om ethvert aspekt af gennemførelsen af afviklingsordningen, navnlig elementerne i artikel 23, og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne.

3. Afviklingsordningen kan ændres, hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene. Proceduren som fastsat i artikel 18 anvendes.

Artikel 29

Gennemførelse af afgørelser i henhold til denne forordning

1. De nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre afgørelser som omhandlet i denne forordning, navnlig ved at udøve kontrol med enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, hvis betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, ved at træffe de nødvendige foranstaltninger i henhold til artikel 35 eller artikel 72 i direktiv 2014/59/EU og ved at påse, at sikkerhedsforanstaltningerne i det nævnte direktiv 2014/59/EU overholdes. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører alle afgørelser, som Afviklingsinstansen retter til dem.

Med henblik herpå og i henhold til denne forordning udøver de deres beføjelser i henhold til national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2014/59/EU og i overensstemmelse med de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser. De nationale afviklingsmyndigheder underretter i fuldt omfang Afviklingsinstansen om udøvelsen af disse beføjelser. De foranstaltninger, de træffer, skal være i overensstemmelse med Afviklingsinstansens afgørelser i medfør af denne forordning.

De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med gennemførelsen af disse afgørelser sikre, at de relevante sikkerhedsforanstaltninger i direktiv 2014/59/EU overholdes.

2. Hvis en national afviklingsmyndighed ikke har anvendt eller ikke har overholdt en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen i medfør af denne forordning eller har anvendt den på en måde, der udgør en trussel mod et af afviklingsmålene i artikel 14 eller mod en effektiv gennemførelse af afviklingsordningen, kan Afviklingsinstansen kræve af et institut under afvikling:

- a) at det i tilfælde af foranstaltninger i medfør af artikel 18 overfører specifikke rettigheder, aktiver eller forpligtelser i et institut under afvikling til en anden person,
- b) at det i tilfælde af foranstaltninger i medfør af artikel 18 konverterer eventuelle gældsinstrumenter, der indeholder kontraktvilkår for konvertering under de i artikel 21 omhandlede omstændigheder
- c) at det vedtager alle andre foranstaltninger, der er nødvendige for at overholde den pågældende afgørelse.

Afviklingsinstansen vedtager kun en afgørelse som omhandlet i første afsnit, litra c), såfremt foranstaltningen i væsentlig grad imødegår truslen mod det pågældende afviklingsmål eller mod en effektiv gennemførelse af afviklingsordningen.

Afviklingsinstansen underretter, inden den træffer afgørelse om at pålægge foranstaltninger, de berørte nationale afviklingsmyndigheder og Kommissionen om den foranstaltning, den har til hensigt at træffe. Denne underretning skal indeholde en nærmere beskrivelse af de påtænkte foranstaltninger, grundene til valget af disse foranstaltninger og oplysninger om, hvornår foranstaltningerne skal sættes i værk.

Underretningen skal foretages senest 24 timer, før foranstaltningerne sættes i værk. I særlige tilfælde, hvor det ikke er muligt at give et varsel på 24 timer, kan Afviklingsinstansen foretage underretningen mindre end 24 timer, før foranstaltningerne skal sættes i værk.

3. Instituttet under afvikling efterkommer alle afgørelser som omhandlet i stk. 2. Sådanne afgørelser har forrang for tidligere afgørelser truffet af de nationale afviklingsmyndigheder i samme sag.

4. Når de nationale afviklingsmyndigheder træffer foranstaltninger vedrørende spørgsmål, der er omfattet af en afgørelse truffet i henhold til stk. 2, overholder de denne afgørelse.

5. Afviklingsmyndigheden skal på sit officielle websted offentliggøre enten en kopi af afviklingsordningen eller en meddelelse, der opsummerer afviklingsforanstaltningens virkninger, særlig for detailkunder. De nationale afviklingsmyndigheder skal overholde de proceduremæssige forpligtelser i artikel 83 i direktiv 2014/59/EU.

KAPITEL 4

Samarbejde

Artikel 30

Pligt til at samarbejde og informationsudveksling inden for den fælles afviklingsmekanisme

1. Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om enhver foranstaltning, den træffer for at forberede en afvikling. Hvad angår oplysninger, der modtages fra Afviklingsinstansen, er medlemmerne af Rådet og Kommissionen samt Rådets og Kommissionens personale omfattet af kravene om tavshedspligt, jf. artikel 88.

2. Inden for deres respektive ansvarsområder i henhold til denne forordning arbejder Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen, ECB samt de nationale afviklingsmyndigheder og de kompetente nationale myndigheder tæt sammen, navnlig under afviklingsplanlægningen, i forbindelse med tidlig indgriben og under afviklingen, jf. artikel 8-29. De forsyner hinanden med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

3. ECB eller de kompetente nationale myndigheder fremsender de aftaler om koncernintern finansiel støtte, hvortil de har meddelt tilladelse, samt eventuelle ændringer heraf til Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder.

4. ECB kan med henblik på anvendelsen af denne forordning indbyde formanden for Afviklingsinstansen til at deltage som observatør i ECB's tilsynsråd, der er nedsat i henhold til artikel 19 i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013. Hvor det skønnes at være hensigtsmæssigt, kan Afviklingsinstansen udpege en anden repræsentant som observatør i stedet for formanden.

5. Med henblik på anvendelsen af denne forordning udpeger Afviklingsinstansen en repræsentant, som skal deltage i afviklingsudvalget under EBA, der er nedsat ved artikel 127 i direktiv 2014/59/EU.

6. Afviklingsinstansen bestræber sig på at arbejde tæt sammen med enhver finansiell stabilitetsfacilitet, herunder den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) og den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM), navnlig i de ekstraordinære tilfælde, der er omhandlet i artikel 27, stk. 9, hvor en sådan facilitet har ydet eller forventes at yde direkte eller indirekte finansiell bistand til enheder, der er etableret i en deltagende medlemsstat.

7. Om nødvendigt indgår Afviklingsinstansen et aftalememorandum med ECB og de nationale afviklingsmyndigheder og de kompetente nationale myndigheder, der i generelle træk beskriver, hvordan de vil samarbejde i henhold til stk. 2 og 4 i forbindelse med varetagelsen af deres respektive opgaver i henhold til EU-retten. Memorandummet revideres med jævne mellemrum og offentliggøres under iagttagelse af kravene om tavshedspligt.

Artikel 31

Samarbejde inden for den fælles afviklingsmekanisme

1. Afviklingsinstansen udfører sine opgaver i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder. Afviklingsinstansen godkender og offentliggør i samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder rammerne for tilrettelæggelse af de praktiske foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel.

Med henblik på at sikre en effektiv og konsekvent anvendelse af denne artikel

- a) skal Afviklingsinstansen udstede retningslinjer og generelle instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder, i henhold til hvilke disse skal udføre deres opgaver og vedtage deres afviklingsafgørelser
- b) kan Afviklingsinstansen til enhver tid udøve sine beføjelser i medfør af artikel 34-37
- c) kan Afviklingsinstansen anmode de nationale afviklingsmyndigheder om på et ad hoc-grundlag eller løbende at fremsende oplysninger vedrørende gennemførelsen af de opgaver, som de varetager i henhold til artikel 7, stk. 3
- d) skal Afviklingsinstansen fra de nationale afviklingsmyndigheder modtage udkast til afgørelser, som den kan fremsætte kommentarer til, herunder navnlig påpege eventuelle elementer i udkastet til afgørelse, som ikke er i overensstemmelse med denne forordning eller med Afviklingsinstansens generelle instrukser.

Afviklingsinstansen kan med henblik på at evaluere afviklingsplaner anmode de nationale afviklingsmyndigheder om at forelægge den alle nødvendige oplysninger, som de har indhentet i henhold til artikel 11 og artikel 13, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, jf. dog kapitel 5 i dette afsnit.

2. Artikel 13, stk. 4-10, og artikel 88-92 i direktiv 2014/59/EU finder ikke anvendelse på forbindelserne mellem deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder. Bestemmelserne i artikel 45, stk. 9-13, i direktiv 2014/59/EU om fælles afgørelser og afgørelser truffet i mangel af fælles afgørelser finder ikke anvendelse. I stedet finder de relevante bestemmelser i denne forordning anvendelse.

Artikel 32

Samråd og samarbejde med ikkedeltagende medlemsstater og tredjelande

1. Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater og i ikkedeltagende medlemsstater eller tredjelande, repræsenterer Afviklingsinstansen, med forbehold af en i henhold til denne forordning krævet godkendelse fra Rådets eller Kommissionens side, de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med samråd og samarbejdet med ikkedeltagende medlemsstater eller tredjelande i henhold til artikel 7, 8, 12, 13, 16, 18, 55 og 88-92 i direktiv 2014/59/EU.

Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater, og datterselskaber, der er etableret i, eller væsentlige afdelinger, der er placeret i ikkedeltagende medlemsstater, skal Afviklingsinstansen, hvor det er relevant, meddele enhver af de planer, afgørelser eller foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 8, 10, 11, 12 og 13, og som er relevante for koncernen, til de ikkedeltagende medlemsstaters kompetente myndigheder og/eller afviklingsmyndigheder.

2. Afviklingsinstansen, ECB samt afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder i de ikkedeltagende medlemsstater indgår aftalememoranda, der i generelle træk beskriver, hvordan de vil samarbejde med hinanden om varetagelsen af deres opgaver i henhold til direktiv 2014/59/EU.

Med forbehold af første afsnit indgår Afviklingsinstansen et aftalememorandum med afviklingsmyndigheden i hver ikke-deltagende medlemsstat, som er hjemsted for mindst ét globalt, systemisk vigtigt institut som defineret i artikel 131 i direktiv 2013/36/EU.

3. Hvert memorandum skal revideres med jævne mellemrum og offentliggøres med forbehold for kravene om tavshedspligt.

4. Afviklingsinstansen indgår på vegne af de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater ikkebindende samarbejdsaftaler i overensstemmelse med EBA's rammeaftaler om samarbejde, der er omhandlet i artikel 97, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU. Afviklingsinstansen underretter EBA om enhver sådan samarbejdsaftale.

Artikel 33

Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

1. Denne artikel finder anvendelse på tredjelandes afviklingsprocedurer, medmindre og indtil en international aftale som omhandlet i artikel 93, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, med det relevante tredjeland træder i kraft. De finder også anvendelse efter ikrafttrædelsen af en international aftale med det relevante tredjeland som omhandlet i artikel 93, stk. 1, i nævnte direktiv, i det omfang anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer ikke er omfattet af denne aftale.

2. Afviklingsinstansen foretager en vurdering og afgiver en henstilling rettet til de nationale afviklingsmyndigheder vedrørende anerkendelse og håndhævelse af afviklingsprocedurer gennemført af tredjelandes afviklingsmyndigheder i relation til et tredjelandsinstitut eller et tredjelandsmoderselskab, som har

a) et eller flere datterselskaber i Unionen etableret i en eller flere deltagende medlemsstater eller

b) aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som er beliggende i en eller flere deltagende medlemsstater eller er omfattet af de deltagende medlemsstaters ret.

Afviklingsinstansen foretager sin vurdering efter høring af de nationale afviklingsmyndigheder og, såfremt der er oprettet et europæisk afviklingskollegium i henhold til artikel 89 i direktiv 2014/59/EU, med afviklingsmyndighederne i ikkedeltagende medlemsstater.

Der skal ved vurderingen tages fornødent hensyn til interesserne for hver enkelt af de deltagende medlemsstater, hvori et tredjelandsinstitut eller et tredjelandsmoderselskab opererer, og navnlig til den virkning, som anerkendelse og håndhævelse af tredjelandsafviklingsproceduren kan få på koncernens andre dele og på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater.

3. Afviklingsinstansen skal henstille, at de i stk. 1 omhandlede afviklingsprocedurer ikke anerkendes eller håndhæves, hvis den vurderer,

a) at tredjelandets afviklingsprocedurer vil indvirke negativt på den finansielle stabilitet i en deltagende medlemsstat,

b) at tredjelandets afviklingsprocedurer ikke vil sikre kreditorer, herunder navnlig indskydere, der befinder sig eller skal modtage betaling i en deltagende medlemsstat, samme behandling som tredjelandskreditorer og -indskydere med tilsvarende lovfæstede rettigheder,

c) at anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandets afviklingsprocedurer vil have væsentlige finanspolitiske konsekvenser for den deltagende medlemsstat, eller

d) at virkningerne af en sådan anerkendelse eller håndhævelse vil stride mod den deltagende medlemsstats nationale ret.

4. De nationale afviklingsmyndigheder skal efterkomme Afviklingsinstansens henstilling og anmode om at få afviklingsprocedurerne anerkendt eller håndhævet på deres respektive områder eller, i en begrundet udtalelse til Afviklingsinstansen, forklare, hvorfor de ikke kan efterkomme dens henstilling.

5. De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med udøvelsen af afviklingsbeføjelser over for tredjelandsenheder i relevant omfang udøve de beføjelser, de er tillagt i medfør af bestemmelserne i artikel 94, stk. 4, i direktiv 2014/59/EU.

KAPITEL 5

Undersøgelsesbeføjelser

Artikel 34

Anmodninger om oplysninger

1. Med henblik på at udføre sine opgaver i henhold til denne forordning kan Afviklingsinstansen enten gennem de nationale afviklingsmyndigheder eller, efter at have underrettet disse under fuld anvendelse af alle de oplysninger, som ECB eller de kompetente nationale myndigheder råder over, direkte kræve, at følgende juridiske eller fysiske personer afgiver alle de oplysninger, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er pålagt Afviklingsinstansen i medfør af denne forordning:

- a) enheder som omhandlet i artikel 2
- b) ansatte i enheder som omhandlet i artikel 2
- c) tredjeparter, som de enheder, der er omhandlet i artikel 2, har outsourcet funktioner eller aktiviteter til.

2. De enheder og personer, som er omhandlet i stk. 1, skal stille de oplysninger til rådighed, som kræves i henhold til nævnte stykke. Krav om tavshedspligt fritager ikke disse enheder og personer fra forpligtelsen til at stille oplysningerne til rådighed. At de krævede oplysninger stilles til rådighed, betragtes ikke som et brud på kravene om tavshedspligt.

3. Hvis Afviklingsinstansen modtager oplysninger direkte fra disse enheder og personer, stiller den disse oplysninger til rådighed for de berørte nationale afviklingsmyndigheder.

4. Afviklingsinstansen skal på et ad hoc-grundlag eller løbende kunne indhente alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af dens funktioner i henhold til denne forordning, navnlig om kapital, likviditet, aktiver og passiver for så vidt angår alle institutter, der er omfattet af dens afviklingsbeføjelser.

5. Afviklingsinstansen, ECB, de kompetente nationale myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder kan udarbejde aftalememoranda med en procedure for udveksling af oplysninger. Udveksling af oplysninger mellem Afviklingsinstansen, ECB, de kompetente nationale myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder betragtes ikke som et brud på kravene om tavshedspligt.

6. De kompetente nationale myndigheder, herunder ECB, hvor det er relevant, og de nationale afviklingsmyndigheder samarbejder med Afviklingsinstansen for at fastslå, om nogle af eller alle de krævede oplysninger allerede foreligger. Hvis sådanne oplysninger foreligger, stiller de kompetente nationale myndigheder, herunder ECB, hvor det er relevant, eller de nationale afviklingsmyndigheder disse oplysninger til rådighed for Afviklingsinstansen.

Artikel 35

Generelle undersøgelser

1. Afviklingsinstansen kan med henblik på at udføre sine opgaver i henhold til denne forordning og under forbehold af andre betingelser, der måtte være fastsat i den relevante EU-lovgivning, enten gennem de nationale afviklingsmyndigheder eller, efter at have underrettet disse, direkte foretage alle nødvendige undersøgelser af de juridiske eller fysiske personer, der er omhandlet i artikel 34, stk. 1, og som er etableret eller beliggende i en deltagende medlemsstat.

Afviklingsinstansen kan med henblik herpå:

- a) kræve udlevering af dokumenter
- b) undersøge bøger og forretningspapirer tilhørende de i artikel 34, stk. 1, omhandlede juridiske eller fysiske personer og tage kopier eller uddrag af sådanne bøger og forretningspapirer
- c) indhente skriftlige eller mundtlige redegørelser fra de i artikel 34, stk. 1, omhandlede juridiske eller fysiske personer eller deres repræsentanter eller personale
- d) udspørge enhver anden juridisk eller fysisk person, der samtykker heri, med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand.

2. De juridiske eller fysiske personer, der er omhandlet i artikel 34, stk. 1, er genstand for undersøgelser, som iværksættes på baggrund af en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen.

Hvis en person lægger hindringer i vejen for undersøgelsen, skal de nationale afviklingsmyndigheder i den deltagende medlemsstat, hvor den pågældendes lokaler er beliggende i overensstemmelse med national ret tilbyde den nødvendige bistand og lette adgangen for Afviklingsinstansen til de forretningslokaler, der tilhører de i artikel 34, stk. 1, omhandlede juridiske eller fysiske personer, således at disse rettigheder kan udøves.

Artikel 36

Kontrol på stedet

1. Med henblik på at udføre sine opgaver i henhold til denne forordning og under forbehold af andre betingelser, der er fastsat i den relevante EU-lovgivning, kan Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 37 og under forbehold af forudgående underretning til de berørte nationale afviklingsmyndigheder og relevante kompetente nationale myndigheder samt, hvor det er hensigtsmæssigt, i samarbejde med dem, foretage alle nødvendige kontroller på stedet af de forretningslokaler, der tilhører de i artikel 34, stk. 1, omhandlede juridiske eller fysiske personer. Afviklingsinstansen kan, i det omfang det er nødvendigt for at udføre kontrollerne korrekt og effektivt, foretage kontroller på stedet uden forudgående varsel til disse juridiske personer.
2. Embedsmænd fra Afviklingsinstansen og andre personer bemyndiget af Afviklingsinstansen til at foretage kontrol på stedet kan betrede forretningslokaler og fast ejendom, som tilhører de juridiske personer, der er genstand for en afgørelse om undersøgelse vedtaget af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 35, stk. 2, og har alle de beføjelser, der er omhandlet i artikel 35, stk. 1.
3. De juridiske personer, der er omhandlet i artikel 34, stk. 1, er genstand for kontrol på stedet, som iværksættes på baggrund af en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen.
4. Embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget eller udpeget af de nationale afviklingsmyndigheder i de medlemsstater, hvor kontrollen skal gennemføres, bistår under overvågning af og i samordning med Afviklingsinstansen aktivt embedsmændene fra Afviklingsinstansen og andre personer, der er bemyndiget af Afviklingsinstansen. De har i den forbindelse de beføjelser, der er omhandlet i stk. 2. Embedsmænd fra og andre ledsagende personer, der er bemyndiget eller udpeget af de pågældende deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder, har også ret til at deltage i kontroller på stedet.
5. Fastslår embedsmændene fra Afviklingsinstansen og andre ledsagende personer, der er bemyndiget eller udpeget af Afviklingsinstansen, at en person modsætter sig en kontrol, der er påbudt i henhold til stk. 1, yder de pågældende deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder dem den nødvendige bistand i overensstemmelse med national lovgivning. I det for kontrollen nødvendige omfang omfatter denne bistand også forsegling af forretningslokaler samt bøger eller forretningspapirer. Hvis de pågældende nationale afviklingsmyndigheder ikke har denne beføjelse, udøver de deres beføjelser til at anmode andre nationale myndigheder om den nødvendige bistand.

Artikel 37

Dommerkendelse

1. Kræver en kontrol på stedet som omhandlet i artikel 36, stk. 1 og 2, eller den i artikel 36, stk. 5, omhandlede bistand i overensstemmelse med national lovgivning en dommerkendelse, anmodes der om en sådan kendelse.
2. Anmodes der om en kendelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, kontrollerer den nationale domstol ægtheden af Afviklingsinstansens afgørelse og sikrer, at de påtænkte tvangsindgreb hverken er vilkårlige eller urimelige under hensyntagen til kontrollens formål. Når den nationale domstol kontrollerer tvangsindgrebenes proportionalitet, kan den anmode Afviklingsinstansen om nærmere forklaringer, navnlig vedrørende grundene til Afviklingsinstansens mistanke om, at en overtrædelse af de i artikel 29 omhandlede afgørelser har fundet sted, og vedrørende alvoren af den mistænkte overtrædelse og inddragelsen af den person, der er genstand for tvangsindgrebene. Den nationale domstol skal dog ikke prøve, om kontrollen er nødvendig som sådan, eller kræve at få forelagt oplysninger i Afviklingsinstansens sagsakter. Lovligheden af Afviklingsinstansens afgørelse kan kun indklages for Domstolen.

KAPITEL 6

Sanktioner

Artikel 38

Bøder

1. Hvis Afviklingsinstansen finder, at en enhed som omhandlet i artikel 2 forsætligt eller uagtsomt har gjort sig skyldig i en af de overtrædelser, der er anført i stk. 2, træffer den afgørelse om pålæggelse af en bøde i overensstemmelse med stk. 3.

En sådan enhed anses for forsætligt at have gjort sig skyldig i en overtrædelse, hvis der er objektive faktorer, der viser, at enheden eller dens ledelsesorgan eller daglige ledelse med overlæg gjorde sig skyldig i overtrædelsen.

2. Bøderne pålægges enheder som omhandlet i artikel 2 for følgende overtrædelser:

- a) undladelse af at stille de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 34, til rådighed
- b) undladelse af at underkaste sig en generel undersøgelse, jf. artikel 35, eller kontrol på stedet, jf. artikel 36
- c) undladelse af at efterkomme en afgørelse, som Afviklingsinstansen har rettet til dem, jf. artikel 29.

3. Grundbeløbet i de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede bøder skal være en procentdel af virksomhedens samlede årlige nettoomsætning, herunder bruttoindkomsten bestående af renteindtægter og tilsvarende indtægter, indtægter fra aktier og andre værdipapirer med fast/variabelt afkast samt gebyrer og provisionsindtægter, jf. artikel 316 i forordning (EU) nr. 575/2013, i det foregående regnskabsår, eller, i medlemsstater der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 19. august 2014 inden for følgende grænser:

- a) For de i stk. 2, litra a) og b), omhandlede overtrædelser skal grundbeløbet udgøre mindst 0,05 % og højst 0,15 %
- b) For de i stk. 2, litra c), omhandlede overtrædelser skal grundbeløbet udgøre mindst 0,25 % og højst 0,5 %.

Med henblik på at afgøre, om bødegrundbeløbet skal ligge i den lave ende, i midten eller i den høje ende af det interval, som er omhandlet i første afsnit, skal Afviklingsinstansen tage hensyn til den pågældende enheds årsomsætning i det foregående regnskabsår. Grundbeløbet skal ligge i den lave ende af intervallet for enheder med en årsomsætning på under 1 mia. EUR, i midten for enheder med en årsomsætning på mellem 1 og 5 mia. EUR og i den høje ende for enheder med en årsomsætning på over 5 mia. EUR.

4. Grundbeløbene som omhandlet i stk. 3 tilpasses om nødvendigt under hensyntagen til skærpende eller formildende omstændigheder som omhandlet i stk. 5 og 6 og under anvendelse af de relevante koefficienter som omhandlet i stk. 9.

De relevante formildende koefficienter skal anvendes én for én på grundbeløbet. Hvis mere end én formildende koefficient finder anvendelse, trækkes differencen mellem grundbeløbet og det beløb, der fremkommer ved anvendelse af hver enkelt formildende koefficient, fra grundbeløbet.

De relevante skærpende koefficienter skal anvendes én for én på grundbeløbet. Hvis mere end én skærpende koefficient finder anvendelse, lægges differencen mellem grundbeløbet og det beløb, der fremkommer ved anvendelse af hver enkelt skærpende koefficient, til grundbeløbet.

5. Følgende anses for skærpende faktorer i forbindelse med bøderne som omhandlet i stk. 1:

- a) overtrædelsen er begået forsætligt
- b) overtrædelsen er begået gentagne gange

- c) overtrædelsen er begået i en periode, der overstiger tre måneder
 - d) overtrædelsen har afsløret systemiske svagheder ved enhedens organisation, navnlig i dens procedurer, forvaltningssystemer eller interne kontroller
 - e) der ikke er truffet afhjælpende foranstaltninger, efter at overtrædelsen er konstateret
 - f) enhedens daglige ledelse har ikke samarbejdet med Afviklingsinstansen om gennemførelsen af dennes undersøgelser.
6. Følgende anses for formildende faktorer i forbindelse med bøderne som omhandlet i stk. 1:

- a) overtrædelsen er begået i en periode på mindre end 10 arbejdsdage
- b) enhedens daglige ledelse kan godtgøre, at den har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at forhindre overtrædelsen
- c) enheden har hurtigt, effektivt og i fuldt omfang underrettet Afviklingsinstansen om overtrædelsen
- d) enheden har frivilligt truffet foranstaltninger for at sikre, at en lignende overtrædelse ikke kan begås fremover.

7. Uanset stk. 2-6 må de pålagte bøder ikke overstige 1 % af årsomsætningen for den i stk. 1 omhandlede enhed i det foregående regnskabsår.

Som undtagelse fra første afsnit skal bøden i tilfælde, hvor enheden direkte eller indirekte har haft økonomisk fordel af overtrædelsen, og i det omfang den opnåede fortjeneste eller det undgåede tab som følge af overtrædelsen kan bestemmes, mindst svare til den pågældende økonomiske fordel.

Udgør en handling eller undladelse begået af en enhed som omhandlet i stk. 1 mere end én af de overtrædelser, der er anført i stk. 2, anvendes kun den største af de bøder, som beregnes i henhold til denne artikel og vedrørende én af disse overtrædelser.

8. I tilfælde, som ikke er dækket af stk. 2, kan Afviklingsinstansen henstille til de nationale afviklingsmyndigheder at sørge for, at der pålægges passende bøder i overensstemmelse med artikel 110-114 i direktiv 2014/59/EU og relevant national lovgivning.

9. Afviklingsinstansen anvender ved beregningen af bøderne følgende justeringskoefficienter i tilknytning til skærpende faktorer:

- a) hvis overtrædelsen er begået gentagne gange, anvendes en yderligere koefficient på 1,1 for hver gang, den er gentaget
- b) hvis overtrædelsen er begået i en periode, der overstiger tre måneder, anvendes en koefficient på 1,5
- c) hvis overtrædelsen har afsløret systemiske svagheder ved enhedens organisation, navnlig i dens procedurer, forvaltningssystemer eller interne kontroller, anvendes en koefficient på 2,2
- d) hvis overtrædelsen er begået forsætligt, anvendes en koefficient på 2
- e) hvis der ikke er truffet afhjælpende foranstaltninger, efter at overtrædelsen er konstateret, anvendes en koefficient på 1,7
- f) hvis enhedens daglige ledelse ikke har samarbejdet med Afviklingsinstansen om gennemførelsen af dennes undersøgelser, anvendes en koefficient på 1,5.

Afviklingsinstansen anvender ved beregningen af bøderne følgende justeringskoefficienter i tilknytning til formildende faktorer:

- a) hvis overtrædelsen er begået i en periode på mindre end ti arbejdsdage, anvendes en koefficient på 0,9
- b) hvis enhedens daglige ledelse kan godtgøre, at den har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at forhindre overtrædelsen, anvendes en koefficient på 0,7
- c) hvis enheden hurtigt, effektivt og i fuldt omfang har underrettet Afviklingsinstansen om overtrædelsen, anvendes en koefficient på 0,4
- d) hvis enheden frivilligt har truffet foranstaltninger for at sikre, at en lignende overtrædelse ikke kan begås fremover, anvendes en koefficient på 0,6.

*Artikel 39***Tvangsbøder**

1. Afviklingsinstansen træffer afgørelse om at pålægge en enhed som omhandlet i artikel 2, en tvangsbøde med henblik på at tvinge:
 - a) denne enhed til at efterkomme en afgørelse truffet i henhold til artikel 34
 - b) en person som omhandlet i artikel 34, stk. 1, til at stille fuldstændige oplysninger til rådighed som krævet ved en afgørelse truffet i henhold til nævnte artikel
 - c) en person som omhandlet i artikel 35, stk. 1, til at underkaste sig en undersøgelse og navnlig til at udlevere fuldstændige forretningspapirer, data, procedurer eller alt andet ønsket materiale og til at supplere og korrigere andre oplysninger, som er udleveret i forbindelse med en undersøgelse, der er iværksat ved en afgørelse truffet i henhold til nævnte artikel
 - d) en person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, til at underkaste sig en kontrol på stedet iværksat ved en afgørelse truffet i henhold til nævnte artikel.
2. En tvangsbøde skal være effektiv og forholdsmæssig. En tvangsbøde pålægges som dagbøde, indtil den i artikel 2 omhandlede enhed eller den pågældende person efterkommer de i nærværende artikels stk. 1, litra a)-d), omhandlede afgørelser.
3. En tvangsbøde skal uanset stk. 2 udgøre 0,1 % af den gennemsnitlige daglige omsætning i det foregående regnskabsår. En tvangsbøde beregnes fra den dato, der er angivet i afgørelsen om pålæggelse af tvangsbøden.
4. En tvangsbøde kan højst pålægges i seks måneder efter underretningen om Afviklingsinstansens afgørelse.

*Artikel 40***Høring af de personer, som proceduren omfatter**

1. Før Afviklingsinstansen træffer en afgørelse om en bøde og/eller tvangsbøde i henhold til artikel 38 eller 39, giver den de fysiske eller juridiske personer, der er genstand for proceduren, lejlighed til at blive hørt om resultaterne af dens undersøgelser. Kun de resultater, som de fysiske eller juridiske personer, der er genstand for proceduren, har haft lejlighed til at udtale sig om, kan lægges til grund for Afviklingsinstansens afgørelse.
2. Retten til forsvar for de fysiske eller juridiske personer, som proceduren omfatter, skal overholdes fuldt ud i sagsforløbet. De skal have ret til aktindsigt i Afviklingsinstansens sagsakter med forbehold af andre personers legitime interesse i beskyttelse af deres forretningshemmeligheder. Retten til aktindsigt omfatter ikke fortrolige oplysninger eller Afviklingsinstansens interne forberedende dokumenter.

*Artikel 41***Offentliggørelse, art, tvangsfuldbyrdelse og overførsel af bøder og tvangsbøder**

1. Afviklingsinstansen offentliggør sine afgørelser om pålæggelse af sanktioner, som omhandlet i artikel 38, stk. 1, og artikel 39, stk. 1, medmindre en sådan offentliggørelse kan bringe afviklingen af den pågældende enhed i fare. Offentliggørelse skal ske i anonymiseret form i følgende tilfælde:
 - a) når de oplysninger, der skal offentliggøres, indeholder personoplysninger, og det efter en obligatorisk forhåndsvurdering konkluderes, at en sådan offentliggørelse af personoplysninger ikke er forholdsmæssig
 - b) når offentliggørelse kan udgøre en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende strafferetlig efterforskning
 - c) når offentliggørelse i det omfang, dette kan fastslås, vil påføre de berørte fysiske eller juridiske personer uforholdsmæssig stor skade.

Alternativt kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger i sådanne tilfælde udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til en anonym offentliggørelse i dette tidsrum vil ophøre med at eksistere.

Afviklingsinstansen underretter EBA om alle de bøder og tvangsbøder, som den har pålagt efter artikel 38 og 39, og forelægger oplysninger om eventuelle appeller og resultatet heraf.

2. Bøder og tvangsbøder, der er pålagt i henhold til artikel 38 og 39, er af administrativ art.
3. Bøder og tvangsbøder, der er pålagt i henhold til artikel 38 og 39, kan tvangsfuldbyrdes.

Tvangsfuldbyrdelsen sker efter de gældende retsplejeregler i den deltagende medlemsstat, på hvis område den finder sted. Fuldbyrdelespåtegning skal uden andre formaliteter end en prøvelse af ægtheden af det pågældende fuldbyrdelesgrundlag, påføres afgørelsen af den myndighed, som hver af de deltagende medlemsstaters regeringer har udpeget, og som den skal underrette Afviklingsinstansen og Domstolen om.

Når disse formkrav er opfyldt på rekvirentens begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre ved indbringelse direkte for det organ, der ifølge den nationale lovgivning er kompetent hertil.

Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes efter en afgørelse truffet af Domstolen. Prøvelsen af fuldbyrdelesforanstaltningernes lovlighed hører dog under den berørte deltagende medlemsstats domstoles kompetence.

4. De beløb, der betales i bøder og tvangsbøder, overføres til Afviklingsfonden.

DEL III

INSTITUTIONELLE RAMMER

AFSNIT I

AFVIKLINGSINSTANSEN

Artikel 42

Juridisk status

1. Hermed oprettes Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen er et EU-agentur med en særlig struktur, som svarer til Afviklingsinstansens opgaver. Den har status som juridisk person.
2. Afviklingsinstansen har i hver medlemsstat den mest vidtgående rets- og handleevne, som den pågældende stats lovgivning tillægger juridiske personer. Den kan navnlig erhverve og afhænde fast ejendom og løsure og optræde som part i retssager.
3. Afviklingsinstansen repræsenteres af sin formand.

Artikel 43

Sammensætning

1. Afviklingsinstansen er sammensat af:
 - a) en formand udpeget i overensstemmelse med artikel 56
 - b) yderligere fire fuldtidsmedlemmer udpeget i overensstemmelse med artikel 56
 - c) et medlem udpeget af hver af de deltagende medlemsstater som repræsentant for deres nationale afviklingsmyndigheder.
2. Hvert medlem, inklusive formanden, har én stemme.
3. Kommissionen og ECB udpeger hver en repræsentant med ret til at deltage i eksekutivmøderne og plenarmøderne som permanent observatør.

Repræsentanterne for Kommissionen og ECB har ret til at deltage i drøftelser og få indsigt i alle dokumenter.

4. I tilfælde af, at der er mere end en national afviklingsmyndighed i en deltagende medlemsstat, kan der udpeges endnu en repræsentant uden stemmeret.
5. Afviklingsinstansens ledelses- og forvaltningsstruktur består af:
 - a) plenarmøder, hvor Afviklingsinstansen udfører de i artikel 50 omhandlede opgaver
 - b) eksekutivmøder, hvor Afviklingsinstansen udfører de i artikel 54 omhandlede opgaver
 - c) en formand, der udfører de i artikel 56 omhandlede opgaver
 - d) et sekretariat, der yder den nødvendige administrative og tekniske støtte til udførelsen af alle de opgaver, der er tillagt Afviklingsinstansen.

Artikel 44

Overensstemmelse med EU-retten

Afviklingsinstansen handler i overensstemmelse med EU-retten, navnlig de afgørelser, som Rådet og Kommissionen vedtager i medfør af denne forordning.

Artikel 45

Ansvarlighed

1. Afviklingsinstansen er ansvarlig over for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen for gennemførelsen af denne forordning, jf. stk. 2-8.
2. Afviklingsinstansen forelægger Europa-Parlamentet, de deltagende medlemsstaters nationale parlamenter i medfør af artikel 46, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Revisionsret en årlig rapport om udførelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning. Denne rapport offentliggøres på Afviklingsinstansens websted under overholdelse af kravene om tavshedspligt.
3. Formanden forelægger denne rapport offentligt for Europa-Parlamentet og for Rådet.
4. Formanden deltager efter anmodning fra Europa-Parlamentet i en høring arrangeret af Europa-Parlamentets kompetente udvalg om udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver. Der afholdes en høring mindst én gang om året.
5. Formanden kan efter anmodning fra Rådet høres af Rådet om udførelsen af Afviklingsinstansens opgaver.
6. Afviklingsinstansen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller Rådet stiller den, i overensstemmelse med egne procedurer og under alle omstændigheder inden for fem uger efter modtagelsen af et spørgsmål.
7. Formanden fører efter anmodning fortrolige mundtlige drøftelser bag lukkede døre med formanden og næstformændene for Europa-Parlamentets kompetente udvalg, hvis sådanne drøftelser er nødvendige for udøvelsen af Europa-Parlamentets beføjelser i henhold til TEUF. Der indgås aftale mellem Europa-Parlamentet og Afviklingsinstansen om de nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af sådanne drøftelser med henblik på at sikre fuld fortrolighed i overensstemmelse med de krav om tavshedspligt, som Afviklingsinstansen er pålagt ved denne forordning, og når Afviklingsinstansen handler som national afviklingsmyndighed i henhold til relevant EU-ret.
8. Afviklingsinstansen samarbejder med Europa-Parlamentet i forbindelse med Europa-Parlamentets undersøgelser i overensstemmelse med TEUF og de forordninger, der er omhandlet i artikel 226 heri. Afviklingsinstansen og Europa-Parlamentet indgår senest seks måneder efter formandens udpegelse aftale om passende ordninger vedrørende de praktiske bestemmelser for udøvelsen af demokratisk ansvarlighed og overvågning i forbindelse med udførelsen af de opgaver, som overdrages Afviklingsinstansen i henhold til denne forordning. Med forbehold af Europa-Parlamentets

beføjelser i medfør af artikel 226 i TEUF omfatter disse ordninger bl.a. adgang til oplysninger, herunder reglerne for behandling og beskyttelse af klassificerede eller på anden måde fortrolige oplysninger, samarbejde i forbindelse med høringer, jf. nærværende forordnings artikel 45, stk. 4, fortrolige mundtlige drøftelser, rapporter, besvarelse af spørgsmål, undersøgelser og oplysninger om proceduren for udvælgelse af formanden, næstformanden og de fire medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b).

Artikel 46

De nationale parlamenter

1. De deltagende medlemsstaters nationale parlamenter kan på grund af de specifikke opgaver, som Afviklingsinstansen er pålagt ved denne forordning, efter egne procedurer rette anmodninger til Afviklingsinstansen om at besvare deres eventuelle bemærkninger eller spørgsmål til Afviklingsinstansen vedrørende Afviklingsinstansens funktioner i henhold til denne forordning; Afviklingsinstansen er forpligtet til at svare skriftligt.
2. Når Afviklingsinstansen forelægger den i artikel 45, stk. 2, omhandlede rapport, forelægger den samtidigt denne rapport direkte for de deltagende medlemsstaters nationale parlamenter. De nationale parlamenter kan fremsætte deres begrundede bemærkninger til den pågældende rapport til Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller Rådet stiller den, i overensstemmelse med egne procedurer.
3. En deltagende medlemsstats nationale parlament kan indbyde formanden til at deltage i en drøftelse vedrørende afvikling af enheder som omhandlet i artikel 2 i den pågældende medlemsstat sammen med en repræsentant for den nationale afviklingsmyndighed. Formanden er forpligtet til at efterkomme en sådan indbydelse.
4. Denne forordning berører ikke de kompetente nationale myndigheders ansvar over for nationale parlamenter i henhold til national lovgivning, for så vidt angår varetagelsen af opgaver, som ikke overdrages til Afviklingsinstansen Rådet eller Kommissionen ved denne forordning, og af aktiviteter, som de udfører i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3.

Artikel 47

Uafhængighed

1. Ved udførelsen af de opgaver, som overdrages Afviklingsinstansen ved denne forordning, handler Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder uafhængigt og i almenhedens interesse.
 2. Formanden, næstformanden og de medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), udfører deres opgaver i henhold til Afviklingsinstansens, Rådets og Kommissionens afgørelser. De handler uafhængigt og objektivt i hele Unionens interesse og må ikke søge eller modtage instrukser fra Unionens institutioner eller organer, medlemsstaternes regeringer eller noget andet offentligt eller privat organ.
- I forbindelse med drøftelserne og beslutningsprocesserne i Afviklingsinstansen skal de udtrykke deres egne synspunkter og stemme uafhængigt.
3. Hverken medlemsstater, EU-institutioner eller -organer eller noget andet offentligt eller privat organ må forsøge at påvirke Afviklingsinstansens formand, næstformand eller medlemmer.
 4. I overensstemmelse med vedtægten for tjenestemænd som fastlagt af Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽¹⁾ (»tjenestemandsvedtægten«), jf. nærværende forordnings artikel 87, stk. 6, er formanden, næstformanden og de medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), efter udtrædelsen af tjenesten fortsat bundet af pligten til at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til at acceptere visse hverv eller fordele.

Artikel 48

Hjemsted

Afviklingsinstansen har hjemsted i Bruxelles, Belgien.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen (EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1).

AFSNIT II

AFVIKLINGSINSTANSENS PLENARMØDER

Artikel 49

Deltagelse i plenarmøder

Alle Afviklingsinstansens medlemmer som omhandlet i artikel 43, stk. 1, deltager i plenarmøderne.

Artikel 50

Opgaver

1. Afviklingsinstansen har på et plenarmøde til opgave:
 - a) hvert år senest den 30. november på grundlag af et udkast fra formanden at vedtage Afviklingsinstansens arbejdsprogram for det følgende år og fremsende det til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og ECB til orientering
 - b) at vedtage og kontrollere Afviklingsinstansens årsbudget, jf. artikel 61, stk. 2, samt godkende Afviklingsinstansens endelige regnskab og meddele formanden decharge, jf. artikel 63, stk. 4 og 8.
 - c) med forbehold af proceduren i stk. 2 at træffe afgørelse om brug af Afviklingsfonden i tilfælde, hvor en konkret afviklingsforanstaltning kræver en støtte fra Afviklingsfonden, som overstiger tærsklen på 5 mia. EUR, for hvilken vægtningen af likviditetsstøtten er 0,5
 - d) når den akkumulerede nettoanvendelse af Afviklingsfonden i de seneste 12 på hinanden følgende måneder når tærsklen på 5 mia. EUR, at evaluere anvendelsen af afviklingsværktøjerne, herunder navnlig anvendelsen af Afviklingsfonden, og udstikke retningslinjer for eksekutivmødets handlemåde i forbindelse med efterfølgende afviklingsafgørelser, herunder navnlig, i relevant omfang, ved at differentiere mellem likviditetsstøtte og anden form for støtte
 - e) at træffe afgørelse om, hvorvidt det er nødvendigt at opkræve ekstraordinære ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 71, om frivillig låntagning mellem finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 72, om alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 73 og 74 samt om gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 78, når der er tale om støtte fra Afviklingsfonden ud over den tærskel, der er omhandlet i nærværende stykkes litra c)
 - f) at træffe afgørelse om investeringer i overensstemmelse med artikel 75
 - g) at vedtage årsrapporten om Afviklingsinstansens aktiviteter, jf. artikel 45, som skal indeholde en nærmere beskrivelse af budgettets gennemførelse
 - h) at vedtage de finansielle regler, som finder anvendelse på Afviklingsinstansen, jf. artikel 64
 - i) at vedtage en strategi til bekæmpelse af svig, som står i et rimeligt forhold til de relevante risici for svig under hensyntagen til en cost-benefit-analyse af de foranstaltninger, der skal iværksættes
 - j) at vedtage regler for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter i forhold til medlemmerne
 - k) at vedtage sin forretningsorden samt forretningsordenen for Afviklingsinstansens eksekutivmøde
 - l) i overensstemmelse med stk. 3 og med hensyn til Afviklingsinstansens personale at udøve de beføjelser, som tjenstemandsvedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, og som ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, jf. Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 (»ansættelsesvilkårene«), tillægger den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (»ansættelsesmyndighedsbeføjelser«)
 - m) at vedtage passende gennemførelsesbestemmelser til tjenstemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110
 - n) at udpege en regnskabsfører, som skal være funktionelt uafhængig i udøvelsen af sit hverv, og som vedtægten og ansættelsesvilkårene skal finde anvendelse på

- o) at sikre passende opfølgning på resultaterne og henstillingerne fra de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer samt fra undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)
- p) at træffe alle afgørelser vedrørende etablering af Afviklingsinstansens interne strukturer og om nødvendigt ændring heraf
- q) at godkende de i artikel 31, stk. 1, omhandlede rammer for tilrettelæggelse af de praktiske foranstaltninger til samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder.

2. Når Afviklingsinstansen træffer afgørelse på et plenarmøde, skal den handle i overensstemmelse med målsætningerne i artikel 6 og 14.

Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra c), anses den af eksekutivmødet udarbejdede afviklingsordning for vedtaget, medmindre mindst ét medlem af plenarforsamlingen senest tre timer efter, at eksekutivmødets udkast er blevet forelagt for plenarforsamlingen, indkalder til plenarmøde. I sidstnævnte tilfælde træffes der afgørelse om afviklingsordningen på plenarmødet.

3. Afviklingsinstansen skal i overensstemmelse med artikel 110 i vedtægten på et plenarmøde træffe en afgørelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene, hvorved de relevante beføjelser som ansættelsesmyndighed tillægges formanden, og om fastlæggelse af de betingelser, hvorunder denne uddelegering af beføjelser kan suspenderes. Formanden bemyndiges til at subdelegere disse beføjelser.

Afviklingsinstansen kan under ekstraordinære omstændigheder på et plenarmøde ved en afgørelse midlertidigt suspendere de ansættelsesmyndighedsbeføjelser, der er uddelegeret til formanden, og de beføjelser, denne måtte have subdelegeret, og selv udøve dem eller uddelegere dem til et af sine medlemmer eller en anden ansat end formanden.

Artikel 51

Afholdelse af Afviklingsinstansens plenarmøder

- 1. Formanden indkalder til og leder Afviklingsinstansens plenarmøder i overensstemmelse med artikel 56, stk. 2, litra a).
- 2. Afviklingsinstansen afholder mindst to ordinære plenarmøder om året. Den træder desuden sammen på formandens initiativ eller på anmodning af mindst en tredjedel af medlemmerne. Kommissionens repræsentant kan anmode formanden om at indkalde til plenarmøde i Afviklingsinstansen. Såfremt formanden undlader at indkalde rettidigt til et møde, skal vedkommende begrunde dette skriftligt.
- 3. Afviklingsinstansen kan i relevant omfang indbyde observatører, ud over de i artikel 43, stk. 3, nævnte, herunder en repræsentant for EBA, til at deltage i plenarmøder på ad hoc-basis.
- 4. Afviklingsinstansen yder sekretariatsbistand på Afviklingsinstansens plenarmøder.

Artikel 52

Generelle bestemmelser om beslutningsprocessen

- 1. På plenarmøder træffer Afviklingsinstansen afgørelser med et simpelt flertal af sine medlemmer, medmindre andet er bestemt i denne forordning. Hvert stemmeberettiget medlem har én stemme. I tilfælde af stemmelighed har formanden den afgørende stemme.
- 2. Uanset stk. 1 træffes afgørelser som omhandlet i artikel 50, stk. 1, litra c) og d), samt afgørelser om gensidiggørelse af nationale finansierungsordninger i overensstemmelse med artikel 78, der er begrænset til anvendelse af de finansielle midler, fonden råder over, med et simpelt flertal af Afviklingsinstansens medlemmer, der repræsenterer mindst 30 % af bidragene. Hvert stemmeberettiget medlem har én stemme. I tilfælde af stemmelighed har formanden den afgørende stemme.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 træffes afgørelser som omhandlet i artikel 50, stk. 1, der vedrører opkrævning af ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 71, om frivillig låntagning mellem finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 72, alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 73 og 74 samt gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 78, der går ud over anvendelse af de finansielle midler, Afviklingsfonden råder over, med et flertal på to tredjedele af Afviklingsinstansens medlemmer, der repræsenterer mindst 50 % af bidragene, i løbet af overgangsperioden på otte år frem til den fuldstændige gensidiggørelse af Afviklingsfonden, og derefter med et flertal på to tredjedele af Afviklingsinstansens medlemmer, der repræsenterer mindst 30 % af bidragene. Hvert stemmeberettiget medlem har én stemme. I tilfælde af stemmelighed har formanden den afgørende stemme.

4. Afviklingsinstansen vedtager og offentliggør sin forretningsorden. I forretningsordenen fastsættes de nærmere afstemningsregler, herunder regler for, hvornår et medlem kan handle på et andet medlems vegne, samt i givet fald også reglerne for, hvornår Afviklingsinstansen er beslutningsdygtig.

AFSNIT III

AFVIKLINGSINSTANSENS EKSEKUTIVMØDER

Artikel 53

Deltagelse i eksekutivmøder

1. Når Afviklingsinstansen afholder eksekutivmøder, er den sammensat af formanden og de fire medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b). Afviklingsinstansen afholder eksekutivmøder så ofte som nødvendigt.

Afviklingsinstansens eksekutivmøder indkaldes af formanden på dennes initiativ eller efter anmodning fra et af medlemmerne og ledes af formanden.

Når det er relevant, kan Afviklingsinstansen ud over de observatører, der er omhandlet i artikel 43, stk. 3, indbyde yderligere observatører til at deltage i eksekutivmøder, herunder en repræsentant for EBA, og skal indbyde nationale afviklingsmyndigheder fra ikkedeltagende medlemsstater, når man behandler en koncern, der har datterselskaber eller større afdelinger i disse ikkedeltagende medlemsstater, til at deltage i dens møder. Deltagelsen skal ske på ad hoc-basis.

2. De medlemmer af Afviklingsinstansen, som er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra c), deltager i Afviklingsinstansens eksekutivmøder i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3 og 4.

3. Ved drøftelser vedrørende en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en gruppe enheder, som kun er etableret i en enkelt deltagende medlemsstat, deltager det medlem, der er udpeget af den pågældende medlemsstat, også i drøftelserne og i beslutningsprocessen, og bestemmelserne som fastsat i artikel 55, stk. 1, finder anvendelse.

4. Ved drøftelser vedrørende en grænseoverskridende koncern deltager det medlem, der er udpeget af den medlemsstat, hvor koncernafviklingsmyndigheden befinder sig, samt de medlemmer, der er udpeget af de medlemsstater, hvor et datterselskab eller en enhed, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag, er etableret, også i beslutningsprocessen, og bestemmelserne som fastsat i artikel 55, stk. 2, finder anvendelse.

5. De i artikel 43, stk. 1, litra a) og b), omhandlede medlemmer af Afviklingsinstansen sikrer, at de afviklingsafgørelser og -foranstaltninger, navnlig vedrørende anvendelsen af Afviklingsfonden, som træffes på eksekutivmøder i deres forskellige sammensætninger, er sammenhængende, hensigtsmæssige og forholdsmæssige.

Artikel 54

Opgaver

1. Afviklingsinstansen har på et eksekutivmøde til opgave:

a) at forberede alle de afgørelser, som Afviklingsinstansen skal træffe på et plenarmøde

b) at træffe alle afgørelser med henblik på at gennemføre denne forordning, medmindre andet er bestemt i denne forordning.

2. Ved udøvelsen af sine opgaver i henhold til stk. 1, skal Afviklingsinstansen:
 - a) forberede, vurdere og godkende afviklingsplaner for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, samt for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelse af nævnte stykker er opfyldt i overensstemmelse med artikel 8, 10 og 11
 - b) anvende forenklede forpligtelser på visse enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, samt enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelse af nævnte stykker er opfyldt, jf. artikel 11
 - c) fastlægge det minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, samt enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelse af nævnte stykker er opfyldt, til enhver tid skal opfylde i overensstemmelse med artikel 12
 - d) tidligst muligt fremsende en afviklingsordning i henhold til artikel 18 ledsaget af alle relevante oplysninger til Kommissionen, således at Kommissionen rettidigt kan foretage en vurdering og træffe en afgørelse eller, når det er relevant, forelægge Rådet et forslag til afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 7
 - e) træffe afgørelse om del II i Afviklingsinstansens budget vedrørende Afviklingsfonden i overensstemmelse med artikel 60.
3. Afviklingsinstansen kan i hastende tilfælde om nødvendigt i sin eksekutivsammensætning træffe visse midlertidige afgørelser på vegne af Afviklingsinstansen i dens plenarsammensætning, navnlig vedrørende den administrative forvaltning, herunder budgetspørgsmål.
4. Afviklingsinstansen skal i eksekutivsammensætningen holde Afviklingsinstansen i plenarsammensætningen informeret om de afgørelser, den træffer om afvikling.

Artikel 55

Beslutningstagning

1. Ved drøftelser vedrørende en enkelt enhed eller en koncern, som kun er etableret i en enkelt deltagende medlemsstat, og i tilfælde af, at alle de i artikel 53, stk. 1 og 3, omhandlede medlemmer ikke er i stand til at nå til enighed ved konsensus inden for en frist som fastsat af formanden, træffer formanden og de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer afgørelse med simpelt flertal.
2. Ved drøftelser vedrørende en grænseoverskridende koncern og i tilfælde af, at alle de i artikel 53, stk. 1 og 4, omhandlede medlemmer ikke er i stand til at nå til enighed ved konsensus inden for en frist som fastsat af formanden, træffer formanden og de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer afgørelse med simpelt flertal.
3. I tilfælde af stemmelighed har formanden den afgørende stemme.

AFSNIT IV

FORMAND

Artikel 56

Udpegelse og opgaver

1. Afviklingsinstansen ledes af en formand, som er ansat på fuld tid.
2. Formanden er ansvarlig for:
 - a) at forberede Afviklingsinstansens arbejde, på plenarmøder og eksekutivmøder, og at indkalde til og lede dens møder
 - b) alle personaleanliggender
 - c) den daglige ledelse
 - d) at udarbejde et forslag til Afviklingsinstansens budget, jf. artikel 61, stk. 1, og gennemføre dette budget, jf. artikel 63

- e) Afviklingsinstansens forvaltning
- f) at gennemføre Afviklingsinstansens årlige arbejdsprogram
- g) hvert år at udarbejde et udkast til den årlige rapport, der er omhandlet i artikel 45, med et afsnit om Afviklingsinstansens afviklingsvirksomhed og et afsnit om finansielle og administrative anliggender.

Ved udførelsen af sine opgaver som omhandlet i nærværende artikel bistås formanden af et hertil udpeget personale.

- 3. Formanden bistås af en næstformand.

Næstformanden varetager formandens opgaver, når denne er fraværende eller på anden måde lovligt forhindret, i overensstemmelse med denne forordning.

4. Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer udpeges på grundlag af kvalifikationer, kendskab til bank- og finansanliggender samt relevant erfaring med finansielt tilsyn, finansiell regulering og bankafvikling. Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer udvælges ved en åben udvælgelsesprocedure, som skal overholde principperne om kønsbalance, erfaring og kvalifikationer. Europa-Parlamentet og Rådet skal holdes behørigt og rettidigt underrettet om på alle trin i denne procedure.

5. Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer udpeges for en periode på fem år. Mandatperioden kan ikke forlænges, jf. dog stk. 7.

Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer må ikke varetage hverv på nationalt plan, EU-plan eller internationalt plan.

6. Efter høring af Afviklingsinstansen på et plenarmøde forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet en endelig liste med kandidater til hvervene som formand, næstformand og medlemmer i henhold til artikel 43, stk. 1, litra b), og informerer Rådet om listen.

Uanset første afsnit forelægger Kommissionen med henblik på udpegelsen af de første medlemmer af Afviklingsinstansen efter denne forordnings ikrafttræden den endelige liste over kandidater uden høring af Afviklingsinstansen.

Kommissionen forelægger et forslag til udpegelse af formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer for Europa-Parlamentet til godkendelse. Når forslaget er godkendt, vedtager Rådet en gennemførelsesafgørelse om udpegelse af formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

7. Uanset stk. 5, har den første formand, som udpeges efter denne forordnings ikrafttræden, en mandatperiode på tre år. Denne periode kan forlænges én gang med en periode på fem år. Formanden og næstformanden samt de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer fortsætter med at varetage deres hverv, indtil deres afløsere er udpeget.

8. En formand, hvis mandatperiode er blevet forlænget, kan ikke deltage i endnu en udvælgelsesprocedure til samme hverv ved udløbet af den samlede periode.

9. Hvis formanden, næstformanden eller et medlem som omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), ikke længere opfylder de nødvendige betingelser for at udøve sit hverv eller har begået alvorligt embedsmisbrug, kan Rådet på grundlag af et forslag fra Kommissionen, som er godkendt af Europa-Parlamentet, vedtage en gennemførelsesafgørelse om afskedigelse af vedkommende. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Med henblik herpå kan Europa-Parlamentet eller Rådet meddele Kommissionen, at de anser betingelserne for afskedigelse af formanden, næstformanden eller de i artikel 43, stk. 1, litra b), omhandlede medlemmer for at være opfyldt, hvilket Kommissionen skal reagere på.

AFSNIT V

FINANSIELLE BESTEMMELSER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser*Artikel 57***Ressourcer**

1. Afviklingsinstansen er ansvarlig for at afsætte de nødvendige finansielle og menneskelige ressourcer til udførelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning.
2. Finansieringen af Afviklingsinstansens budget eller dens afviklingsaktiviteter i henhold til denne forordning må under ingen omstændigheder forpligte medlemsstaterne i budgetmæssig henseende.

*Artikel 58***Budget**

1. Afviklingsinstansen har et selvstændigt budget, som ikke er en del af Unionens budget. Der udarbejdes overslag over alle Afviklingsinstansens indtægter og udgifter for hvert regnskabsår, svarende til kalenderåret, og de opføres i Afviklingsinstansens budget.
2. Indtægterne og udgifterne på Afviklingsinstansens budget skal balancere.
3. Budgettet består af to dele: Del I vedrørende Afviklingsinstansens administration og del II vedrørende Afviklingsfonden.

*Artikel 59***Del I i budgettet vedrørende Afviklingsinstansens administration**

1. Indtægterne i budgettets del I består af de årlige bidrag, som er nødvendige for at dække de årlige anslåede administrative udgifter.
2. Udgifterne i budgettets del I omfatter som et minimum udgifter til personale, løn, administration, infrastruktur, videreuddannelse og driftsudgifter.
3. Denne artikel berører ikke de nationale afviklingsmyndigheders ret til at opkræve gebyrer i henhold til national lovgivning til dækning af deres administrative udgifter af de typer, der er omhandlet i stk. 1 og 2, herunder udgifter til samarbejde med og bistand til Afviklingsinstansen.

*Artikel 60***Del II i budgettet vedrørende Afviklingsfonden**

1. Indtægterne i budgettets del II består navnlig af følgende:
 - a) bidrag fra institutter etableret i de deltagende medlemsstater, jf. artikel 67, stk. 4, og artikel 69, 70 og 71
 - b) lån fra andre afviklingsfinansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, jf. artikel 72, stk. 1
 - c) lån fra finansielle institutter eller andre tredjeparter, jf. artikel 73 og 74

- d) afkast fra investering af de beløb, som Afviklingsfonden er i besiddelse af, jf. artikel 75
 - e) enhver del af udgifterne til de i artikel 76 anførte formål, som inddrives under afviklingsproceduren.
2. Udgifterne i budgettets del II består navnlig af følgende:
- a) udgifter til de formål, der er omhandlet i artikel 76
 - b) investeringer i overensstemmelse med artikel 75
 - c) renter på lån fra andre afviklingsfinansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, jf. artikel 72, stk. 1
 - d) renter på lån fra finansieringsinstitutter eller andre tredjeparter, jf. artikel 73 og 74.

Artikel 61

Udarbejdelse og gennemførelse af budgettet

1. Formanden udarbejder senest den 15. februar hvert år et forslag til Afviklingsinstansens budget, herunder et overslag over Afviklingsinstansens indtægter og udgifter for det kommende år, og sender det sammen med stillingsfortegnelsen til Afviklingsinstansen til vedtagelse.
2. Senest den 31. marts hvert år foretager Afviklingsinstansen på et plenarmøde eventuelle nødvendige tilpasninger af formandens forslag og vedtager derefter det endelige budget sammen med stillingsfortegnelsen.

Artikel 62

Intern revision og kontrol

1. Der indføres en intern revisionsfunktion i Afviklingsinstansen, som skal varetages under overholdelse af de gældende internationale standarder. Den interne revisor, der udpeges af Afviklingsinstansen, er over for denne ansvarlig for at efterprøve, om Afviklingsinstansens budgetgennemførelsessystemer og budgetprocedurer fungerer tilfredsstillende.
2. Den interne revisor rådgiver Afviklingsinstansen med hensyn til risikostyring ved at afgive uafhængige udtalelser om forvaltnings- og kontrolsystemernes kvalitet og ved at fremsætte henstillinger til forbedring af betingelserne for transaktionernes gennemførelse og til fremme af forsvarlig økonomisk forvaltning.
3. Det er Afviklingsinstansens ansvar at indføre de interne kontrolsystemer og -procedurer, der er nødvendige for udførelsen af den interne revisors opgaver.

Artikel 63

Gennemførelse af budgettet, regnskabsaflæggelse og decharge

1. Formanden varetager opgaverne som anvisningsberettiget og gennemfører Afviklingsinstansens budget.
2. Senest den 1. marts i det følgende regnskabsår sender Afviklingsinstansens regnskabsfører det foreløbige regnskab ledsaget af beretningen om den budgetmæssige og økonomiske forvaltning i regnskabsåret til Revisionsretten for dens bemærkninger.

Senest den 31. marts i det følgende regnskabsår forelægger Afviklingsinstansens regnskabsfører beretningen om den budgetmæssige og økonomiske forvaltning i regnskabsåret for Afviklingsinstansens medlemmer og for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

3. Senest den 31. marts hvert år fremsender Formanden Afviklingsinstansens foreløbige regnskab for det foregående regnskabsår til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

4. Formanden udarbejder på eget ansvar og efter at have modtaget Revisionsrettens bemærkninger til Afviklingsinstansens foreløbige regnskab Afviklingsinstansens endelige regnskab og fremsender det til Afviklingsinstansen til godkendelse på et plenarmøde.
5. Senest den 1. juli hvert år fremsender formanden efter Afviklingsinstansens godkendelse det endelige regnskab for det foregående regnskabsår til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.
6. Hvis der modtages bemærkninger fra Revisionsretten sender formanden senest den 30. september et svar herpå.
7. Senest den 15. november hvert år offentliggøres det endelige regnskab for det foregående regnskabsår i *Den Europæiske Unions Tidende*.
8. Afviklingsinstansen meddeler på et plenarmøde formanden decharge for gennemførelsen af budgettet.
9. Efter anmodning fra enten Europa-Parlamentet eller Rådet forelægger formanden den anmodende EU-institution alle de oplysninger, der ligger til grund for Afviklingsinstansens regnskaber, dog under overholdelse af de krav om tavshedspligt, der er fastsat i denne forordning.

Artikel 64

Finansielle regler

Afviklingsinstansen vedtager efter høring af Revisionsretten og Kommissionen interne finansielle regler med angivelse navnlig af den detaljerede procedure, der skal følges ved opstilling og gennemførelse af budgettet, jf. artikel 61 og 63.

De finansielle regler skal, i det omfang det er foreneligt med Afviklingsinstansens særlige karakter, bygge på den rammefinansforordning, der er vedtaget for organer oprettet i henhold til TEUF, jf. artikel 208 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ⁽¹⁾.

Artikel 65

Bidrag til Afviklingsinstansens administrative udgifter

1. Enheder som omhandlet i artikel 2 bidrager til del I af Afviklingsinstansens budget i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter om bidrag, der er vedtaget i medfør af stk. 5 i denne artikel.
2. Bidragene fastsættes til en størrelse, der sikrer, at indtægterne i princippet er tilstrækkelige til, at del I af Afviklingsinstansens budget hvert år balancerer.
3. Afviklingsinstansen fastsætter og hæver i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 5, de bidrag, som hver enhed som omhandlet i artikel 2 skal betale, i en afgørelse, som rettes til den berørte enhed. Afviklingsinstansen anvender procedure- og indberetningsregler samt andre regler for at sikre, at bidragene indbetales fuldt ud og rettidigt.
4. De beløb, der opkræves i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3, må kun anvendes til denne forordnings formål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter om bidrag i overensstemmelse med artikel 93 for at:

- a) fastsætte bidragstyperne, og i hvilke tilfælde disse skal betales, hvordan bidragene beregnes, og hvorledes de skal betales
- b) præcisere de i stk. 3 omhandlede registrerings-, regnskabs- og indberetningsregler samt andre regler, der er nødvendige for at sikre, at bidragene betales fuldt ud og rettidigt
- c) fastsætte de årlige bidrag, som er nødvendige for at dække Afviklingsinstansens administrative udgifter, indtil den bliver fuldt operationel.

Artikel 66

Forholdsregler mod svig

1. Med henblik på at fremme bekæmpelsen af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁾ skal Afviklingsinstansen senest seks måneder efter den dato, hvor den bliver operationel, tiltræde den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 om de interne undersøgelser, der foretages af OLAF, og straks vedtage passende bestemmelser, som finder anvendelse på samtlige af Afviklingsinstansens ansatte under anvendelse af den standardafgørelse, der findes i bilaget til nævnte interinstitutionelle aftale.

2. Den Europæiske Revisionsret har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle modtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget midler gennem Afviklingsinstansen.

3. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁾ og forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en kontrakt, der finansieres af Afviklingsinstansen.

KAPITEL 2

Den Fælles Afviklingsfond

Afdeling 1

Oprettelse af Afviklingsfonden

Artikel 67

Almindelige bestemmelser

1. Hermed oprettes Den Fælles Afviklingsfond (»Afviklingsfonden«). Den skal finansieres i overensstemmelse med reglerne om overførsel af de midler, der er opkrævet på nationalt plan, til fonden som fastlagt i aftalen.

2. Afviklingsinstansen anvender udelukkende Afviklingsfonden til at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne som omhandlet i del II, afsnit I, i overensstemmelse med afviklingsmålene og de overordnede afviklingsprincipper som omhandlet i artikel 14 og 15. Afviklingsfondens udgifter eller tab kan under ingen omstændigheder ligge Unionens budget eller de nationale budgetter til last.

3. Afviklingsinstansen ejer Afviklingsfonden.

4. Bidrag som omhandlet i artikel 69, 70 og 71 opkræves fra enhederne jf. artikel 2 af de nationale afviklingsmyndigheder og overføres til Afviklingsfonden i overensstemmelse med aftalen.

Artikel 68

Krav om etablering af afviklingsfinansieringsordninger

De deltagende medlemsstater etablerer afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU og med denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

*Artikel 69***Målniveau**

1. Ved udgangen af en indledende periode på otte år fra den 1. januar 2016 eller fra den dato, hvor dette stykke finder anvendelse i henhold til artikel 99, stk. 6, skal Afviklingsfondens disponible finansielle midler svare til mindst 1 % af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater.
2. I den i stk. 1 omhandlede indledende periode fordeles de bidrag til Afviklingsfonden, der beregnes i overensstemmelse med artikel 70 og opkræves i overensstemmelse med artikel 67, stk. 4, så jævnt som muligt over perioden, indtil målniveauet er nået, men under behørig hensyntagen til konjunkturudviklingen og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have på de bidragydende institutters finansielle stilling.
3. Afviklingsinstansen forlænger den indledende periode, der er omhandlet i stk. 1, med højst fire år, i tilfælde af, at Afviklingsfonden har foretaget samlede udbetalinger på mere end 0,5 % af de samlede dækkede indskudsbeløb i stk. 1, og når kriterierne i den i stk. 5, litra b), omhandlede delegerede retsakt er opfyldt.
4. Hvis de disponible finansielle midler efter den indledende periode i stk. 1 falder til under målniveauet i nævnte stykke, opkræves de regelmæssige bidrag, der er beregnet i overensstemmelse med artikel 70, indtil målniveauet er nået. Efter at målniveauet er nået første gang, og når de disponible finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

I forbindelse med det regelmæssige bidrag skal der tages behørigt hensyn til konjunkturudviklingen og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have ved fastsættelsen af de årlige bidrag i forbindelse med dette stykke.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 93 med henblik på at præcisere følgende:
 - a) kriterierne for fordeling over perioden af de beregnede bidrag, jf. stk. 2
 - b) kriterierne for fastlæggelse af det antal år, hvormed den indledende periode i stk. 1 kan forlænges, jf. stk. 3
 - c) kriterierne for fastlæggelse af de årlige bidrag, jf. stk. 4.

*Artikel 70***Ex ante-bidrag**

1. De enkelte institutters individuelle bidrag opkræves mindst en gang om året og beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område.
2. Hvert år beregner Afviklingsinstansen efter høring af ECB eller den kompetente nationale myndighed og i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder de individuelle bidrag for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5 % af målniveauet.

Hvert år beregnes de enkelte institutters bidrag på grundlag af:

- a) et fast bidrag, der baseres pro rata i forhold til et instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område og
- b) et risikoafpasset bidrag, der baseres på kriterierne i artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, og tager hensyn til proportionalitetsprincippet uden at skabe forvridninger mellem medlemsstaternes banksektorstrukturer.

Forholdet mellem det faste bidrag og det risikoafpassede bidrag skal tage hensyn til en afbalanceret fordeling af bidragene på tværs af forskellige banktyper.

Under alle omstændigheder må de samlede individuelle bidrag, som beregnet i henhold til litra a) og b), fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, årligt ikke overstige 12,5 % af målniveauet.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 69 fastsatte målniveau, kan omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjepartsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af Afviklingsinstansen til de i artikel 76, stk. 1, fastsatte formål. Disse uigenkaldelige betalingsforpligtelsers andel må ikke overstige 30 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel.

4. De behørigt modtagne bidrag fra hver enhed, jf. artikel 2, tilbagebetales ikke til disse enheder.

5. Når deltagende medlemsstater allerede har etableret nationale afviklingsfinansieringsordninger, kan de sørge for, at disse ordninger anvender de disponible finansielle midler, som er indsamlet fra institutter mellem den 17. juni 2010 og datoen for ikrafttrædelsen af direktiv 2014/59/EU, til at godtgøre institutter for de ex ante-bidrag, som disse institutter måtte skulle indbetale til Afviklingsfonden. En sådan kompensation tilsidesætter ikke medlemsstaternes forpligtelser som fastsat i direktiv 2014/49/EU.

6. De delegerede retsakter, der præciserer, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, og som vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, finder anvendelse.

7. Rådet vedtager efter forslag fra Kommissionen og inden for rammerne af den i stk. 6 omhandlede delegerede retsakt gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte betingelserne for gennemførelsen af stk. 1, 2 og 3, og navnlig for så vidt angår:

- a) anvendelsen af beregningsmetoden for individuelle bidrag
- b) de praktiske bestemmelser vedrørende inddeling af institutterne efter de risikofaktorer, der er nærmere fastlagt i den delegerede retsakt.

Artikel 71

Ekstraordinære ex post-bidrag

1. Er de disponible finansielle midler ikke tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden i forbindelse med afviklingsforanstaltninger, opkræves der ekstraordinære ex post-bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område, for at dække de yderligere beløb. Disse ekstraordinære ex post-bidrag beregnes og fordeles på institutterne efter reglerne som fastsat i artikel 69 og 70.

De samlede ekstraordinære ex post-bidrag pr. år må ikke overstige tre gange det årlige bidrag som fastsat i overensstemmelse med artikel 70.

2. Afviklingsinstansen udsætter, på eget initiativ efter høring af den nationale afviklingsmyndighed eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed, i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 3, helt eller delvist et instituts forpligtelse til at betale ekstraordinære ex post-bidrag, jf. stk. 1, såfremt det er nødvendigt for at beskytte dets finansielle stilling. En sådan udsættelse indrømmes højst i en periode på seks måneder, men kan fornyes efter anmodning fra instituttet. Bidrag, der er udsat i medfør af nærværende stykke, skal ydes på et senere tidspunkt, når betalingen ikke længere bringer instituttets finansielle stilling i fare.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 93 med henblik på at præcisere, under hvilke omstændigheder og betingelser betalingen af ex post-bidrag fra en enhed som omhandlet i artikel 2 helt eller delvist kan udsættes i medfør af denne artikels stk. 2.

*Artikel 72***Frivillig låntagning mellem afviklingsfinansieringsordninger**

1. Afviklingsinstansen træffer afgørelse om at anmode om frivillige lån til Afviklingsfonden fra andre afviklingsfinansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, hvis:
 - a) de beløb, der er opkrævet efter artikel 70, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden til afviklingsforanstaltninger
 - b) de ekstraordinære ex post-bidrag som fastsat i artikel 71 ikke er umiddelbart tilgængelige, og
 - c) de alternative finansieringsmidler som fastsat i artikel 73 ikke er umiddelbart tilgængelige på rimelige betingelser.
2. Disse afviklingsfinansieringsordninger træffer afgørelse om en sådan anmodning i overensstemmelse med artikel 106 i direktiv 2014/59/EU. Lånevilkårene er omfattet af artikel 106, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2014/59/EU.
3. Afviklingsinstansen kan beslutte at låne til andre afviklingsfinansieringsordninger i ikkedeltagende medlemsstater, hvis der anmodes herom i overensstemmelse med artikel 106 i direktiv 2014/59/EU. Lånevilkårene er omfattet af artikel 106, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2014/59/EU.

*Artikel 73***Alternative finansieringsmidler**

1. Afviklingsinstansen kan indgå kontrakter om låntagning eller andre former for støtte til Afviklingsfonden fra de institutter, finansieringsinstitutter eller andre tredjeparter, der tilbyder bedre finansielle vilkår på det mest hensigtsmæssige tidspunkt for således at optimere finansieringsomkostningerne og bevare sit omdømme, hvis de beløb, der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 70 og 71, ikke er umiddelbart disponible eller ikke dækker udgifterne i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden til afviklingsforanstaltninger.
2. Den låntagning eller de andre former for støtte, som er omhandlet i stk. 1, skal i overensstemmelse med artikel 69, 70 og 71 tilbagebetales fuldt ud, inden lånet udløber.
3. Eventuelle udgifter i forbindelse med anvendelsen af den i stk. 1, omhandlede låntagning afholdes af del II i afviklingsinstansens budget og ikke over EU-budgettet eller af de deltagende medlemsstater.

*Artikel 74***Adgang til finansiell facilitet**

Afviklingsinstansen indgår for Afviklingsfonden kontrakter om finansielle ordninger, herunder, når det er muligt, offentlige finansieringsordninger, med henblik på umiddelbar adgang til yderligere finansielle midler til anvendelse i overensstemmelse med artikel 76, når de beløb, der er opkrævet eller disponible i overensstemmelse med artikel 70 og 71, ikke er tilstrækkelige til, at Afviklingsfonden kan opfylde sine forpligtelser.

*Afdeling 2***Forvaltning af Afviklingsfonden***Artikel 75***Investeringer**

1. Afviklingsinstansen forvalter Afviklingsfonden i overensstemmelse med nærværende forordning og delegerede retsakter vedtaget i henhold til stk. 4.
2. De beløb, der modtages fra et institut, der er under afvikling, eller fra et broinstitut, renter og andre investeringsafkast samt eventuelle andre indtægter skal udelukkende gå til Afviklingsfonden.

3. Afviklingsinstansen anvender en forsigtig og sikker investeringsstrategi, der er fastsat i de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til stk. 4, og investerer de beløb, som Afviklingsfonden er i besiddelse af, i obligationer udstedt af medlemsstater eller mellemstatslige organer eller i højlikvide aktiver af stor kreditkvalitet under hensyntagen til de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 460 i forordning (EU) nr. 575/2013 samt andre relevante bestemmelser i nævnte forordning. Investeringerne skal være tilstrækkeligt sektormæssigt, geografisk og størrelsesmæssigt diversificerede. Afkastet af disse investeringer skal gå til Afviklingsfonden.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med nærmere bestemmelser om forvaltningen af Afviklingsfonden og de overordnede og principper og kriterier for dens investeringsstrategi i overensstemmelse med proceduren som fastsat i artikel 93.

Afdeling 3

Anvendelse af Afviklingsfonden

Artikel 76

Afviklingsfondens rolle

1. Afviklingsinstansen kan, når den anvender afviklingsværktøjerne på enheder som omhandlet i artikel 2, inden for afviklingsordningen kun anvende Afviklingsfonden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til følgende formål

- a) garantere aktiver og forpligtelser i det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
- b) yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
- c) købe aktiver i det institut, der er under afvikling
- d) yde bidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationsselskab
- e) betale kompensation til aktionærer eller kreditorer, hvis de efter en værdiansættelse i medfør af artikel 20, stk. 5, har pådraget sig større tab, end hvad der ville have været tilfældet i forbindelse med en værdiansættelse i medfør af artikel 20, stk. 16, ved en håndtering som led i almindelig insolvensbehandling
- f) yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, i stedet for nedskrivningen eller konverteringen af visse kreditors passiver, når bail-in-værktøjet anvendes, og der træffes afgørelse om at udelukke visse kreditorer fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5
- g) iværksætte enhver kombination af de i litra a)-f) omhandlede foranstaltninger.

2. Afviklingsfonden kan anvendes til at iværksætte de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger, også i forhold til en køber i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet.

3. Afviklingsfonden må ikke anvendes direkte til at absorbere de tab, som en enhed som omhandlet i artikel 2 har lidt, eller til at rekapitalisere en sådan enhed som omhandlet i artikel 2. Hvis anvendelsen af Afviklingsfonden til formålene i nærværende artikels stk. 1 indirekte medfører, at en del af de tab, som en enhed som omhandlet i artikel 2 har lidt, overføres til Afviklingsfonden, finder principperne om anvendelse af Afviklingsfonden som fastsat i artikel 27 anvendelse.

4. Afviklingsinstansen må højst ligge inde med kapitalbidrag i henhold til stk. 1, litra f), i en periode på fem år.

Artikel 77

Anvendelse af Afviklingsfonden

Anvendelse af Afviklingsfonden skal være betinget af den aftale, i hvilken de deltagende medlemsstater samtykker i til Afviklingsfonden at overføre de midler, der er opkrævet på nationalt plan i overensstemmelse med nærværende forordning og med direktiv 2014/59/EU, og skal overholde de principper, der er fastlagt i denne aftale.

Følgelig skal Afviklingsinstansen, indtil Afviklingsfonden når målniveauet som omhandlet i artikel 69, men ikke længere end otte år efter datoen for denne artikels ikrafttræden, anvende Afviklingsfonden i overensstemmelse med principper, der bygger på en opdeling af Afviklingsfonden i nationale afdelinger, svarende til hver deltagende medlemsstat, samt på en gradvis sammenlægning af de forskellige midler, der er opkrævet på nationalt plan, som skal tildeles de nationale afdelinger af Afviklingsfonden som fastsat i aftalen.

Artikel 78

Gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i tilfælde af afvikling af koncerner, som omfatter institutter i ikkedeltagende medlemsstater

I tilfælde af afvikling af koncerner, som omfatter institutter, der er etableret i en eller flere deltagende medlemsstater på den ene side, og institutter, som er etableret i en eller flere ikkedeltagende medlemsstater på den anden side, bidrager Afviklingsfonden til finansiering af koncernafviklingen i overensstemmelse med artikel 107, stk. 2-5, i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 79

Anvendelse af indskudsgarantiordninger som led i afviklinger

1. Deltagende medlemsstater påser, at hvis Afviklingsinstansen træffer en afviklingsforanstaltning, og at denne foranstaltning sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, så hæfter den indskudsgarantiordning, som instituttet er medlem af, for de beløb, der er præciseret i artikel 109, stk. 1 og 4, i direktiv 2014/59/EU.

Den relevante indskudsgarantiordning indtræder i dækkede indskyderes rettigheder og forpligtelser i håndteringsproceduren for et beløb, der svarer til dens indskud.

2. Det beløb, som indskudsgarantiordningen i henhold til nærværende artikels stk. 1 hæfter for, fastsættes i overensstemmelse med betingelserne som omhandlet i artikel 20.

3. Forud for fastsættelsen af det beløb, som indskudsgarantiordningen i henhold til stk. 2 hæfter for, hører Afviklingsinstansen den berørte udpegede myndighed i den i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/49/EU anvendte betydning, idet der fuldt ud tages hensyn til sagens hastende karakter.

4. Hvis berettigede indskud i et institut under afvikling overføres til en anden enhed ved hjælp af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, har indskyderne ikke nogen fordring i henhold til direktiv 2014/49/EU mod indskudsgarantiordningen i relation til de dele af deres indskud i instituttet under afvikling, der ikke overføres, forudsat at de overførte midler er lig med eller større end det samlede dækningsniveau, der er fastsat i artikel 6 i nævnte direktiv.

5. Uanset stk. 1-4 gælder, at hvis de disponible finansielle midler fra en indskudsgarantiordning anvendes i overensstemmelse hermed og efterfølgende reduceres til mindre end to tredjedele af indskudsgarantiordningens målniveau, sættes det regelmæssige bidrag til indskudsgarantiordninger til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

Indskudsgarantiordninger må ikke hæfte for et større beløb, end hvad der svarer til 50 % af målniveauet i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2014/49/EU.

Indskudsgarantiordningens deltagelse, jf. denne forordning, må under alle omstændigheder ikke overstige de tab, som den ville have lidt i forbindelse med en håndtering som led i almindelig insolvensbehandling.

AFSNIT VI

ANDRE BESTEMMELSER*Artikel 80***Privilegier og immuniteter**

Protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, finder anvendelse på Afviklingsinstansen og dens personale.

*Artikel 81***Sprogordninger**

1. Rådets forordning nr. 1 ⁽¹⁾ finder anvendelse på Afviklingsinstansen.
2. Afviklingsinstansen træffer afgørelse om sin interne sprogordning.
3. Afviklingsinstansen kan beslutte, hvilke af de officielle sprog der skal anvendes ved fremsendelse af dokumenter til Unionens institutioner eller organer.
4. Afviklingsinstansen kan med de enkelte nationale afviklingsmyndigheder aftale, på hvilket eller hvilke sprog dokumenter, der skal fremsendes til eller af nationale afviklingsmyndigheder, skal udfærdiges.
5. Oversættelsesydelse, der er nødvendige for Afviklingsinstansens virksomhed, leveres af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

*Artikel 82***Personale**

1. Vedtægten for tjenestemænd, ansættelsesvilkårene og de regler, som Unionens institutioner sammen har vedtaget om anvendelsen heraf, finder anvendelse på Afviklingsinstansen personale.

Uanset første afsnit skal henholdsvis formanden, næstformanden og de fire medlemmer, der er omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), sidestilles med en næstformand, dommer eller justitssekretær i Domstolen for så vidt angår vederlag og pensionsalder som fastlagt i Rådets forordning nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom ⁽²⁾. De vil ikke være omfattet af en seneste pensionsalder. For så vidt angår aspekter, der ikke er dækket af denne forordning eller forordning nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom finder vedtægten for tjenestemænd og ansættelsesvilkårene tilsvarende anvendelse.

2. Afviklingsinstansen vedtager i samråd med Kommissionen de nødvendige gennemførelsesbestemmelser i overensstemmelse med ordningerne i artikel 110 i vedtægten for tjenestemænd.
3. Afviklingsinstansen udøver over for personalet de beføjelser, som er tildelt ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægten for tjenestemænd og den myndighed, der i henhold til ansættelsesvilkårene har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter.

*Artikel 83***Udveksling af personale**

1. Afviklingsinstansen kan gøre brug af udstationerede nationale eksperter eller andre medarbejdere, der ikke er ansat af Afviklingsinstansen.
2. Afviklingsinstansen træffer på et plenarmøde passende afgørelser om regler for udveksling og udstationering af personale fra og mellem de nationale afviklingsmyndigheder og Afviklingsinstansen.

⁽¹⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 17 af 6.10.1958, s. 385).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom af 25. juli 1967 om lønningsregulativ for Kommissionens formand og medlemmer, for Domstolens præsident, dommere, generaladvokater og justitssekretær, for Rettens præsident, medlemmer og justitssekretær samt for præsidenten for, medlemmerne af og justitssekretæren i Retten for EU-personalesager (EFT L 187 af 8.8.1967, s. 1).

3. Afviklingsinstansen kan sammensætte afviklingshold bestående af dens egne medarbejdere og personale fra de nationale afviklingsmyndigheder, samt, hvor det er relevant, observatører fra ikkedeltagende medlemsstaters afviklingsmyndigheder.
4. Hvis Afviklingsinstansen etablerer interne afviklingshold, som stk. 3 giver mulighed for, udpeger den koordinatører for disse hold blandt sit eget personale. Ifølge artikel 51, stk. 3, kan koordinatørerne indbydes til som observatører at deltage i de eksekutivmøder i Afviklingsinstansen, hvor de medlemmer, der er udpeget af de respektive deltagende medlemsstater, deltager i overensstemmelse med artikel 53, stk. 3 og 4.

Artikel 84

Interne udvalg

Afviklingsinstansen kan nedsætte interne udvalg til at forsyne den med rådgivning og vejledning i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning.

Artikel 85

Klagenævn

1. Afviklingsinstansen etablerer et klagenævn, der skal træffe afgørelse om klager indgivet i overensstemmelse med stk. 3.
2. Klagenævnet sammensættes af fem personer med godt omdømme fra medlemsstaterne med dokumenteret relevant viden og professionel erfaring, herunder inden for afvikling af virksomheder, på et tilstrækkelig højt niveau inden for bankvæsen eller andre finansielle tjenesteydelser, men omfatter ikke tjenestegørende personale ved Afviklingsinstansen eller tjenestegørende personale ved afviklingsmyndigheder eller andre nationale institutioner eller EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer, som er involveret i udførelsen af de opgaver, som Afviklingsinstansen med denne forordning har fået pålagt. Klagenævnet skal have tilstrækkelig juridisk ekspertise til at kunne yde juridisk ekspertrådgivning om lovligheden af myndighedens udøvelse af sine beføjelser. Medlemmer af klagenævnet og to suppleanter udpeges af Afviklingsinstansen for en periode på fem år, som kan forlænges én gang, efter en offentlig indkaldelse af interessetilkendegivelser, der offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De må ikke være bundet af nogen form for instrukser.
3. Enhver fysisk eller juridisk person, herunder afviklingsmyndigheder, kan påklage en af Afviklingsinstansen truffet afgørelse som omhandlet i artikel 10, stk. 10, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 38-41, artikel 65, stk. 3, artikel 71 og artikel 90, stk. 3, der retter sig til eller berører vedkommende umiddelbart og individuelt.

Klagen samt en begrundelse herfor skal fremsendes skriftligt til klagenævnet senest seks uger efter datoen for underretning om afgørelsen til den pågældende person eller, såfremt der ikke findes en underretning, efter den dato, hvor den pågældende har fået kendskab til den.

4. Klagenævnet træffer afgørelse i klagesagen inden for en måned efter klagens indgivelse.

Klagenævnet træffer afgørelse på grundlag af mindst tre af dets fem medlemmer.

5. Medlemmerne af klagenævnet handler uafhængigt og ud fra almene hensyn. I dette øjemed skal de afgive en offentlig loyalitetserklæring og en offentlig interesseerklæring, hvoraf det fremgår, om der foreligger eller ikke foreligger direkte eller indirekte interesser, som kan anses for at skade deres uafhængighed.
6. En klage indgivet i henhold til stk. 3 har ikke opsættende virkning.

Klagenævnet kan dog, hvis det finder det berettiget, suspendere anvendelsen af den påklagede afgørelse.

7. Hvis klagen kan antages til behandling, undersøger klagenævnet, om den er velbegrunder. Klagenævnet opfordrer klagesagens parter til at fremsætte deres bemærkninger til klagenævnets egne underretninger eller andre parter indlæg i klagesagen inden for nærmere fastsatte tidsfrister. Parterne i klagesager har ret til at fremlægge deres synspunkter mundtligt.
8. Klagenævnet kan enten stadfæste Afviklingsinstansens afgørelse eller tilbagesende sagen til sidstnævnte. Afviklingsinstansen er bundet af klagenævnets afgørelse og skal vedtage en ændret afgørelse om den pågældende sag.
9. Klagenævnets afgørelser skal begrundes og meddeles parterne.
10. Klagenævnet vedtager og offentliggør sin forretningsorden.

Artikel 86

Sagsanlæg ved Domstolen

1. Der kan anlægges sag ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 263 i TEUF for at anfægte en afgørelse truffet af klagenævnet eller, såfremt der ikke har været adgang til at indbringe sagen for klagenævnet, mod en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen.
2. Medlemsstaterne og EU-institutionerne samt enhver fysisk eller juridisk person kan anlægge sag ved Domstolen vedrørende Afviklingsinstansens afgørelser i overensstemmelse med artikel 263 i TEUF.
3. Hvis Afviklingsinstansen har pligt til at handle og undlader at træffe en afgørelse, kan der anlægges passivitetsøgsmål ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 265 i TEUF.
4. Afviklingsinstansen træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme den afgørelse, der træffes af Domstolen.

Artikel 87

Afviklingsinstansens ansvar

1. Afviklingsinstansens ansvar i kontraktforhold er omfattet af den lovgivning, som finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
2. Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse i en kontrakt, som Afviklingsinstansen har indgået.
3. Ved ansvar uden for kontraktforhold erstatter Afviklingsinstansen i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes lovgivning om offentlige myndigheders ansvar, skader forvoldt af Afviklingsinstansen eller af dens ansatte som led i udøvelsen af deres hverv, navnlig deres afviklingsfunktioner, herunder handlinger og undladelser til støtte for tredjelandes afviklingsprocedurer.
4. Afviklingsinstansen yder en national afviklingsmyndighed kompensation for den erstatning, som en national domstol har pålagt den at betale, eller som den efter aftale med Afviklingsinstansen har påtaget sig at betale ifølge en mindelig overenskomst, som følge af en handling eller en undladelse fra nævnte nationale afviklingsmyndigheds side i forbindelse med afvikling i henhold til denne forordning af enheder eller koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og af enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, hvis betingelserne for anvendelse af nævnte stykker er opfyldt, eller i henhold til artikel 7, stk. 3, andet afsnit. Denne forpligtelse finder ikke anvendelse, når den nævnte handling eller undladelse udgør en overtrædelse af denne forordning, af en anden bestemmelse i EU-lovgivningen eller af en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen, Rådet eller Kommissionen og er begået med forsæt eller skyldes en åbenbar, alvorlig fejlurdering.
5. Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse om enhver tvist vedrørende stk. 3 og 4. Krav, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, forældes, fem år efter at den omstændighed, der ligger til grund for kravet, er indtrådt.

6. De ansattes personlige ansvar over for Afviklingsinstansen er omfattet af bestemmelserne i vedtægten for tjenestemænd eller de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 88

Tavshedspligt og udveksling af oplysninger

1. Medlemmerne af Afviklingsinstansen, næstformanden, medlemmerne af Afviklingsinstansen som omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), Afviklingsinstansens ansatte og de ansatte, der er udvekslet med eller udstationeret fra deltagende medlemsstater, og som varetager afviklingsopgaver, er, selv efter at deres opgaver er afsluttet, omfattet af kravene om tavshedspligt i artikel 339 i TEUF og i de relevante bestemmelser i EU-retten. De har navnlig forbud mod at videregive fortrolige oplysninger, som de modtager som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed under udførelsen af deres funktioner i henhold til denne forordning, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til denne forordning eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte enheder som omhandlet i artikel 2 ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller den enhed, som udleverede oplysningerne.

Oplysninger, der er omfattet af kravene om tavshedspligt, må ikke videregives til en anden offentlig eller privat enhed, medmindre en sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag.

Disse krav finder også anvendelse på potentielle købere, der er blevet kontaktet for at forberede afviklingen af en enhed i medfør af artikel 13, stk. 3.

2. Afviklingsinstansen sikrer, at fysiske personer, der leverer en tjenesteydelse, direkte eller indirekte, permanent eller lejlighedsvis, som vedrører varetagelsen af dens opgaver, herunder embedsmænd og andre personer, der er bemyndiget af Afviklingsinstansen eller udpeget af de nationale afviklingsmyndigheder til at gennemføre kontroller på stedet, er omfattet af de krav om tavshedspligt, der svarer til dem, der er omhandlet i stk. 1.

3. Kravene om tavshedspligt i henhold til stk. 1 gælder også for observatører, der deltager i Afviklingsinstansens møder, og observatører fra ikkedeltagende medlemsstater, der deltager i interne afviklingshold i overensstemmelse med artikel 83, stk. 3.

4. Afviklingsinstansen træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre sikker håndtering og behandling af fortrolige oplysninger.

5. Inden der videregives oplysninger sikrer Afviklingsinstansen sig, at de ikke indeholder fortrolige oplysninger, herunder navnlig gennem en vurdering af, hvilken virkning en videregivelse kunne have for almenhedens interesser for så vidt angår finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, for fysiske og juridiske personers forretningsmæssige interesser, for formålet med inspektioner, for undersøgelser og for revision vurderes. Proceduren for kontrol med virkningen af oplysningers videregivelse skal omfatte en specifik vurdering af virkningen af enhver videregivelse af indholdet og detaljerne i de i artikel 8 og 9 omhandlede afviklingsplaner og resultaterne af enhver vurdering i henhold til artikel 10 samt afviklingsordningen, der er omhandlet i artikel 18.

6. Denne artikel hindrer ikke Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen, ECB, de nationale afviklingsmyndigheder eller de kompetente nationale myndigheder, herunder deres ansatte og eksperter, i at udveksle oplysninger indbyrdes og med kompetente ministerier, centralbanker, indskudsgarantiordninger, myndigheder, der er ansvarlige for den almindelige insolvensbehandling, afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder fra ikkedeltagende medlemsstater, EBA eller, med forbehold af artikel 33, tredjelandsmyndigheder, der varetager samme type opgaver som en afviklingsmyndighed, eller, under strenge krav om tavshedspligt, med en potentiel køber med henblik på planlægning eller gennemførelse af en afviklingsforanstaltning.

Artikel 89

Databeskyttelse

Denne forordning berører ikke medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med behandling af personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ eller Afviklingsinstansens, Rådets og Kommissionens forpligtelser i forbindelse med deres behandling af personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾, når de varetager deres opgaver.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EUT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EUT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

*Artikel 90***Aktindsigt**

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ finder anvendelse på Afviklingsinstansens dokumenter.
2. Afviklingsinstansen vedtager senest seks måneder efter datoen for sit første møde de praktiske foranstaltninger for anvendelse af forordning (EF) nr. 1049/2001.
3. Der kan klages til Den Europæiske Ombudsmand over de afgørelser, som Afviklingsinstansen træffer i henhold til artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Domstolen, efter en appel til klagenævnet som omhandlet i nærværende forordnings artikel 85, hvis det er relevant, på de i artikel 228 og 263 i TEUF fastsatte betingelser.
4. Personer, der er genstand for Afviklingsinstansens afgørelser, skal have ret til aktindsigt i Afviklingsinstansens dokumenter med forbehold for andre personers legitime interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder. Retten til aktindsigt omfatter ikke fortrolige oplysninger eller Afviklingsinstansens interne forberedende dokumenter.

*Artikel 91***Sikkerhedsregler for beskyttelse af klassificerede oplysninger og ikkeklassificerede følsomme oplysninger**

Afviklingsinstansen anvender sikkerhedsprincipperne i Kommissionens sikkerhedsforskrifter til beskyttelse af EU-klassificerede oplysninger (EUCI) og følsomme ikkeklassificerede oplysninger, som er fastsat i bilaget til Kommissionens afgørelse 2001/844/EF, EKSF, Euratom ⁽²⁾. Anvendelsen af disse sikkerhedsprincipper omfatter blandt andet bestemmelser om udveksling, behandling og opbevaring af sådanne oplysninger.

*Artikel 92***Revisionsretten**

1. Revisionsretten udarbejder en særberetning for hver 12-måneders periode, der begynder den 1. april hvert år.
2. Hver beretning skal redegøre for, om:
 - a) der er taget tilstrækkeligt hensyn til økonomien og effektiviteten i anvendelsen af midlerne fra Afviklingsfonden, navnlig behovet for at minimere anvendelsen af Afviklingsfonden
 - b) vurderingen af støtte fra Afviklingsfonden var effektiv og grundig.
3. Hver beretning som omhandlet i stk. 1, skal udarbejdes inden for seks måneder efter udløbet af den periode, som den vedrører.
4. Efter gennemgang af det endelige regnskab, som Afviklingsinstansen har udarbejdet i henhold til artikel 63, udarbejder Revisionsretten en beretning om sine konklusioner senest den 1. december efter hvert regnskabsår. Revisionsretten undersøger navnlig enhver eventualforpligtelse, (enten for Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen eller andre) der opstår som følge af Afviklingsinstansens, Rådets og Kommissionens udførelse af deres opgaver i henhold til denne forordning.
5. Europa-Parlamentet og Rådet kan anmode om, at Revisionsretten undersøger andre spørgsmål, som hører under kompetenceområderne i artikel 287, stk. 4, i TEUF.
6. Beretningerne som omhandlet i stk. 1 og 4, sendes til Afviklingsinstansen, Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen og offentliggøres straks.
7. Senest to måneder efter den dato, hvor hver beretning i henhold til stk. 1 offentliggøres, udarbejder Kommissionen et detaljeret skriftligt svar, som offentliggøres.

Senest to måneder efter den dato, hvor hver beretning i henhold til stk. 4 offentliggøres, udarbejder Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen hver især et detaljeret skriftligt svar, som offentliggøres.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2001/844/EF, EKSF, Euratom af 29. november 2001 om ændring af dens forretningsorden (EUT L 317 af 3.12.2001, s. 1).

8. Revisionsretten tillægges beføjelse til fra Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen at indhente alle oplysninger, som den finder relevante for udførelsen af de opgaver, som den pålægges i henhold til denne artikel. Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen skal tilvejebringe alle relevante oplysninger inden for den frist, der angives af Revisionsretten.

DEL IV

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 93

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 19, stk. 8, artikel 65, stk. 5, artikel 69, stk. 5, artikel 71, stk. 3, og artikel 75, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra de datoer, der er omhandlet i artikel 99.
3. Kommissionen skal sikre overensstemmelse mellem delegerede retsakter vedtaget i henhold til denne forordning og delegerede retsakter vedtaget i henhold til direktiv 2014/59/EU.
4. Den i artikel 19, stk. 8, artikel 65, stk. 5, artikel 69, stk. 5, artikel 71, stk. 3, og artikel 75, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, underretter den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 19, stk. 8, artikel 65, stk. 5, artikel 69, stk. 5, artikel 71, stk. 3, og artikel 75, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra underretningen om den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.
7. Kommissionen tillægges ikke beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Europa-Parlamentets indsigelsesret, inkl. forlængelse, begrænses til under fem måneder på grund af ferie.

Artikel 94

Revision

1. Senest den 31. december 2018 og derefter hvert tredje år offentliggør Kommissionen en rapport om anvendelsen af denne forordning med særlig vægt på overvågning af den potentielle påvirkning af det indre markeds korrekte funktion. I rapporten foretages der en evaluering af:
 - a) den fælles afviklingsmekanismes funktion, omkostningseffektivitet samt virkningen af dens afviklingsaktiviteter på hele Unionens interesser og på sammenhængen og integriteten i det indre marked for finansielle tjenesteydelser, herunder den mulige påvirkning af strukturerne i de nationale banksystemer i Unionen sammenlignet med andre banksystemer, og for så vidt angår effektiviteten af samarbejdet og ordningerne for udveksling af oplysninger inden for den fælles afviklingsmekanisme, mellem den fælles afviklingsmekanisme og den fælles tilsynsmekanisme og mellem den fælles afviklingsmekanisme og ikkedeltagende medlemsstaters kompetente nationale afviklingsmyndigheder, navnlig ved en vurdering af, om:
 - i) der er behov for, at de funktioner, der med denne forordning tildeles Afviklingsinstansen, Rådet og Kommissionen, udelukkende udøves af en uafhængig EU-institution og i bekræftende fald, om der er behov for ændringer af de relevante bestemmelser, herunder i den primære ret
 - ii) samarbejdet mellem den fælles afviklingsmekanisme, FTM, ESRB, EBA, ESMA og EIOPA og de andre myndigheder, der udgør en del af ESFS, er hensigtsmæssigt

- iii) investeringsporteføljen i henhold til artikel 75 består af sunde og diversificerede aktiver
 - iv) sammenhængen mellem statsgæld og bankrisiko er afhjulpet
 - v) de organisatoriske ordninger, herunder fordelingen af opgaver i Afviklingsinstansen, sammensætningen af afstemningsreglerne både ved Afviklingsinstansens eksekutiv- og plenarmøder og Afviklingsinstansens forbindelser med Kommissionen og Rådet, er hensigtsmæssige
 - vi) referencetidspunktet for fastsættelse af målniveauet for Afviklingsfonden er hensigtsmæssigt og navnlig, om de dækkede indskud eller de samlede passiver er det bedst egnede grundlag, samt om der bør indføres et mindstebeløb med henblik på at undgå udsving i pengestrømmene til Afviklingsfonden og sikre stabilitet og passende finansiering af Afviklingsfonden over tid
 - vii) det er nødvendigt at ændre det målniveau, der er fastsat for Afviklingsfonden, og niveauet for bidragene for at sikre lige vilkår inden for Unionen
- b) uafhængigheds- og ansvarlighedsordningers effektivitet
- c) samspillet mellem Afviklingsinstansen og EBA
- d) samspillet mellem Afviklingsinstansen og ikkedeltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder og indvirkningen af den fælles afviklingsmekanisme på disse medlemsstater samt samspillet mellem Afviklingsinstansen og tredjelands myndigheder som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 90), i direktiv 2014/59/EU
- e) behovet for at tage skridt for at harmonisere insolvensbehandlingen af nødlidende institutter.
2. Rapporten forelægges Europa-Parlamentet og Rådet. Kommissionen fremsætter ledsagende forslag, hvor det er relevant.
3. Kommissionen opfordres til i forbindelse med revisionen af direktiv 2014/59/EU også at revidere nærværende forordning, hvis det er relevant.

Artikel 95

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, nr. 2), affattes således:

»2) »kompetent myndighed«:

- i) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, herunder Den Europæiske Centralbank med hensyn til forhold vedrørende opgaver overdraget til den ved forordning (EU) nr. 1024/2013, og i direktiv 2007/64/EF og som omhandlet i direktiv 2009/110/EF
- ii) i forbindelse med direktiv 2002/65/EF og 2005/60/EF, de myndigheder, der har ansvaret for at sikre, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter overholder kravene i disse direktiver
- iii) i forbindelse med indskudsgarantiordninger, de organer, der forvalter indskudsgarantiordninger i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (*), eller, hvis driften af indskudsgarantiordningen forestås af en privat virksomhed, den offentlige myndighed, der fører tilsyn med disse ordninger i medfør af nævnte direktiv, og
- iv) i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (**) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 (***), afviklingsmyndigheder som defineret i artikel 3 i direktiv 2014/59/EU, Den Fælles Afviklingsinstans som oprettet ved forordning (EU) nr. 806/2014, samt Rådet og Kommissionen, når de handler i henhold til artikel 18 i forordning (EU) nr. 806/2014, undtagen hvor de udfører skønsmæssige beføjelser eller træffer politiske valg.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).«

2) I artikel 25 indsættes følgende stykke:

»1a. Myndigheden kan organisere og gennemføre peer reviews af udvekslingen af oplysninger og af fælles aktiviteter mellem Afviklingsinstansen som omhandlet i forordning (EU) nr. 806/2014 (den fælles afviklingsmekanisme) og nationale afviklingsmyndigheder i medlemsstater, som ikke deltager i den fælles afviklingsmekanisme, i forbindelse med afvikling af grænseoverskridende koncerner med det formål at styrke konsekvensen i resultaterne og gøre dem mere effektive. Med henblik herpå udvikler myndigheden metoder, der gør det muligt at foretage en objektiv vurdering og sammenligning.«

3) I artikel 40, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Med henblik på handling inden for rammerne af direktiv 2014/59/EU, deltager formanden for Den Fælles Afviklingsinstans i tilsynsrådets møder som observatør.«

Artikel 96

Udskiftning af nationale afviklingsfinansieringsordninger

Afviklingsfonden anses for at udgøre afviklingsfinansieringsordningen i de deltagende medlemsstater, jf. artikel 99-109 i direktiv 2014/59/EU, fra den anvendelsesdato, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 99, stk. 2 og 6.

Artikel 97

Hjemstedsaftale og driftsvilkår

1. De nødvendige dispositioner for at tilvejebringe lokaler til Afviklingsinstansen i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted, og de faciliteter, som nævnte medlemsstat skal stille til rådighed, samt de særlige regler, der skal gælde i den pågældende medlemsstat for formanden, medlemmerne af Afviklingsinstansen i dens plenarsammensætning, Afviklingsinstansens personale og deres familiemedlemmer, fastlægges i en hjemstedsaftale, som efter at være blevet godkendt af Afviklingsinstansen på et plenarmøde indgås mellem Afviklingsinstansen og den pågældende medlemsstat senest den 20. august 2016.

2. Den medlemsstat, hvor Afviklingsinstansen har sit hjemsted, sikrer de bedst mulige vilkår for, at Afviklingsinstansen kan fungere efter hensigten, herunder tilbud om skoleundervisning på flere sprog med et europæisk indhold og hensigtsmæssige transportforbindelser.

Artikel 98

Påbegyndelse af Afviklingsinstansens aktiviteter

1. Afviklingsinstansen bliver fuldt operativ fra den 1. januar 2015.

2. Kommissionen har ansvaret for oprettelsen og den indledende drift af Afviklingsinstansen, indtil Afviklingsinstansen har operationel kapacitet til at gennemføre sit eget budget. Med henblik herpå:

- a) kan Kommissionen, indtil formanden tiltræder sin stilling efter at være blevet udpeget af Rådet i overensstemmelse med artikel 56, udpege en tjenestemand i Kommissionen, der skal fungere som midlertidig formand og varetage de opgaver, der er tillagt formanden
- b) udøver den midlertidige formand, uanset artikel 50, stk. 1, litra l), og indtil den i artikel 50, stk. 3, omhandlede afgørelse er truffet, ansættelsesmyndighedsbeføjelserne
- c) kan Kommissionen tilbyde Afviklingsinstansen bistand, navnlig ved at udstationere tjenestemænd fra Kommissionen med henblik på at varetage Afviklingsinstansens opgaver under den midlertidige formands eller formandens ansvar.

3. Den midlertidige formand kan anvise alle betalinger, som er omfattet af bevillingerne i Afviklingsinstansens budget, og kan indgå kontrakter, herunder ansættelseskontrakter.

Artikel 99

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Denne forordning anvendes fra den 1. januar 2016, jf. dog stk. 3-5.

3. Uanset nærværende artikels stk. 2, finder bestemmelserne vedrørende Afviklingsinstansens beføjelser til at indsamle oplysninger og samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder med henblik på fastlæggelsen af afviklingsplanlægningen, jf. artikel 8 og 9, og alle de andre relaterede bestemmelser, anvendelse fra den 1. januar 2015.

4. Uanset nærværende artikels stk. 2, finder følgende artikler anvendelse fra den 19. august 2014: artikel 1-4, 6, 30, 42-48, 49, artikel 50, stk. 1, litra a), b) og g)-p), artikel 50, stk. 3, artikel 51, artikel 52, stk. 1 og 4, artikel 53, stk. 1 og 2, artikel 56-59, 61-66, 80-84, 87-95, 97 og 98.

5. Uanset nærværende artikels stk. 2, finder artikel 69, stk. 5, artikel 70, stk. 6 og 7, og artikel 71, stk. 3, der tillægger Rådet beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter og Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, anvendelse fra 1. november 2014.

6. Afviklingsinstansen skal fra den 1. januar 2015 forelægge månedlige rapporter, der er godkendt af dennes plenarforsamling, til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, om hvorvidt betingelserne for overførsel af bidrag til Afviklingsfonden er opfyldt.

Hvis det fra den 1. december 2015 af disse rapporter fremgår, at betingelserne for overførsel af bidrag til Afviklingsfonden ikke er opfyldt, udsættes anvendelsen af bestemmelserne som omhandlet i stk. 2 med én måned af gangen. Afviklingsinstansen forelægger hver gang en ny rapport efter udgangen af denne måned.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 15. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand
